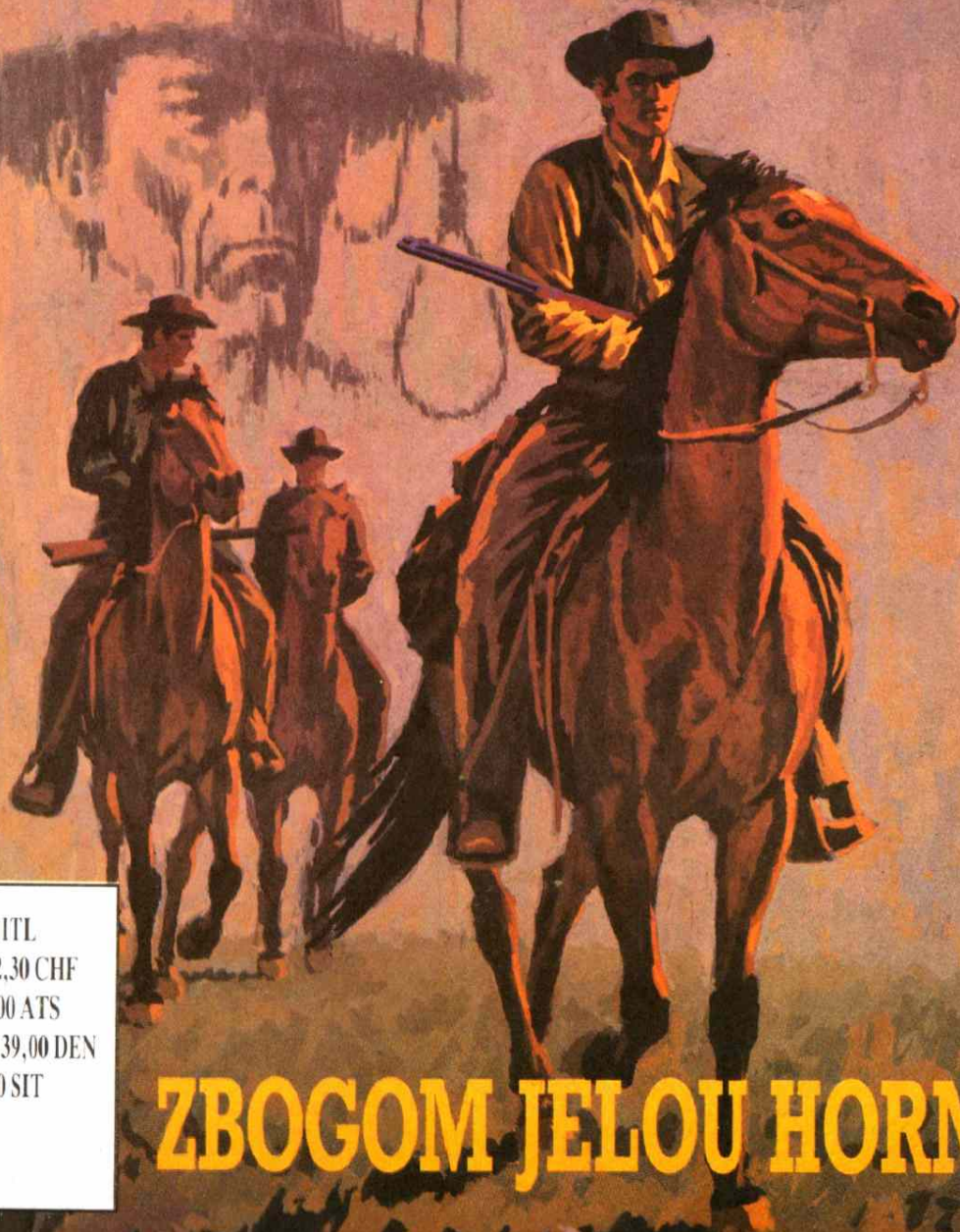

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 287 • CENA 6,20 DIN.

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Italija 2.000 ITL
Švajcarska 2,30 CHF
Austrija 19,00 ATS
Makedonija 39,00 DEN
Slovenija 250 SIT

ZBOGOM JELOU HORN!

★ **DOK HOLIDEJ** ★

287

Frenk Larami

**ZBOGOM
JELOU HORN!**

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 287

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala

Frank Laramy

THE MAN FROM SALT LAKE CITY

Recenzija i adaptacija

Zorka ĆIRIĆ

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Franjo VARGA

Naslovna strana

Franjo VARGA

Korektori

Ilona TAKAČ

Valerija MILANOVIĆ

Štampa: 23. I 1998.

Tržište: 2. II 1998.

[Izdaju: MARKETPRINT, (Novi Sad, p. fah 20) i FORUM-PLASMAN Štampe, (N. Sad, V. Mišića 1.)

Štampa: FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; Urednik: Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala: Frank Laramy – THE MAN FROM SALT LAKE CITY

Copyright: UNIVERSUM PRESS. Recenzija i adaptacija: Zorka ĆIRIĆ

Sva prava se zadržavaju, uključujući i prava na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

Godišnja pretplata za zemlju za ediciju „Dok Holidej” iznosi 60 dinara.

Opštom uplatnicom uplatiti pretplatu na žiro račun 45700-603-3-6158, a primalac je „MARKETPRINT“ DD, 21102 Novi Sad. Potvrdu o uplati (sa naznakom gde izdanje treba slati), pošaljite na adresu: „MARKETPRINT“ DD, Poštanski fah 20, 21102 Novi Sad. Izdanje šaljemo preporučenom pošiljkom.

Nekoliko uzastopnih pucnjeva prolomilo je tišinu, a onda se sve utišalo. Dok Holidej se prenuo. Ležao je u polumračnoj odaji, a kroz odškrinute kapke prozora, u sobu je prodiralo bledilo dana na izmaku i žagor udaljenih ljudskih glasova. Očekivao je da će posle pucnjeva nastati ona uobičajena grobna tišina koja obično prati ulične obračune i da će posle nekoliko trenutaka nastati metež, galama i glasni povici imena onog koga će zajedno sa čizmama odneti na groblje, ali, ništa od svega nije se desilo. S ulice je dopirao samo uobičajeni šum života, klopiranje kola, zveckanje konjske opreme i bat teških čizama po drvenom tremu. Da li je zaista čuo pucnje ili je sanjao? Da mu možda stravična, surova svakodnevna java nije došla u snove? Osluškivao je pažljivo još nekoliko sekundi. Ništa! Napolju se život odvijao svojim neporemećenim tokom.

Kucanje na vratima se čulo i Holidej je prepoznao šum koji ga je trgao iz sna. – Mister Holideje! Mister Holideje!

Dok je ćutao. Bio je već sasvim budan, ali, nije imao volju da odgovori odmah. Uživao je u prijatnom osećanju da ono što je maločas čuo nisu bili pucnji i da ga u salunu neće dočekati priče kako je još jedan čovek, bio on više ili manje dobar, ili zao, odnet na groblje. Kucanje se ponovilo, sada malo jače i brže. – Mister Holidej! Probudite se, već je veče! Rekli ste da vas probudim! – nastavio je hotelski momak. – Mister Holideje, čujete li me?

– Da, čuo sam. Hvala, Veldi.

– Treba li vam nešto? Hoćete li kafu ili nešto drugo?

– Samo tople vode kao i obično – odgovorio je Holidej.

– Odmah – začulo se s druge strane vrata i Veldi se udaljio. Dok je zabacio ruke iznad glave i zamislio se. Pred oči su mu došle slike događaja od prošle noći. Igrao je jednu od onih retkih partija koje se odigravaju tek jednom u šest meseci. Svi partneri su bili iskusni igrači, hladni, proračunati, matematičari u igri. Morao je da se napregne do krajnjih granica da proдре u njihove zabravljene duše, da im pročita misli. Bila je to paklena, ubitačna partija! Još je osećao umor od te igre. Za Doka je, inače, poker bio zabava, dokolica, šetnja kroz park pun ruža, čaša sveže vode na hladnom izvoru. On se protivnicima igrao kao uvežbani žongler loptama, bacao ih je i hvatao u ruke bez promašaja, savršeno kao umetnik koji uživa u svom delu. Igrao se partnerima u igri kao igračkama koje je po želji gurao tamo-amo, kao metom koju je skidao ili postavljao kako je hteo, jednostavno igra je bila njegovo carstvo u kome je vladao kao nekrunisani kralj. Ali, sinoć je bilo drugačije. Bio je to okršaj, borba na život i smrt. I, on ju je dobio! Naporno, s mukom, uz velike žrtve! Bila je to pobeda koja iscrpljuje, pobeda veoma bliska porazu, ali, ipak pobeda! Edi Hanter ostao je da leži nokautiran na kockarskom stolu, slavni Edi Hanter, kockarska zmija koja je znala da ujede onda kada je ulog najveći, a pored njega još dvojica kockara manjeg glasa, ali, vešti u svom zanatu. I on ih je savnio! Počistio im je sve do

poslednjeg centa i nadigrao ih u svakom pogledu. Ali, to ga je i koštalo. Koštalo ga je snage i nerava.

Kucanje se ponovo čulo i u sobu je ušao hotelski momak Veldi noseći veliki bokal tople vode za umivanje. Stavio ga je na široki mermerni umivaonik i pošao vratima. Na izlazu je zastao. – Treba li da vam očistim odelo, mister Holideje?

– Ne, hvala Veldi, sam ću.

– A cipele? – Momak je očigledno želeo da na neki način iskaže Doku svoje divljenje. Očigledno da je igra od prošle noći znatno uvećala njegov ugled.

– Ne, ništa. Ali, reci mi šta dole ima novo? Ima li sveta?

– Ništa naročito. Jedino što je danas prispeo Renson sa njegovim krdom. Prodali su stoku i nekoliko kauboja već pijanči za šankom. Ostali lutaju po gradu kao i obično.

– Hm, dobro. Videćemo se za večerom, Veldi.

Veldi je izašao, a Dok je ustao iz kreveta i prišao umivaoniku. Pogledao se u ogledalo gde je video duguljasto, bledunjavo lice, par mirnih plavih očiju punih neke nejasne sete. Ne, Dok ne treba se predavati. Svako deljenje donosi nešto novo: Umio se, obukao belu uštirkanu košulju i navukao odelo, elegantno, tamno, koje je isticalo njegov skladni stas i lepo krojena ramena i mišice, a belina košulje skrivala je oštrinu crta njegovog lica. Pripasao je pojas sa revolverima marke „linkoln“ sa niklovanim cevima i drškama ukrašenim slonovačom. To su bili njegovi verni i pouzdani prijatelji. Pružio je ruku da sa stolice dohvati tamni filcani šešir širokog oboda i stavio ga je na glavu. Pogledao se još jednom u ogledalo i rutinski povukao šešir malo niže na čelo, stavio svežanj novčanica u unutrašnji džep sakoa i odmerenim koracima prišao vratima. U do vratku je zastao, još jednom

pogledao u sobu da bi se uverio da je sve ostavio u redu, a zatim je za sobom zatvorio vrata.

Za kockara i pustolova Doka Holideja počinjala je nova noć.

Već na polovini rasušenih stepenica pokrivenih tepihom sumnjive čistoće, zapahnuo ga je miris petrolejskih lampi, duvana, viskija i znoja. Gosti su bili nešto bučniji nego pre pola sata kada se probudio, ali, Dok je bio naviknut na to. Na poslednjoj stepenici je zastao da malo osmotri publiku. Jedan kockarski sto, onaj za kojim je on sinoć sedeo, još uvek je bio prazan, a za drugim su četiri kauboja zamarali prste sitnim ulogom. Klavirista Džos Foker je sa dosadom gladio dirke klavira mameći iz rashodovanog instrumenta prijatnu melodiju. Džos je inače trebalo da doživi bolju sudbinu od sudbine klaviriste na dalekom Zapadu, ali, on je sam učinio da se ta sudbina izmeni. Alkohol ga je iz orkestra u Filadelfijskoj operi doveo do starog klavira u Big Springsu. Ali, on se nikada zbog toga nije žalio.

Dok je prišao šanku i poručio piće. – Dobro veče, mister Holideje – pozdravio ga je barman, brišući šank i žureći da ga usluži. – Hoćete li večeras opet igrati?

– Ne, večeras neću, Džo. Sasvim mi je dosta one igre od juče.

– Da, razumem vas, bila je ono žestoka i zamorna igra. Šteta – dodao je posle kratke pauze – kada vi ne igrate, ovde je dosadno. Ovi ljudi koji se kockaju čine to prosto zločinački. Igraju da bi dobili i dok sede za stolom jedan drugog mrze.

– Svako igra onako kako ume, Džo.

– Da, da, za vas je igra umetnost. Doživljaj, avantura, a ne punjenje džepa. Tako nešto još nisam imao prilike da vidim, sem možda kod starog Eša Salivena. Jeste li poznavali Eša?

Dok je klimnuo glavom. Kako da se ne seća

Eša, jednog pravog džentlmena, jedinog takvog kockara na Misisipiju. Ali, to je bilo davno.

– Ne ljutite se na mene, ali volim da pričam – nastavio je barmen. – Da, Eš je imao ponešto od toga što imate i vi. Igrao je radi igre. A igrao je dobro. Glavom, a ne prstima. Razumete li šta hoću da kažem?

– Razumem vas. Eš je bio pošten igrač. Mogao je da isprazni džep svakome, a nikada da ne vara na kartama.

– E, baš tako. On je igrao glavom kao što rekoh, i baš ta njegova glava mu je došla glave. Jeste li čuli kako?

Dok je odmahnuo glavom.

– Pa, tamo u Nebraski, naišao je na nekog samouverenog siledžiju koji je uobražavao da je kralj pokera. Taj čovek je seo i igrao sa Ešom i Eš ga je opelješio. Sutradan su igrali ponovo i opet je Eš dobio. Prekosutra se desilo isto, i na kraju je Ešov partner pomahnitao.

– Dešava se da ljudi ne umeju razumno da prime poraz – konstatovao je Dok.

– I taj čovek to nije umeo. Tražio je revanš za revanšom i uvek gubio. Na kraju je zapretio Ešu da će ga ubiti ako na sledećem revanšu izgubi. Izgubio je i to je bila, na žalost Ešova poslednja partija. Partner mu je sjurio nož u srce. – Barmen je završio i začutao.

Dok je slušao, ali ne baš pažljivo. Već nekoliko minuta posmatrao je četvorku koja se kockala za stolom. Sada su tamo sedeli drugi ljudi i očigledno da su uložili bili veći. Dok je upitao barmena koji se čudio što nije reagovao na njegovu priču. – Ko je onaj mladić za kockarskim stolom?

– Mislite na onog plavokosog?

– Da!

– Ne bih mogao tačno da vam kažem. Ranije ga nisam viđao. Sve mi se čini da je danas došao sa Rensonovim krdom, naravno, došao

je sa Rensonovim kaubojima, ali, ponašao se kao da nije jedan od njih.

– Kako to mislite?

– Pa, došao je s njima, ali, kao da s njima nije drug. Nije navalio na piće kao žedan vo posle suve trave, već je poručio samo jedno pivo. I držao se stalno nekako po strani. Čudan momak!

– Čudan? U vašem pozivu ste verovatno upoznali dosta čudnih momaka, tako da vam to ne bi trebalo da je čudno.

– Da – priznao je barmen – ali, ovaj je ipak izuzetak. – Stiskao je u džepu pedeset dolara i bio je uzrujan. Primetio sam to dok sam ga služio pivom. Mislio sam da želi zabavu, pa sam se iznenadio kada je odbio Džuli koja mu je prišla. A Džuli je baš zgodna cura.

Dok je nema potvrdio. – Sudeći po gomili novca ispred njega – primetio je Dok – čini mi se da zasada dobija.

– U pravu ste! Samo, ne znam dokle će tako biti.

– Slušajte, Džo, iz iskustva znam da novajlije obično dobijaju. Pogledajte ovoga. Siguran sam da nema ni devetnaest godina i da je sada prvi put seo za kockarski sto. On je stoprocentni žutokljunac. A žutokljunce obično služe karte. Videćete! – Dok je začutao. Mladić o kome se između njega i barmena vodio razgovor, dobijao je od početka igre. Doduše manje svote ali, dobijao je, i pred njim se tog trenutka sakupila prilična gomila srebrnih dolara. Za kockarske asove kalibra Doka Holideja to je bila sitnica, ali, za ovog mladića zarumenjenog lica očigledno da je ta sitnica mnogo značila. Sedeo je na stolici povijen ka stolu, tela napetog kao opruga. Upinjao se da prikrije svoju nervozu i zadovoljstvo zbog iznenadne sreće koja ga je poslužila. Oči su mu sijale dok je krišom pogledom milovao srebrne okrugle komade naređane ispred njega na zelenoj čoji. Možda je u svemu dobio stotinu pedeset

dolara, ali, po izrazu njegovog lica izgledalo je kao da mu je to dovoljno za ceo život. Tog trenutka nije mogao da pretpostavi da ga to osećanje ne vara. Nasuprot njemu, sedeo je snažan, goropadnog izgleda čovek, crven u licu od prigušivane ljutine. Disao je duboko i burno, tako da se njegovo disanje čulo čak do šanka. Snažnim rukama gnječio je karte kao da želi da smrvi onoga koji je sedeo na suprotnoj strani stola. Levo od njega, sedeo je kržljiv čovečuljak plačnog izgleda lica, a desno sredovečni čovek s olinjalim polucilindrom na glavi. Čovečuljak je takođe gubio, a čoveka sa polucilindrom sreća i nesreća su podjednako obilazile. – E, sada mi je dosta! – zarežao je goropadni rančer. Ovde neko nekome namešta. Nikada se još nije desilo da Semjuela Terka opelješi žutokljunac.

U salunu se za trenutak žagor utišao. Te oštro izgovorene reči mogle su da budu predznak za buru. – Tebi kažem, šonjo – okrenuo se rančer čoveku sa polucilindrom – i tebi cmizdravko – dobacio je čoveku snuždenog lica. – Igrate celo veče za pikavce i ovom malom gološijanu nameštate da me pelješi.

– Ali, mister Terk, igra je tako tekla. Šta mogu ako ste izgubili – zaustio je čovek sa polucilindrom. – I ja...

– Dosta! – grmnuo je besno Terk, pustivši da se iz njega izlije sav nagomilani bes. – Čisti se! I ti kepeče! Poker nije igra za šmokljane! A ti, mali, ostani tu – stisnutih zuba odrezao je rančer i tresnuo šakom o sto. – Naučiću ja tebe kako se igra poker.

– Nisam ni mislio da odem, a da vam ne pružim šansu za revanš – odgovorio je plavokosi mladić upinjući se da ostane pribran.

– Tačno si rekao, revanš! Vadi iz džepova sve što imaš, pa da počnemo pravu igru. I – dodao je tiho – nema malih uloga. Sem Terk igra za dolare, a ne za sitninu. Razumeš!

Plavokosi je nevoljno seo i izvadio

novčanik. U njemu nije bilo nijedne novčanice. Sve što je imao, bilo je na stolu. Očigledno da je igru počeo sa malo novca, a to su strasni kockari najviše mrzeli.

– Šta? – dreknuo je Terk. – Sa dronjavih pedeset dolara olakšao si me za tri puta toliko. Platićeš mi to tako da ti više neće pasti na pamet da sedneš za kockarski sto sa pravim ljudima. Konobar – doviknuo je – daj nov špil karata i viski. Neka se zna da je u ovu rupu došao Semjuel Terk!

Džo je potrčao da posluži robustnog i za tren oka su se na stolu našle boca i dve čaše. Terk je nestrpljivo oteo Džou iz ruke nov špil karata i nervozno pocepao omot. Čiste, glatke karte su se rasule po stolu. Rančer ih je žurno pokupio i pobedonosno pogledao mladića koji je kao oduzet sedeo na svom mestu. Sedeo je nepomičan, očiju prikovanih za karte. Predosećao je da se bliži čas kada će morati da pogleda u oči sudbini koju je sam izabrao. – Veća deli – prekinuo je njegove misli rančer i žustro tresnuo karte na sredinu stola. Odmah zatim digao je jedan deo i okrenuo ga. – Kralj! – glasno je rekao. – Preseci karte mali, pa da počnemo!

Ozbiljnog lica, plavokosi mladić je pružio ruku. Prsti su dotakli karte i stali. Kao da su dotakli usijano gvožđe. A onda su podigli štos karata i okrenuli ih. Zavladao je tajac. Na stolu je ležao kec pik! Karta smrti. Plavokosi mladić je trebalo prvi da deli. No, mladi kauboj ili nije bio sujeveren ili nije znao kakvo značenje ima karta koju je presekao. Iznenadili su ga pogledi kojim su ga prisutni posmatrali. Pripisivao je njihovo interesovanje sreći koja ga je do tada pratila u igri. Nastojeći da ne misli na drugo, mašio se karata, promešao ih je i podelio. Karte su glatko kliznule po zelenoj čoji. Terk ih gladno zgrabi. Pogledao je šta je dobio i lice mu se razvuklo u osmeh iako je nastojao da ne pokaže šta oseća. Uzeo je neko-

liko novčanica ispred sebe i bacio ih na sredinu stola. – Tri puta! – rekao je sa neskrivenim trijumfom.

Plavokosi mladić je pogledao novčanice, a onda je digao pogled na svoga protivnika koji se zadovoljno ljuljao na stolici. Nervozno je ostavio špil na stranu i žurnim pokretima složio karte u rukama. Preletevši pogledom po njima, dohvatio je nekoliko metalnih komada ispred sebe i stavio ih preko novčanice. – Idem!

– Dve! – ispalio je Terk. Plavokosi mu je podelio dve, a sebi tri. Terk je jedva prikrivao svoje zadovoljstvo. Smatrao je da je partija već njegova, dobijena. Uzeo je podeljene karte i pogledao ih krajičkom oka. Osmeh mu je ostao zaleđen. Bio je razočaran, ali je pokušao to da sakrije. Savladao se i samouvereno pogledao svoga partnera. Plavokosi je zurio u svoje karte. Ovlažio je jezikom suve usne i progutao pljuvačku. Bio je očigledno uzbuđen. A onda ih je skoro klonulim rukama pustio na sto.

– Pedeset dolara! – odjeknuo je Terkov glas kao prasak revolvera.

Mladi kauboj je još uvek buljio u svoje karte. Izgledalo je da nije čuo Terkov izazov. Ili, možda nije poverovao da je dobro čuo. Pedeset dolara! To je bilo za njega čitavo malo bogatstvo. Dvomesечna plata kauboja. U znoju, u blatu, prašini, po vrućini, smradu, s mukom zarađena dvomesечna plata. Plata zarađena u paklu!

– Rekao sam pedeset dolara! – ponovio je rančer.

Mladić je digao pogled. U očima su mu se ogledali neskriveno zadovoljstvo i radost. – Plaćam pedeset! – dobacio je skoro pevajući Terku u lice. Mladost i neiskustvo nisu umeli da sakriju ono što je u svakodnevnom životu ponekad veoma potrebno sakriti, osećanja! A mladi kauboj je bio zadovoljan. Otkrio je da

mu je sreća još jednom velikodušno pružila ruku i zbog toga se radosno smeškao.

Terk je poskočio! – Plaćaš! Plati žutokljunče! Hoću da vidim ovde novac. Ne gotove reči, nego novac.

Mladi kauboj je brzo izbrojao deset komada srebrnih novčanica i stavio ih na gomilu u sredinu stola. Terk je stisnutih usana pratio svaki njegov pokret. Rukama je čvrsto držao skupljene karte. – Pokaži! – procedio je.

– Pokažite prvo vi – osmelio se mladi kauboj. – Ja sam platio!

– Tri dame – odrezao je kratko Terk bacivši karte na sto.

– Tri kralja! – uskliknuo je plavokosi i raširio karte ispred sebe.

Krv se nalila Terku u lice, tako da je izgledalo kao da će pući. Novac je bio jedno, a prestiž drugo. Vredalo ga je da je njega,iskusnog čoveka i pokeraša, nadigrao golobradi mladić kao ovaj, koji je sedeo nasuprot njemu. Ustao je sa stolice da bi bolje video još uvek sumnjajući da je izgubio. Zatim je huknuo kao zadihani bik i seo. Krug posmatrača okupljenih oko stola ponovo se približio. Ljudi su odahnuli s olakšanjem i salunom je ponovo zabrujao žagor. Igra je postajala sve zanimljivija.

– Jesam li vam rekao, Džo – dobacio je Dok barmenu. – Znao sam da će dobiti. Fortuna je vrlo milosrdna prema početnicima. Daje im šakom i kapom... ali, samo do određene granice.

– A gde je ta granica? – zapitao je Džo.

– To se nikada ne zna. Ali – zastao je Dok za trenutak – bojim se da ovoga dečaka neće dugo sreća služiti.

– Zašto mislite?

– Pogledajte njegovog partnera. Uvredjen je i besan kao ranjeni bizon. Ne može sebi da dozvoli luksuz da ga opelješi jedno golobrado

momče. Bojim se da će ovde biti još svašta. Pogledajte!

Terk je snažnim rukama mešao karte savijajući ih i meljući kao da u rukama ima teški bič od volujske žile. Iskaljivao je ljutnju na onome što mu je bilo pri ruci. No, nije mu pošlo za rukom da se smiri. Podelio je karte grozničavo i dograbio svoje. Preleteo je pogledom po njima, a zatim prostrelio pogledom mladog kauboja. Pogled mu je ujedao kao udar munje. Mladić je ćutao izvesno vreme. Zatim je odbacio tri karte i dao svoj ulog. Novac je resko zazvonio. – Tri karte!

Terk je ponovo uzeo za sebe dve. Verovao je da je kao i prošli put imao triling. Ne okolišeći pogledao je šta je dobio i spustio karte na sto. Poklopio ih je jednom šakom kao da hoće da ih sakrije od mladićevog pogleda. Drugom rukom je izdvojio nekoliko novčanica i bacio ih na sredinu stola. – Pedeset dolara!

Kauboj ga je pogledao. Bio je rumen u licu, a oči su mu sjale. Očigledno, da mu je ova igra značila mnogo i da je zadovoljan što dobija. Ali, zadovoljstvo nije poticalo samo zbog dobitka novca. Činilo se kao da taj dobitak za njega znači nešto mnogo više. Posmatrači su bez reči zurili u njega. Očekivali su šta će reći. Da li će pokleknuti? Na neki način su skoro svi navijali za njega, jer su ih plenile njegova neiskvarenost i skromnost. Hoći li odustati ili će hrabro uleteti u okršaj? Hoće li pobediti? Žagor se utišao. Nekoliko radoznalaca koji su dosada nezainteresovano stajali pored šanka, pridružili su se krugu posmatrača. Napetost je rasla. Srca su brže kucala. Srce mladog, plavokosog kauboja najbrže od svih. – Pedeset i još pedeset! – najzad je prevali preko usana.

Tajac! Tajac i ubrzano disanje igrača. Rančer je disao hrapavo kao posle naporne trke. Prsa su mu se dizala i spuštala kao da ih nadima poplava neizmernog besa. Krv mu je bujicom nalivala u lice i ukočeno od grča

mržnje. Pogledom je presekao svoga protivnika. Pogledom kao oštri zubi razjarene zveri. – Plaćam! – tresnuo je rukom u kojoj je držao deset novčanica po pet dolara. – Da vidim karte, momče! – Viknuo je.

Kauboj je kolebljivo spustio karte na sto. U grlima posmatrača zapao je uzvik iznenađenja. Oči su se okrenule prema Terku. Rančer je razrogačenim očima piljio u karte svoga protivnika. Na stolu su ležale četiri sedmice! Mrtva tišina vladala je samo nekoliko sekundi. A, onda se prolomilo gromko rančerovo proklinjanje. Tresnuo je karte i skočio sa stolice. Pritom je zakačio sto i pažljivo naredane kuglice srebrnih dolara, rasule su se po zelenoj čoji. – Balavče! – zapljusnuo je uvredama plavokosog mladića. – Ili te služi luda sreća, ili radiš nešto drugo! Da, nešto drugo! Kriješ se pod maskom mladosti i naivnosti, a znaš mnogo više nego što pokazuješ! – zaškrípao je čvrsto stisnutim vilicama i režeći dodao – ali, nećeš nas izigrati! Podeli karte za revanš... ali, za celokupni iznos! – završio je preteći.

Celokupan iznos! Tri stotine dolara! Rani je dobijenih stotinu i pedeset i isto toliko dobijenih u poslednja dva deljenja. Tri stotine! Čitavo malo bogatstvo! Mukotrpno zarađena godišnja plata običnog kauboja. Za mladog kauboja ta suma mogla je da znači zasluženi odmor, dokolicu, blagostanje. Možda čak i početak novog života!

– Počinje! – dobacio je Dok Holidej barmenu i udobnije se naslonio na šank. – Dajte mi još jedan brendi, Džo, bojim se da je malo-ga sreća previše služila.

– Mislite da će doći do gužve?

– Ne znam – pogladio se Dok po bradi. – Onaj snažni i suviše je zagrejan. Svakog trenutka može da eksplodira!

– Da pozovem šerifa?

– Šerifa? Šta bi on mogao da učini? Koc-

kanje nije zabranjeno. Uostalom, možda se varam.

Džo je bacio pogled ka stolu, a onda je pogledao Doka. – Ne verujem da se varate. Video sam dosta ovakvih scena. Tri stotine dolara je velika svota.

Na drugoj strani, međutim, igra je nastavljena. U tišini koja je nagoveštavala buru, igra sreće i mržnje. Igra sudbine!

Plavokosi mladić je podelio karte. Lagano, jednu po jednu, kao da odlaže trenutak odluke. Pogledi prisutnih nemo su pratili klizanje karata po čoji. Neuobičajena tišina pritisla je zadimljeni salon. Čak je i klavirista Foker prestao da svira i okrenuo se da vidi šta će biti, a pijano nagvaždanje dvojice kauboj koji su sedeli u uglu, pretvorilo se u šapat. Svi su sa neskrivenim interesovanjem pratili šta se događa. Dok je stajao oslonjen na šank. Uprkos gomili koja je skoro okruživala sto, on je dobro video obojicu igrača i sto koji ih je delio. Sto pokriven zelenom čojom, bojno polje na kome je on sam doživio mnoge okršaje. I sada su po stolu klizile glatke karte, ali, učesnici su bili druga lica. Ne iskusni kockari, već jedan lovac sreće, skoro dečak i jedan uobraženi, obesni grubijan. Iako se čuvao vezivanja za ljude koje je sretao, Dok je priznao sebi da mu je plavokosi mladić simpatičan. Čak, i više od toga. Želeo je da mladić ostvari ono što mu je bio cilj. I zbog toga je pažljivo pratio pokrete njegovih prstiju, jer je verovao da se kroz njih izražava i deo čovekovih osećanja. Verovatno da je to u ovom slučaju bilo tačno. Jer, prsti mladićevih ruku su jedva primetno podrhtavali!

Počela je poslednja igra, poslednja sudbonosna igra! Protivnici su pogledali karte koje su dobili i pogledali jedan drugog u oči.

– Dvel!

– Platio!

Tajac! Terk je trijumfalno širokim pokre-

tom ruke složio na sto svoje karte. Na zelenoj čoji su se belela četiri keca. Najzad je dobio kare. Kauboj je bez reči otvorio svojih pet karata. Imao je fleš!

U salonu kao da niko nije disao. Toliku sreću niko nije mogao da predvidi i primi kao realnost. Terk je bez glasa buljio u lepo nanizane crveno obojene karte. Fleš u hercu. Lagano, kao omadijan ustao je sa stolice i nagnuo se napred da vidi bolje. Nije verovao svojim očima, i nije mogao da prihvati da je ono što vidi stvarnost i istina.

A, onda se iz njega izlio vulkan besa i mržnje. Riknuo je kao ranjeni bik i bujicom kletvi i pogrda zasuo mladića koji je i dalje sedeo kao paralisani, ne verujući u svoju preveliku sreću. Dok su na njega kao orkan pljuštale pogrde i psovke razjarenog Terka, kauboj je pohosmehtut pogledom milovao svežnjeve zelenih novčanica i sjajne okrugle dolare nagomilane na stolu. – Lupežu mali! – urlao je Terk. – Ne! Nećeš! Neće ti to uspeti! Nećeš izigrati Sema Terka! Čuješ li? Igrao sam ja poker sa ljudima od časti! Da, to je! Pakovao si! Pakovao si karte da me izvrgneš ruglu i opljačkaš! Huljo! Platićeš mi to! – penušio je bez mere razjareni i napiti rančer. – Da, platićeš mi skupo podvalu i mitkovluk! – A onda se odmaknuo jedan korak od stola i stavio ruku na dršku pištolja. – Varalice! Ti si običan bedni, mali lupež, prevarant!

Mladi kauboj je prebledo. Dotada rumeno lice ostalo je bez kapi krvi. Znao je da ta optužba znači poniženje ili smrt. Poniženje i gubitak dobijenog novca ako ne potegne pištolj u odbrani časti, a možda smrt ako ga potegne. Gledao je svog protivnika nemo, uplašenim pogledom, kao da je osećao da ga povlači bujica neumitne sudbine.

Holidej je bez pokreta posmatrao scenu. Setio se da je jednom video nešto slično. Bilo je to u nekom cirkusu. Mali cirkuski pas je bio

zaboravio svoju ulogu i dreser ga je istukao. Doku se činilo da i sada čuje fijuk korbača i bolno cviljenje tučenog psa! Činilo mu se da u očima mladog kauboj vidi isti uplašeni i bespomoćan pogled šibane životinje. I zaželeo je da pas pokaže zube gospodaru, da ga ujede, da ga raskomada! Zaželeo je da mladić potegne revolver, da potegne brzo, munjevito, da zgromi Terka.

Dokova ruka je nesvesno kliznula ka beloju dršci pištolja.

I, mladić je potegao! Mašio se kolta u želji da odbrani ono što je dobio. Ono što mu je po pravilima Divljeg zapada pripadalo. Ali, nije u svoju ruku uneo munju koju mu je Dok nehotice pozeleo. Njegov pištolj je za delić sekunde bio sporiji. Tišinu saluna prolomio je pucanj. Miris baruta ujeo je nozdrve, a odjek pucnja zagluhnuo je uši. Mladi kauboj je odskočio kao gromom pogođen i skrhao se na sto iza sebe, lomeći u padu stolice i rušeći nameštaj. Tane koje ga je prostrelilo ponelo ga je kao udar zahuktale lokomotive. Džulin vrisak prigušio je potmulu jauk. Bolno zgrčen, mladić se skljkao na pod.

U nekoliko koraka, Dok se našao pored nje-ga. Okrenuo ga je na leđa i glavu mu je stavio na svoje koleno. Iz rane pored srca slivao se obilan mlaz tamnocrvene krvi. Mladić je posle nekoliko treptaja očima pokušao nešto da kaže.

– Moja... sestra Natali... treba... novac... Jelou Horn... obećajte mi... preklinjem vas...

– Ne brini mladiću – hrabrio ga je Dok – mnogi su pre tebe dobili takvu rupu na prsima, pa su ipak doživeli starost.

– Obe... ćajte... mi... – krkljajući je prevaleo mladić preko usana. Iskusnim okom lekara, Dok je procenio da je mladićeva rana smrtonosna. Nije mogao da mu odbije poslednju želju. – Dobro, obećavam! Ali, smejaćeš se sebi kad... – Zastao je u pola rečenice. Mladi kauboj se jedva trgao, a pogled mu je odlutao

negde daleko, noseći sa sobom poslednju iskru života. Možda je odleteo baš tamo u Jelou Horn, gde mu je živela sestra. Ili negde dalje u beskrajnu talasastu preriju. Bio je mrtav! Tajac! Sve oči su se okrenule ka rančeru. Ne zbog toga što je ovakav događaj na Zapadu bio retkost, već zato što su simpatije ovih grubih na nevolju priviknutih ljudi bile okrenute mladom čoveku. Niko nije verovao da je ta nesrećnik varao na kartama. Ta tvrdnja bila je proizvod Terkove mahnitosti i besa, i sada su se u očima posmatrača ogledali nezadovoljstvo i osuda. Svi su smatrali da je Terk postupio i suviše surovo. Rančer se uzvrpoljio. Kolt mu se još uvek pušio u ruci. – On je potegao prvi! Svi ste videli. Pucao sam u samoodbrani – zašeptrljio se. A onda, pošto se pribrao i pošto je u njemu prevladao zverski deo bića, dodao je drsko. – Može li neko da kaže da nisam potegao u samoodbrani. Onaj ko to tvrdi, taj je...

– Niko to ne tvrdi – prekinuo ga je Dok hladno – niti će tvrditi. Ali, ne verujem da će bilo ko ovde potvrditi vašu optužbu da je ovaj jadnik varao na kartama. Je li tako? – obratio se Dok prisutnima, uspravljajući se da bi ga svi mogli videti. – Da li je neko video da je ovaj mladić varao na kartama?

Niko nije odgovorio. Nekolicina ih je odmahnula glavama. – Eto vidite – nastavio je Dok sasecajući Terka pogledom. – Nepotrebno ste uvredili ovog mladog čoveka i izazivali ga da potegne kolt. Formalno pred zakonom vi nećete odgovarati, ali, opteretili ste svoju savest. Ako je uopšte imate – dodao je na kraju.

– A novac? Novac je moj! On me je varao – uporno je nastavljao Terk u nameri da vrati ono što je izgubio. Učinio je korak ka stolu na kome je ležao razlog jedne smrti kao da hoće da ga uzme. Dok se okrenuo ka njemu i presekao ga pogledom. – Zar hoćete da kažete da ja ne govorim istinu? Znači li to da me nazi-

vate lažovom? – Njegove čeličnoplave oči su streljale Terka, pogledom otrovnim kao ujed zvečarke. Rančer se trgao. Osetio je da prema njemu stoji neko sa kim nema šale. Iako nije znao s kim ima posla, on je ustuknuo.

– Ne, ne to, ali...

– Nema tu nikakvog ali. Čistite se odavde dok ste čitavi. I zahvalite bogu što ste imali više sreće nego pameti! – Dok se okrenuo ka nesrećnom kauboju ne obazirući se više na Terka koji je žurnim koracima napustio salun. Škripanje vrata i topot konjskih kopita označili su da je otišao da se više nikada ne vrati. Ali, to nije moglo da oživi mladića čiji je životni put naglo i besmisleno prekinut.

Šta sada da čini? Obećao je samrtniku da će novac odneti njegovoj sestri. Učinio je to, jer jednostavno nije mogao da odbije, ali, to obećanje odudaralo je od njegovih planova. Planova? Kakvih planova, zapitao se. Zar jednom beskućniku, kockaru i revolverašu nije bilo svejedno gde će poći i koga će sresti. Za njega život nije imao nikakvog pravog plana još od momenta kada je napustio Boston. Ispuniće to obećanje, ma gde ga to odvelo. Nesrećni mladić je u ropcu pomenuo Jelou Horn. Mada je dosta putovao, to mu nije bilo poznato. Možda je negde dalje na zapadu? To je trebalo doznati.

– Da li je neko poznao ovoga momka? – upitao je.

– Ja sam ga poznao – javio se jedan čovek omanjeg rasta odeven u iznošeno kaubojsko odelo. – Bio je sa krdom Olta Rensona.

– Došao je sa vama?

– Da, ali ne od početka. Pridružio nam se na putu. Jedan naš čovek je umro od groznice, i, mister Renson ga je uzeo. Naišao je kao poručen.

– A odakle je došao?

– Ne znam! Niko ga nije mnogo ispitivao,

a on nije bio mnogo govorljiv. Pominjao je neki Jelou Horn južno od Taosa.

– Kuda je nameravao da pođe iz Big Springsa?

– Ne znam ni to. Jutros smo primili platu i svako je pošao na svoju stranu. Mislim da je nameravao da se vrati kući, ali je prethodno hteo da zaradi još novca.

– Još novca? Mislite li da se zbog toga kockao?

– Mislim baš to.

– Zna li zašto mu je novac bio potreban?

– To ne, ali, znam da ga je hteo po svaku cenu.

– A ime? Zna li kako se zvao?

– Erni Melou.

– Erni Melou – ponovio je Dok – ako je ime pravo. U svakom slučaju i to je neki putokaz.

– Šerife – obratio se Dok Holidej šerifu koji je tog trenutka ušao u salun – ovaj mladić je poginuo u obračunu. Prisutni će potvrditi da je potegao prvi. Ovaj novac na stolu – nastavio je Dok posle kraće pauze – njegov je i ja preuzimam na sebe obavezu da ga odnesem njegovoj porodici.

Šerif se namršio da bi prikrrio svoje zadovoljstvo. Dok Holidej je smetao svakom šerifu pa i njemu, i bio je zadovoljan što će ga se otarasiti. Klimnuo je glavom u znak odobravanja. – Treba platiti pogreb – zaključio je ravnodušno.

– Pedeset dolara će biti dovoljno za pristojnu sahranu – primetio je Dok. – Za ostatak ću vam dati propisnu priznanicu. Ako imate poverenja u mene – dodao je s prizvukom gorčine. – Mislim da će na toj gomili – pokazujući pokretom glave prema stolu zastrvenom zelenom čojom – biti oko šest stotina dolara.

Šerif je prišao stolu i izbrojao novac. Bilo je tačno toliko koliko je Dok rekao. Šerif je odbrojao pedeset dolara ukopniku koji je po-

hitao da se nađe na licu mesta, a ostatak je poneo do svoje kancelarije gde mu je Dok potpisao priznanicu o prijemu. Pošto je stavio novac u džep, Dok je navukao šešir dublje na čelo i preko slabo osvetljeno ulice prešao do svog hotela. Trebalo je odmoriti se za put...

*

Već treći dan klopārara je rasklimatana diližansa prašnjavim putevima Teksasa i Nju Meksika, i Dok je već tegobno podnosio neprekidno drmanje i oblake prašine koje je zaprega dizala za sobom. Bio je mesec jun, i dnevne žege su dostizale nepodnošljivi vrhunac. Na pedesetak milja od Taosa, čuvar postaje „Vels Fargo“ upozorio ih je da put do kraja nije sasvim siguran i da se u okolini vrzma banda lupeža koji pljačkaju neoprezne putnike. Vozač diližanse, gorostas glasa hrapavog od rđavog viskija i tekile, primio je k znanju upozorenje, i od tada je stalno držao između nogu „vinčesterku“ spremnu za paljbu. Put je međutim, prošao bez uzbudljivih događaja, ako se tu ne računa lomljenje jednog točka zbog čega je diližansa kasnila skoro dva sata i u Jelou Horn stigla tek kasno uveče.

Jelou Horn je bio daleko od toga da se mogao nazvati gradom. Nekoliko desetina siromašnih kuća i koliba od dasaka, blata i pruća nisu nikako ispunjavali pojam varoši. Ali, Dok je i ranije u svojim lutanjima nailazio na slična naselja koja su njegovi žitelji ponosno nazivali gradom, tako da nije bio iznenađen onim što je video. Nije trebalo da se raspituje za hotel, jer je vozač diližanse zaustavio kola upravo ispred zgrade sa zvučnim nazivom „Grand hotel“ i pošto je svoga Miga vezao za gredu ispred hotela, i uzeo svoju putnu torbu, Dok je ušao u slabo osvetljeni hol. Za njim je trupkajući kratkim nogama vukao svoje teške kofere prodavac viskija, koji je sve vreme bio s njim u kočiji, mada mu nije uspevalo da uspostavi kontakt sa Dokom. Mršavi dugouhi portir

odmerio ih je kratko i nastavio da se igra sa lančićem sata.

– Treba mi jedna soba za noćas – rekao je Dok naslanjajući se na pult. – Imate li?

Dugouhi je klimnuo glavom. – Deset dolara – dodao je. Dok je pružio ruku da se upiše u knjigu gostiju, ali je portir privukao knjigu k sebi. – Unapred!

Dok je zaustio da mu objasni kako treba da se ponaša, ali je odustao. Želeo je da ostane nepoznat, a to je mogao samo ako ne privuče ničiju pažnju. Izvadio je deset dolara iz džepa i spustio ih je na pult. Portir mu je okrenuo knjigu i Dok je uzeo pero. Počeo je da piše Džon... i zastao. A onda je dopisao Holms. Neka bude sasvim nepoznat.

Dugouhi je pogledao ime i nezainteresovano mu je pružio ključ od sobe.

– Čujte – rekao je Dok – napolju je vezan moj konj. Neka ga neko smesti u štalu i nahrani.

– Deset dolara – ponovio je portir.

– Deset dolara? – začudio se Dok.

– Da! Unapred! – kratko je odgovorio ovaj.

– U vašem gradu izgleda podjednako uvažavaju ljude i konje – primetio je Dok vadeći novac.

– Konje čak i više – bezizrazno je objasnio portir – oni su potrebni.

Dok je u duši besneo zbog tolikog bezobrazluka, ali je bio nemoćan. U gradu nije postojao drugi hotel. – Čujte, hteo bih da se okupam. Pripremite mi kupatilo.

– To iznosi još deset dolara – napomenuo je portir.

– I to? Vi izgleda znate samo broj deset? – primetio je Dok, upinjući se da obuzda ljutnju.

– Kao da vodu donosite čak iz Nju Orleansa.

– Kako vam je volja. Ako vam je preskupo, ne morate se kupati – dodao je drsko. Dok je stegao zube da ne bi planuo. Nije znao da li ga više vredi portirova drskost ili bezobzirnost

kojom je pljačkao goste. – Spremite kupatilo! – prevadio je s usiljenom mirmoćom i pošao uz stepenice.

– Oh, mister!

Dok se okrenuo i upitno pogledao i podigao obrve.

– Unapred! – pružio je ruku.

Holidej se žustro vratio i spustio deset dolara u portirovu šaku. Pogledao je tog drskog čoveka u oči i ovaj je skrenuo pogled ka pultu. Dok se okrenuo i bez reči otišao u svoju sobu. Njegov prvi susret sa Jelou Hornom nije bio prijatan. Kupanje je izmenilo taj osećaj. Topla voda ga je razgalila i u umorno telo ulila snagu i svežinu. Sa znojem i prašinom nestali su i ljutnja i ogorčenje i posle nepunog sata, Dok se pojavio u salunu svež, obrijan, u čistom odelu i sa ležerno vezanom svilenom mašnom na beloj košulji. Dugačak sako mu je skrivao drške revolvera od slonove kosti. Dok je prišao šanku i naslonivši se laktom na uglačanu ploču upola se okrenuo ka polupraznoj odaji.

– Čime da vas uslužim, ser? – uslužno je upitao dežmekasti konobar.

– Brendi – odgovorio je Dok i pogledao barmena pomalo iznenađeno. „Ser“! Tu reč nije čuo još od vremena kada je napustio Boston.

– Brendi za vas, mister – opet je rekao barmen stavljajući pred Doka čašu sa pićem. – Putujete li izdaleka?

– I da i ne. Kako se uzme. – Nije mogao da ne odgovori Dok.

– Pa da, u pravu ste. Za ove ljude ovde koji u životu nisu putovali dalje od Taosa, Hjuston je na kraju sveta, a za mene to nije ništa.

– Mnogo ste putovali? – oprezno je upitao Dok.

– Da. Proputovao sam celu zemlju od San Franciska do Njujorka, i ne žalim zbog toga. Video sam ono što mnogi ljudi nikada neće videti.

– To nije uvek sreća.

– U pravu ste, ali, ja sam takav čovek – nastavio je barmen, gledajući pažljivo Doka. – Nego, zakleo bih se da sam vas već negde video.

– Možda, ali, ja se ne sećam.

– Da, da, siguran sam, ali ne mogu da se setim gde. Eh, koliko sam dosada ljudi sreo i koliko ću ih još sresti. Ali, ne ovde.

– Kako to?

– Ovde nema ljudi – poverljivo je šapnuo barmen. – Sve sami gmizavci. Huker ih je naterao na to da gmižu.

– Huker?

– Da, samo tiše izgovarajte njegovo ime – preporučio je barmen oprezno. Ja jedva čekam da se izvučem odavde, ali ne mogu. Niko neće da otkupi ovaj salon.

– Salon je vaš? – upitao je Dok.

– Ne baš sasvim moj. Hotel je Hukerov, a ja u ovom salunu imam mali udeo.

Dok je s razumevanjem klimnuo glavom.

– Eh, gde su stara dobra vremena – nastavio je da se jada barmen. Sve je bilo dobro dok nije došao Huker. A, onda je sve pošlo naopako. On je prigrabio sve. Hotel, banku, štalu, zemlju, kupio je šerifa, a i gradonačelnik ga se plaši. Eto kako stoje stvari.

– Zar tako? – digao je Dok obrve.

– Baš tako. Onaj ko se sukobi s njim, taj je mrtav čovek. Bilo je nekoliko hrabrih, ali, oni su sada na groblju. A biti na groblju nije prijatno... naročito ako ste tamo za stalno. Svi to znaju i zato sležu ramenima i ćute – zaključio je barmen.

– Možete li da mi spremite nešto za večeru – prekinuo je Dok njegovo jadikovanje.

– Naravno! Hoćete li jedan stek? Ispeći ću vam ga tako da ćete prste polizati. Sedite samo za sto i odmah ćete biti usluženi.

Dok je prešao preko saluna u jedan mali izdvojeni prostor koji je trebalo da vrši funkciju

restorana. Barmen mu je doneo njegov brendi i Dok ga je popio, zadovoljan što je pri apetitu. Uprkos putovanju koje je bilo veoma naporno, osećao se dobro i bio je raspoložen. No, tek što je spustio čašu na sto, ulicom su odjeknuli topot konjskih kopita, povici i pucnji, a trenutak kasnije, u salun su kao iz kaptulta ispaljena, gurnuta tri kauboja. Još sa vrata prvi od njih je gromko zagalamio.

– Viski! Viski gazda, za tri žedna kauboja. – Sva trojica su bučno pritrčala šanku i nadušak ispila pića koje im je naliio barmen. Najsnažniji od njih, onaj koji je prvi ušao, razdrao se na barmena. – Šta? Zar je ovo viski? Pa, ovo je đubre!

– To je jedini viski koji imam – odgovorio je barmen skoro snishodljivo. – Možda nije...

– Lažeš! – prekinuo ga je galamdžija. – Prošli put si me poslužio boljim. Nosi ove splačine i donesi nam pravo piće.

– Ali, Džek... – zaustio je barmen.

– Ništa ali, nitkove pokvareni – dreknuo je kauboj koga je barmen nazvao imenom Džek. – Kažem ti da doneseš bolju bocu viskija, inače ću te okupati ovim koji si doneo.

Barmen se uzmuvaio. Očigledno da je poznavao Džeka i da ga se pribijavao. – Šta si mislio – nastavio je Džek da grdi na sav glas – da nam prodaš kojekakve tvoje mučkalice. Možda misliš da nismo dovoljno fini? – zarežao je na kraju.

– Misli da nismo dovoljno fini – odobrio mu je jedan od njegovih pratilaca. – Tačno, sigurno da to misli – planuo je još više Džek, ohrabren odobravanjem svog pajtaša – da, da, hteo je nama da proda đubre, a fini viski čuva za fine goste.

– Da, za fine goste! – ponovio je pajtaš blestastog izraza lica. – Za fine goste, bogami!

– Ako takvih ovde ima! – nasmejao se na sav glas onaj koji se zvao Džek i okrenuo se od šanka da bi osmotrio one koji su sedeli u

salunu i ćutke slušali. – Pogledaj, sve sami fini gosti! – nastavio je da se cereka. A onda mu se pogled zaustavio na Doku. – Gle, gle, koga to vidim? – nastavio je tiše, sa prizvukom jedva primetnog iznenađenja. – Izgleda da sam se ipak prevario.

Dok je ćutao. Nezainteresovano je posmatrao kroz prozor kao da se ta opaska ne odnosi na njega. – Da, bogami, stvarno sam se prevario. Gazda! – pozvao je zatim barmena. – Zašto ti ne kažeš da ovde imaš i fine goste? Sa belom košuljom i mašnom! Zašto se ne hvališ?

Dvojica Džekovih pratilaca su se nasmejali grohotom. – Sada mi je jasno zašto čuvaš onaj dobar viski lupežu matori – nastavio je Džek čkiljeći šeretski u Holideja, dok je u glavi smišljao đavolski plan kako da se rasonodi. – Čuvaš ga za gospodu sa belom košuljom?

Sve oči su se okrenule ka Doku koji je i dalje mirmo sedeo praveći se nevešt na aluzije koje su se odnosile na njega. Jedan od radoznalih posetilaca se neprimetno išunjao iz saluna. Očigledno je smatrao da ono što će doći posle Džekovog monologa neće biti prijatno za gledanje. Po svemu sudeći, da mu nije bilo prvi put da gleda Džekovo siledijsko ponašanje i da je znao šta će kauboj učiniti Doku. Verovatno da su njegovo mišljenje delili i drugi. Posle prvog pogleda upućenog žrtvi koju je siledžija odabrao, okrenuli su glave, praveći se da ne vide tog nepoznatog, uredno odevenog došljaka. Na neki način su ga žalili, ali, u suštini, bilo im je lakše. Znali su da Džek mora nekoga da maltretira, i sada, pošto je našao žrtvu, oni su bili bezbedni. Ali u njihovom uklanjanju pogleda bilo je i prikriivenog stida. Stideli su se svoje slabosti i bespomoćnosti.

– E, nećeš tako! – kao da se dosetio Džek. – Šta reče, da nemaš drugog viskija?

– Ne – odgovorio je barmen. – To je jedini koji imaš.

– Dobro! Ako je taj viski dobar za mene, onda je dobar i za tvog finog gosta – zaključio je Džek. – Daj mi tu flašu.

Barmen je dodao Džeku flašu. – I čašu! – nastavio je Džek gledajući netremice Doka. Barmen je poslužio. Znao je šta se sprema. Krajičkom oka je dao mig nekome iza vrata. Džek je uzeo flašu i čašu i uputio se prema Doku koji je i dalje mimo sedeo. Kao i svi prisutni, i on je znao šta dolazi posle ovog kaubojskog gesta. Pitao se da li mu je sudbina odredila da uvek bude predmet izazivanja i da svaki njegov korak bude označen smrću nekog ljudskog bića. On nikada nije potezao kolt bez razloga, no, krajnji rezultat je uvek bio isti. Mnogo puta je želeo da prekine taj začarani lanac, ali, nije mogao da pređe preko drskosti i nasilja, bezobzirnog izazivanja. Imao je čast koju je morao da čuva i ponos koji mu nije dozvoljavano da pogne glavu pred grubom silom. Ali, to ga je odvelo daleko, odnelo je mnogo života. Odlučio je da se ovoga puta uzdrži, mada, čovek koji mu je prilazio nije nimalo zasluživao da bude pošteđen. Ali ipak, pokušaće da izbegne izazov, pokušaće da izbegne ono najgore. Kauboj je gegajući prišao stolu držeći u ruci čašu i flašu. – Smem li gospodina ponuditi jednim pićem? – progovorio je sa lažnim osmehom na licu.

Dok je okrenuo glavu ka nasrtljivcu. Krv mu je uzavrela kada je u njegovim tupim volovskim očima pročitao nasilničku, samouverenu želju da drugog ponižava. No, ipak se savladao. – Hvala, već pijem – odgovorio je mimim glasom. Kauboj kao da nije obraćao pažnju na Dokove reči. Imao je iskustva u tome. Predviđao je da se njegova žrtva neće odmah uplašiti. U stvari, želeo je da ga taj stranac u početku odbije i da ga razljuti.

– Vidim, ali ipak želim da vas poslužim – rekao je kauboj glasom slatkim kao med.

– Hvala, rekao sam vam da već pijem. – Kauboj je, cereći se prosuo sadržinu čaše na pod, a onda je čašu vratio na sto. Sve vreme je drsko gledao Doka u oči. Doku se učinilo da ga je poneo uragan. Ljutnja i neodoljiva želja da bezobrazluku pokaže šta je zaslužio, izlivali su mu se iz srca ka svakom nervu napetog tela. Želja da kazni doživljeno poniženje nezadrživo mu se širila ka prstima ruke i šaka mu je spontano pošla sa stola. Ipak, uzdržao se. Krajnjim, samrtničkim naporom, ali, uzdržao se. Sklopio je oči kao da je umoran, a onda je pogledao čoveka koji je stajao pred njim. Čoveka kome nije ostalo možda ni nekoliko minuta života. – Hvala – prevaleo je najzad preko usana – ne pijem viski... sem u izuzetnim okolnostima.

Grdosija je očekivao nešto drugo. Očigledno da nije shvatio šta Dok preživljava, i nije razumeo poruku njegovog umornog pogleda. Ukočio se kao sleđen i tako je ostao čitave dve-tri sekunde. A onda su iz njega provalili nagomilani bes, bujica pogrdnih reči i kletvi. – Šta? Odbijaš da piješ viski kojim te časti Džek Gordon. Misliš da ti je to ispod časti!!! – urlao je tako da su se gosti jedan po jedan počeli su klanjati u uglove. – Zar ti, jedan običan uštogljeni smrdljivko? Gospodin iz grada misli da je previše fini za društvo Džeka Gordona – okretao se oko sebe kao da želi prisutnima da objasni razloge besa i kao da traži njihovo odobravanje. – A ne, nećemo tako pseto – okrenuo se Doku, sada sa već jasno određenom namerom. – Ne, nećemo tako. Ovde se takva uvreda plaća. Skupo, vrlo skupo „ser“ – preteći se nadneo nad Doka koji je i dalje nepomično sedeo, spreman na sve. – Dakle, viski ili... – ultimativno je naredio siledžija Doku. No, dotle nemilosrdna sudbina se nasmešila kockaru. Nasmešila mu se u vidu

trgovačkog putnika koji se u tom trenutku pojavio u salunu.

– Čujem da se govori o viskiju, a to je moja struka. – Dobročudni čovečuljak nije znao da je upao u osinjak. Čuo je da se nešto glasno govori o viskiju i jednostavno je hteo to da iskoristi kao pogodan uvod u reklamnu besedu. On je svoj poziv shvatio ozbiljno, i radio ga je predano. U ruci je nosio malu tašnu s uzorcima.

– Gle, gle! – uskliknuo je nasilnik. – Šta je ovo večeras? Još jedan fićfirić! Kao da se ceo Nju Orleans ili San Francisko preselio ovamo. – Govoreći to, obilazio je oko prodavca viskija, zadovoljan što je našao još jednu žrtvu. Za trenutak je njegova pažnja kliznula sa Doka na pridošlicu, a njegove vodnjikave buljave oči gladno su gutale malog čoveka. – Gle, pa mi smo zaista počastvovani – počeo je opet tiše i naoko učtivo, kao što je u početku oslovio i Holideja. – Dva gospodina za jedno veče to je zaista velika čast. Pitam se da li i vi mrzite viski? – pitao je budno očekujući odgovor.

– Da mrzim viski? Taman posla! Naprotiv, ja ga obožavam – spremno je dočekao čovečuljak.

– Obožavate ga? Vi to meni podilazite – sumnjičavo je odmerio grdosija trgovačkog putnika.

– Ni na kraj pameti mi nije da vam podilazim, mister – odbio je čovečuljak sumnju, još ne shvatajući u kakvu je igru upao. – Kažem vam, obožavam viski. Da ga ne obožavam, ne bih ga prodavao.

– Kako? Vi prodajete viski? Vi ste znači taj koji nas truje ovim đubretom? – dreknuo je grdosija unoseći se u lice zbunjenom trgovcu, zadovoljan što je našao razlog da ga zlostavlja.

– Ali ne, gospodine – prestravio se trgovac – ja prodajem dobar viski. Dobar viski za časne, poštene građane. – Drhtavom rukom otvorio je tašnu s uzorcima i pokazao ih nasil-

niku. Grdosijine volovske oči su zlovoljno kliznule sa trgovca na niz uredno poredanih flašica i izraz lica mu je malo smekšao. A onda se nasmešio. U glavi mu se rodila đavolski podmukla misao. – Vidi ti ovo – promrmljao je za sebe. – Hej, Stenli i ti Medž, jeste li ikada videli viski u apoteci? Niste! Dodite da vidite. – Pogled mu se sa flaše ponovo vratio na trgovca. – I ti to prodaješ?

– Da, gospodine – odgovorio je mali čovek sav srećan da je odobrovoljio ovog čudovišnog napasnika.

– Dobro – rekao je mirnije dotada narogušeni Džek. – Videćemo da li je tvoj viski tako dobar kao što kažeš. – Izvadio je jednu flašicu iz torbe i otvorivši je zubima ispljunuo zapušač daleko od sebe. – Drži se dobro ako si lagao – dodao je. Nategao je flašicu i kloktanje se nastavilo dok njena sadržina nije bila skoro prepolovljena. Za trenutak, Dok je bio zaboravljen. On je sedeo za svojim stolom prateći dalji razvoj situacije. U duši su mu se mešale srdžba što je jedan nitkov izbegao prestrogu, ali zasluženu kaznu, i olakšanje što je jedan čovek, ma koliko zao, nastavio svoj životni put. No, slutio je da je sve to samo odlaganje neminovnog. Grdosija je po drugi put nagnuo flašicu i ispraznio je do kraja. – Aaaah, dobar – obrisao je usta nadlanicom naglašavajući poslednje slovo „r”. – Zaista je dobar. Stenli! Medž! Poslušite se! – pozvao je svoje drugove da mu se pridruže. – Kladim se da u životu niste pili ovako dobar viski. Šteta! – rekao je sa nameštenim žaljenjem i nehajno odbacio flašu. Staklo je prasnulo na sve strane. Stenli i Medž su pošli za njegovim primerom. Nemoćan da spreči njihovo divljanje, barmen je pošao da metlom pokupi komade stakla, a gosti su, jedan po jedan kradomice napuštali lokal, znajući da posle zla dolazi gore. Nasilnička trojka je očigledno bila dobro poznata u gradu.

– Hej Medž – procedio je kroz zube Džek pošto je otpio dobar gutljaj iz druge flaše. – Čujem – odgovorio je Medž između dva gutljaja. – Ovaj viski je odličan – konstatovao je Džek. – Slažem se – rekao je Medž. – Najbolji koji postoji – dodao je namigujući trgovačkom putniku šeretski. – Najbolji – prihvatio je Medž.

Jadni trgovački putnik je nemo potvrđivao glavom ne znajući da li da očajava ili da bude zadovoljan što je prošao jeftino.

– A onaj koji smo pili za šankom nije dobar – nastavio je kao da glasno razmišlja kauboj. U mrtvoj tišini saluna koju je remetilo samo kлокotanje iz boca i šuškanje kožne kaubojske odeće, razgovetno se čula svaka reč koju je izgovorio. I svaka reč je zvučala zloslutno.

– Dobar je – odgovorio je glupavi Medž ne shvatajući paklenu nameru svoga druga. – Svaki viski je dobar.

– Nije dobar – dreknuo je na njega već polupijani nasilnik. – Kada ja kažem da nije dobar, onda nije dobar! Jesi li razumeo?

– Kako ti kažeš, Džek – nastojao je Stenli da odobrovolji pajtaša i da izgadi mali nespo-razum između njega i Medža. – Naravno da nije dobar.

– Onda nije ni čudo što onaj fini gospodin iz Nju Orleansa ili San Franciska, ili ne znam odakle, nije hteo da ga pije – dodao je jedva čujno polupijani Džek, i đavolski pogledao Doka koji je naoko zanemaren još uvek čekao svoju večeru.

– Zaista nije čudo – složili su se Stenli i Medž ne shvativši šta njihov drug namerava.

– Ljudi sa prefinjenim ukusom ne mogu da piju svakojake splačine, je li tako? – zapitao je Džek.

– Naravno da ne mogu – odobrili su Stenli i Medž. Nastalo je ćutanje. Misleći da je opasnost prošla, gitarista je uzeo gitaru s namerom da odagna poslednje oblake mučne atmosfere,

ali ga je Džek presekao pogledom, i on je bez reči zastao. Ruka nije dotakla žicu i melodija koju je hteo da zasvira ostala je da čeka bolje trenutke. Pogledavši Džeka, barmen je shvatio da bura tek dolazi. – Onda bi trebalo da ga ponudimo ovim dobrim viskijem – nabacio je Džek skoro umilnim glasom.

– Vidiš, to si se dobro setio – iscerio se Medž, shvativši najzad šta njegov drugar namerava. – Ti si zaista lepo vaspitan čovek, Džek.

Džek je široko razvukao lice u osmeh i uzevši jednu flašicu iz torbe, gegajući pošao ka stolu za kojim je sedeo Dok. Namerno je koračao lagano, kao da želi da svaki njegov korak ulije još straha u čoveka koji se usudio da mu prkosi. Jer, bez obzira što se izvesno vreme poigravao sa trgovačkim putnikom prazneći njegove kao za izložbu složene boce, on je neprekidno mislio na nepoznatog koji mu se skoro ravnodušno odupro. Njegovu siledžijsku sujetu kao crv je nagrizala mirnoća kojom je zagonetni čovek primao njegove izazove. Njišući se u hodu kao kobra spremna za ujed, Džek je prišao Dokovom stolu. Uzeo je čašu sa brendijem i prosuo ga, pa je zatim natio čašu sa viskijem trgovačkog putnika. – Pijte, stranče! Ovaj viski će biti dovoljno dobar čak i za vas – rekao je Džek bajagi učtivo, ali, glasom koji nije ostavljao mogućnost prigovora. Dok ga je pogledao hladno. Znao je da više ne može zaustaviti tok sudbine. – Rekao sam da ne pijem viski... sem u izuzetnim okolnostima. A ovo nije izuzetna okolnost. – Dok je to govorio, motrio je naizgled ravnodušno svaki pokret protivnika pred sobom. Od tog trenutka čovek koji je pred njim stajao bio je samo protivnik i ništa više. U Džeku Gordonu Holidej je sada video samo neprijatelja koji ga mrzi, zver koja želi da ga poniži i uništi. Jer, za Doka Holideja poniženje je značilo isto što i smrt. Nasilnik je zastao kao da ne veruje svo-

jim ušima. Dva puta odbijen! To je bila uvreda kakvu dosada nije doživio. Ustuknuo je dva tri koraka, a onda je riknuo kao ranjeni bik. Iskolačenih očiju buljio je u Doka, i stiskao pesnice snagom od koje su pucale kosti. U njemu nije bilo više ni trunke razuma, već samo bes. Pijani bes!

– Džek! – Glas koji je to izgovorio odjeknuo je oštro kao prasak biča. Džek je zastao kao ukopan. Ako je nešto hteo, ta želja se ugasila. Glas koji ga je oslovio po imenu kao da ga je prikovao za mesto. Na vratima je stajao šerif. – Džek – nastavio je tvrdim glasom šerif kome nije bilo prvi put da smiruje kauboja – znaš da mister Huker ne voli kada neki od njegovih ljudi pravi izgrede. Nepotrebne izgrede – do-dao je.

– Do đavola s tobom, šerife – razdrao se siledžija, ali, bez onog neumerenog besa koji ga je do maločas držao. – Baš me briga za Hukera!

– Neće mu se svideti kada bude čuo da se njegovo ime pominje uz pogrdne reči – primetio je šerif ulazeći u salun. – Ali, ostavimo to sada. Dosta je bilo šale. Pođite odmah na ranč, jer sutra treba da radite.

Kauboj je stisnuo vilice i poslušao, mada mu se na licu videlo da je besan što je prekinut u zabavi. Stenli i Medž su pošli za njim. Na vratima se nasilnik okrenuo i pogledom punim mržnje odmerio Doka kao da je hteo da mu kaže da obračun nije završen. Minut kasnije, topot kopita je oglasio njihov odlazak.

– Ne zamerite što ste malo morali da se strpite – rekao je šerif prilazeći Doku. – Znaite kako je kod nas. Ljudi su malo grubi, ali, dobrom voljom se sve da ispraviti.

– Ne, ne zameram. Nije mi prvi put da se srećem sa takvom vrstom ljudi. Hoću li dobiti večeru? – obratio se barmenu stavljajući time šerifu do znanja da je razgovor završen. Trgovачki putnik je još uvek stajao s otvorenom

tašnom u ruci. Zbunjeno je gledao oko sebe, začuđen onim što je doživio. – Kakva zemlja! – promrmljao je na kraju, zatvarajući tašnu u kojoj je nedostajalo nekoliko flaša. Dok je brzo završio sa večerom i klimnuvši barmenu glavom u znak pozdrava, pošao na počinak. Dok se penjao škripavim stepenicama do njegovog uva dopro je zvuk gitare i melodija jedne meksikanske pesme.

Spavao je dosta dugo, ali, snovi koji su mu došli nisu bili prijatni. Sanjao je da se sukobio sa Džekom Gordonom i da ga Džek muči. U snu je video njegovo pijano iscereno lice i buljave, zlobne oči koje su mu se sve više približavale. Dok nikako nije mogao da se domogne svog revolvera. Taj san ga je mučio sve do zore, kada je najzad mirno zaspao.

Miris sveže pržene kafe namamio je Doka da ustane i požuri sa spremanjem. Začas se obrijao i obukao, pripasao svoje „linkolne“ sa drškama od slonovače i lakim koracima sišao u salun. Ta prostorija mu je pri jutarnjem suncu izgledala sasvim drugačije, skoro prijatno. Nije nikako odisala onom teškom pretećom atmosferom od večeri pre toga. Barmen ga je raspoloženo pozdravio. – Dobro jutro, ser. Želite li nešto za doručak?

– Samo kafu. Nego, hteo sam nešto da vas pitam – obratio mu se Dok. – Poznajete li ovaj grad i ovaj kraj?

– Kao svoj džep, ser.

– Onda sam se obratio na pravu adresu – zadovoljno je primetio Holidej. – Molim vas recite mi da li ste čuli za neku osobu koja se zove Natali. Natali Melou ili tako nekako. Nisam siguran da nije možda udata.

Barmen se naglo uozbiljio. Čutke je pogledao Doka i nije odmah odgovorio, iako je bilo očigledno da mu je to ime poznato. – A zašto se raspitujete o Natali Melou? – upitao je najzad tiho. Sada je na Doka bio red da ozbiljno odmeri barmena. Ovaj je shvatio

značenje tog pogleda i brzo je nastavio kao da se pravda. – Čujte, ser, poznajem Natali Melou i znam gde živi, ali, imam razloga zašto vas ovo pitam. Jeste li vi neki njen rođak? – nastavio je skoro se izvinjavajući.

– Ne – odsekao je Dok.

– A zbog čega je tražite? – ponovio je barmen.

– Privatna stvar.

– Kako vam volja, mister, ali bih vam savetovao da budete obazrivi.

– Zašto?

– Zato što se Hukeru neće svideti ako čuje da se vrzmate oko Natalie.

Dok je začuđeno podigao obrve. – Izgleda da ovde svi paze da li se nešto sviđa ili ne sviđa tom mister Hukeru.

Barmen je nemoćno raširio ruke. – On je ovde gazda, to sam vam već rekao. Videli ste kako je sinoć Džek Gordon podvio rep kada mu je šerif pomenuo Hukerovo ime. A Džek nije mamina maza i ne boji se svakoga.

– A Hukera se boji?

– Njega se svi plaše. I ja – dodao je tiše i osvrnuo se oko sebe. – Nije dobro naći mu se na putu.

– Ali, kakve veze on ima sa Natali Melou?

– Ima, ima – klimnuo je barmen glavom kao čovek koji neće da kaže ono što zna. – Savetujem vam da se ne petljate u to.

– Hm! A ako moram?

– Ako baš morate, onda neka vam bog bude u pomoći. Samo, računajte na svakakve neprijatnosti.

– Ne bojim se toga.

– Onda napred! – barmen se okrenuo da još jednom proveri da nikoga nema u blizini i dodao. – Ranč Melouvih nalazi se na sedam milja istočno od grada. Lako ćete ga naći. – Pokupio je posude i pošao, ali se na pola puta okrenuo i vratio do stola. Nagnuvši se ka Doku prošaputao je. – I nikome ne govorite da sam vam

ja rekao gde je njihov ranč, jer bi me Huker inače udesio. Morao bih da ga obavestim da ste se raspitivali o Natali, a ja to neću da učinim. – Ponovo je pošao ka kuhinji ali se opet vratio. – Dosta mi je pokornosti prema tom prokletom psu Hukeru! – šapnuo je besno. Dok je neko vreme ostao za stolom pušeći tanku „virdžinija“ cigaretu i razmišljajući o razgovoru sa barmenom. Nije uzimao ozbiljno njegovo upozorenje. Šta se tog Hukera moglo ticati što će on odneti sestri poginulog mladića nekoliko stotina dolara. Verovatno da niko nikada neće ni znati da je posetio ranč Melou. Predaće devojci novac, vratiće se u grad i u podne će uhvatiti dilažansu i zbogom zauvek Jelou Horn! Jednostavno, da ne može biti jednostavnije. Ipak, crv sumnje mu je nagrizao dušu. Barmen je ostavljao utisak razložnog čoveka, a on mu je savetovao da bude oprezan i spreman na sve. Pa dobro, biće oprezan. Uostalom, za njega to nije bilo ništa novo. Od trenutka kada je napustio Boston i došao na Zapad uvek je živio sa rukom na dršci revolvera, spreman na svaku eventualnost. Ustao je i otresavši s odela mrvicu hleba, pošao je ka izlazu. Prolazeći pored šanka otpozdravio je na pozdrav zamišljenog barmena.

– Ser!

Dok je zastao. – Jeste li sigurni da nikada niste dolazili u Jelou Horn?

– Siguran sam.

– Ne mogu da se otmem utisku da sam vas već negde video.

– Utisak vara. Ima dosta sličnih ljudi na ovom svetu, prijatelju.

– A negde na drugom mestu?

– Možda, ali, ne verujem – dodao je Dok mirno.

– Možda, ipak... – nastavio je barmen više kao za sebe, brišući glatku površinu šanka. – Ko zna?

Vrata saluna su se sklopila za Dokom i on

se našao na ulici. Široka nastrešnica zaklanjala mu je oči od jutarnjeg sunca koje je raskošnom belinom kupalo mali grad daščara i koliba. Na tremu je nekoliko dokoličara ravnodušno pljuckalo, očekujući nešto što će razbiti monotoniju, a za drvenom prečkom kunjalo je nekoliko konja. Dok je prišao svome Migu i bacio se u sedlo. Prošao je ulicom a da niko nije obratio pažnju na njega i ništa se nije desilo ni na putu koji je vijugao između brežuljaka obraslih retkim šumaricama i mestimično kaktusom. Predeo ga je podsećao na njegovu rodnu Džordžiju, jer je i ovde zemlja bila nekako crvenkasta, kao posuta lišćem crvenih ruža. Jahao je zanet u sanjarenje. U tom trenutku nije želeo da misli na Jelou Hom, Hukera, mrtvog mladića ni na Natali Melou. Hteo je da misli samo o svojoj lepoj Džordžiji beloj od raspuklih čaura pamuka. Zaboravio je na barmenovu opomenu i svoju odluku da bude oprezan. I zato nije primetio kada su iz žbunja pred njega izjahala dva konjanika. Mig je stao i frknuo. Dok se prenuo iz sanjarenja i mačjim pogledom odmerio dvojicu kauboj koji su sedeli na konjima na desetak metara daleko. Jedan je bio sredovečan, riđe brade, sa sombrerom duboko natučenim na čelo, a drugi mlađi, malo kosih očiju kao da u sebi ima indijanske krvi, sa velikim šeširom ukrašenim sjajnim limenim kružićima. – Odakle idete, mister? – oslovio je stariji Doka.

Dok je bez reči palcem pokazao iza sebe.

– A kuda ste pošli?

Dok je glavom pokazao u pravcu kuda je put vodio.

– Toliko vidimo, nismo slepi – brećnuo se ridobradi. – A znate li kuda taj put vodi?

Dok je klimnuo glavom.

– Ti si neki osobenjak – primetio je stariji kauboj, prelazeći na drskiji ton. – Umeš li da govoriš?

– Kada treba – odgovorio je kratko Dok i

lako potegao uzdu. Naviknut na svaki pokret svoga gospodara, Mig je pošao u stranu da obide dvojicu kauboj ali, ridobradi je mamuznuo svoga ždrepa i isprečio se ispred njega.

– Hej, čoveče, ti kao da ne razumeš šta te pitam – obratio se Doku ridobradi, sada već oštrijim glasom. Dok je upitno podigao obrve. Da li su to komplikacije o kojima je govorio barmen? Da li su ova dvojica Hukerovi ljudi? – Pitam te da li si pošao na ranč Melou, a ti se praviš lud – nastavio je ridobradi spreman na svađu. – Govori kuda ideš?

– Moja stvar.

– Vidi, vidi, kako čova lepo zna da govori. Kaže njegova stvar. A sada – iscerio se ridobradi prema svom mlađem pratiocu – kada ga upitam zašto ide na ranč Melou, on će mi odgovoriti da je to njegova privatna stvar. Je li tako? – prenuo se prema Doku.

– Tačno tako – odsekao je Dok ledeno.

– A ne, mister, ne bogami, nije tako – nastavio je da se ceri ridobradi obraćajući se pola pratiocu a pola Doku. – Nije tako, sigurno nije tako. Kada neko ide na ranč Melou, onda to nije privatna stvar.

– Za mene jeste.

– He, he – smeja se i dalje ridobradi – možda za tebe jeste, ali, to nije važno, nimalo važno.

– Mislite?

– Sasvim sigurno znam – produžio je naoko šaljivo kauboj. – Znam da nije važno šta ti misliš već šta misli mister Huker. A mister Huker misli da odlazak na ranč Melou nije privatna stvar nego njegova stvar. Eto šta on misli.

– Hm! Zar tako? – izustio je Dok praveći se da je začuđen.

– Nego šta! A pošto je važno samo ono što mister Huker misli i naređuje, ti ćeš se lepo okrenuti i vratiti tamo odakle si i došao. Jesi li

me sada razumeo? – završio je pretećim glasom ridobradi.

Dok ga je hladno odmerio i kao da je ignorisao njegovo naređenje poterao je Miga da obiđe kauboje koji su mu preprečili put. Prilazeći im, spustio je ruku bliže dršci revolvera, jer je slutio šta će se desiti. – Šta, pseto nalickano, nećeš da slušaš, je li? – zaurao je ridobradi. – E pa, mi imamo i za takve lek, sada ćeš videti! – Pošao je rukom ka pištolju. Ali, nije uspeo da ga izvuče. U magnovenju, u deliču sekunde kratkom kao treptaj munje, u Dokovoj ruci blesnuo je niklovani „linkoln“. Isto tako kratak delić sekunde delio je ridobradog od razjapljenih čeljusti smrti. I, ruka mu je zastala. Shvatio je da nem nikakve šanse ako potegne. Čovek koji je nanišanio u njega bio je majstor. Ridobradi je pokorno digao ruke uvis. Zinuvši od čuda, isto je učinio i njegov pratilac.

– Tako je već bolje. I ne pravite nikakve gluposti – posavetovao ih je Dok prilazeći. Uzео je revolvere obojici kauboja i bacio ih na zemlju a isto je učinio i sa puškama. – Za slučaj da neko od vas padne u iskušenje da mi iz daljine puca u leđa. A sada se čistite i da vas više nisam video. Trk! – viknuo je na njih. Kauboji su podboli konje mamuzama i pobegli, zadovoljni što su jeftino prošli. Holidej ih je pratio pogledom dok nisu zamakli iza obližnjeg brežuljka, a onda je sjahao i pobacao revolvere i puške u trnjak. Zatim je ponovo uzjahao Miga i krenuo dalje. Zašavši iza brda begunci se nisu zaustavili, ali su usporili trk. Pola milje, koliko su odmakli od mesta događaja bilo im je dosta da se priberu. – Šta sada? – zapitao je mladi. – Hoćemo li se vratiti da ga sredimo?

– Čime i kako? – jetko je odvratio ridobradi. – Zar nisi video kako poteže? Nisam stigao ni ruku da pružim, a on je već imao revolver u

ruci. Ne, ja se ne hvatam u koštac sa takvim tipom.

– U pravu si. Ko zna ko je on i ko ga plaća – dodao je mladi kauboj koji se zvao Ramosa.

– Tako je. Javićemo gazdi, pa neka on trlja glavu kako zna. To je najbolje.

– U pravu si. Pođi onda da ga obavestiš – rekao je Ramosa ridobradom. – Ne ja, ti ćeš poći.

– Pa da ja izvučem deblji kraj i da izdržim njegov bes.

– Nego šta! Zašto nisi potegao, pa ne bismo morali da razmišljamo. Ovako... – slegnuo je ramenima ridobradi.

– Dobro, idem kada kažeš – prekinuo je raspravu Ramosa i zario mamuze konju u slabine. Životinja je poskočila i nagla u trk. Posle pola sata jahanja pred kaubojem se ukazao veliki ranč koji se sastojao od nekoliko štala, spavaonice za kauboje i velike zgrade za stanovanje koja je po pretencioznosti kako je građena, očigledno služila vlasniku. Veliko kameno zdanje imalo je parter i sprat, a prostrani trem sa nastrešnicom zaklanjao je ulaz u široke prozore tipizarije u kojoj je od šale moglo sedeti pedesetak osoba. Sopstvenik je, po svemu sudeći, želeo da napravi utisak grandioznosti na onoga ko bi došao da ga poseti. Na tremu je sedeo samo jedan čovek i mladi kauboj ga je, ne silazeći sa sedla upitao. – Hej, Čepe, gde je gazda?

– Eno ga dole kod tora za žigosanje. Otkuda ti ovde?

– Morao sam da dodem. Nosim gazdi važne vesti.

– Onda požuri, jer znaš da on želi odmah da bude obavešten o svemu.

– Idem! – izustio je kosooki kauboj i odjurio ka prostranim koralima koji su se širili nešto dalje u preriji. Za manje od minut stigao je do grupe kauboja koji su radili na žigosanju i pogledom potražio gazdu. Kada ga je opazio,

Huker je baš posmatrao žigosanje jednog šarenog teleta.

Bel Huker je bio čovek srednjih godina, srednjeg rasta, okruglastog ni punog ni mršavog lica, bleđunjave kože i živih, lukavih očiju koje su neuhvatljivo igrale kao na zejtinu. Bio je odeven u pristojno i čisto odelo i čistu košulju, a na glavi je nosio veliki „stetson“, nesrazmerno veliki prema njegovom rastu. Preko trbuha visio mu je zlatan lanac od časovnika, a o bedru kitnjasto ukrašen revolver. Bio je prava slika i prilika velikog rančera. Videvši kaubojia indijanskog lica, on se iznenadio i okrenuo ka pridošlici. – Šta je, Ramosa, zašto nisi na mestu gde sam te poslao?

– Bio sam, gazda, ali, došao sam da vam javim da je jedan stranac prošao na ranč.

– Prošao na ranč? – ponovio je Huker smrkuto i spreman da plane. – A gde ste vi bili?

– Bili smo na putu, ali, nismo mogli da ga zadržimo. Pokušali smo, ali, nismo uspeji.

– Kako to niste uspeji? – brećnuo se Huker.

– A gde vam je bilo oružje? – pogled mu je slučajno kliznuo na glasnikovu praznu futrolu od revolvera. – Čuješ, pa ti si bez revolvera? Gde ti je revolver?

Kauboj je oborio oči.

– Šta to znači? Da nećeš da kažeš da vas je razoružao? – skoro se izdrao Huker na njega.

– Gazda, vi znate da nismo kukavice! Znaite dobro Renka. On nije mek čovek. Pokušali smo šta smo mogli, ali...

– Dosta! – razdrao se Huker. – Gde je Renk? Šta je s njim?

– Ostao je u zasedi, a mene je poslao da vas obavestim.

– Ostao u zasedi? Čemu zaseda ako ljudi prolaze pored vas kao pored slepaca. Kakvi ste mi vi revolveraši ako vas je sredio jedan putnik autsajder.

– Čekajte, gazda, jeste da je bio samo jedan,

ali, nije autsajder. Taj čovek poteže brzo kao munja!

– Ne pravdaj se – razdrao se Huker. – Vi ste obojica smetenjaci, eto šta ste vi. Ne mogu da se oslonim ni na koga.

– Nije tako – branio se kauboj. – Vi znate da kod Renka nema šale. Kada je nepoznati odbio da se vrati, Renk je hteo da ga ucmecka, ali, taj čovek je potegao pre nego što je Renk i pipnuo svoj kolt.

– Ne laži!

– Ne lažem vas, gazda. Kažem vam da taj čovek poteže brže nego Bili Kid. Mogao je da nas smakne a da ne zinemo. Ali nije. Samo sam je uzeo oružje i oterao nas.

– Ne bi bila šteta ni da vas je slistio. Kada dva naoružana čoveka ne mogu da srede jednog uzgrednog prolaznika, onda znači da ne vrede ništa. Pitam se zašto vas uopšte plaćam? – dodao je Huker lupnuvši se rukama po butini. Kauboj indijanskog lica je ćutao. Huker ga je pogledao. – Dobro, sada šta je, tu je. Vрати se na svoje mesto i pazite da se ne ponovi da vas opet neko razoruža. Hajde, gubi se i pošalji mi Čepa.

Ramosa je mamuznuo konja i prolazeći pored zgrade ranča doviknuo čoveku koji je lenčario u hladovini. – Hej, Čepe, zove te gazda. Požuri, ljut je.

Čovek na tremu se lenje pomerio i progundao pola za sebe pola za onoga ko ga je uznemirio. – Zove me gazda! Do vraga! Vi ga razljutite, a Čep posle treba da gasi vatru. Bolje bi bilo da nisi ni dolazio. – Čep je gegajući napravio nekoliko koraka preko trema i izašavši na sunce dublje navukao šešir na oči. Nevoljno se odvuкао do mesta gde su kauboji žigosali stoku i učtivo je pozdravio Hukera. – Zvali ste me, gazda?

– Jesam! Čepe, ti si jedini čovek na ranču koji ima pameti u glavi, izuzimajući naravno mene – počeo je Huker. – Ovi idioti su zabrljali

stvar. Pustili su jednog stranca da ode na ranč Melou.

– To nije zgodno!

– Jasno! A što je još nezgodnije, ja nemam pojma ko je taj čovek i kakve su mu namere. Zato je potrebno da odeš u grad i da se raspitaš o tom strancu. Saznaj sve o njemu. Ko je, šta je, odakle dolazi, kakve su mu namere... Uostalom, ti znaš i sam šta valja da učiniš – izvršio je Huker. – Pođi odmah!

– Zar po ovoj vrućini?

– Pa, nećeš valjda da čekaš jesen? I vrati se čim saznaš ono što me interesuje. Čekaj! – zaustavio je Čepa koji se već bio okrenuo da pode. – Evo ti za pivo, jer posle jahanja po vrućini treba isprati grlo hladnim pićem – dodao je i bacio Čepu jedan srebrni dolar. – I požuri.

Čep je pohitao zadovoljan što će gubitak dremeža u hladovini trema ipak delimično nadoknaditi, i minut kasnije, njegov konj je odneo svog gospodara prema Jelou Hornu.

Put je odveo Holideja nadomak malog ranča podignutog između desetak široko razvijenih granatih stabala koji su skromnu kuću skrivali od pogleda i žestokih sunčanih zraka. Iz kamenog dimnjaka, ka bistrim, plavom nebu izvijao se tanak plamen providnog dima, a u dvorištu je jato kokošaka ključalo zrnevlje. Kada je Dok prišao blizu zgrade, jedan čupavi pas je ustao sa svog ležišta ispod štale i lajući mu pošao u susret.

– Mir Bleki – začuo se sa trema kućotrubo-ki muški glas. – Idite slobodno, stranče. Bleki više laje nego što ujeda.

– Kod ljudi je tako, ali ne znam da li to važi i za pse – primetio je Dok prateći konja sasvim blizu terase. – Smem li da sjašim?

– Gost koji dolazi u miru uvek je dobrodošao. To se odnosi i na vas – odgovorio je čovek koji je sedeo duboko u hladovini, tako

da ga oko zasenjeno sunčanom svetlošću nije moglo odmah zapaziti. – Sjašite i podelite sa nama hladovinu ovog doma... A, naći će se još nešto – dodao je. – Vi niste iz ovog kraja?

– Ne! – odgovorio je Dok i kratkim pogledom odmerio čoveka koji je sedeo u stolici za ljuhanje. Bio je to, koliko se moglo zaključiti, pedesetogodišnjak dosta korpulentan, pravilnih crta lica, obraslog bradom koja je skrivala lice sve do jasnih, pomalo tužnih očiju. Ali, nešto je odudaralo od prvog utiska koji je čovek ostavljao. Bile su to štake koje su stajale naslonjene na stolicu. Taj čovek je bio bogalj.

– Znači, putnik. Jeste li izdaleka? – nastavio je dosta raspoloženo domaćin.

– Da, izdaleka – ponovio je Dok kao eho.

– Kada putnik izdaleka dođe u ovaj zabačeni kraj, onda za to mora da postoji neki jak razlog – primetio je domaćin nastojeći da prikrije radoznalost.

– Mudro zaključujete, stari. Postoji razlog. Tražim ranč Melou, ili tačnije, vlasnika toga ranča.

– Onda ste stigli baš gde treba. Ja sam Elsvort Melou, vlasnik ovoga ranča. Šta vas dovodi meni?

– Nosim vam vesti – odgovorio je Holidej.

– Je li vam Erni Melou sin?

– Sin, nego šta. Natali, dođi brzo – doviknuo je domaćin okrenuvši se ka kući – jedan gospodin je doneo vesti od Ernija!

Dok je zaustio da zadrži staroga, ne želeći da tužnu scenu proširuje i na druga lica, ali, bilo je kasno. Na trem je istrčala devojka tek dozrela u ženu, dugačke plave kose skupljene u tešku pundu i sjajnih zelenoplavih očiju. Vitko oblikovano devojačko telo skrivala je skromna haljina, malo preuska za nabujale grudi uzburkane od radosti i uzbuđenja zbog neočekivane novosti. Razdragan osmeh koji joj je igrao na licu umirio se malo kada je ugledala Doka, ali, to je bilo više iz učtivosti i

želje da sakrije svoj neobuzdani temperament, nego što je tako stvarno osećala. – Vesti od Ernija – zacvrkutala je radosno, ne obazirući se na staroga. – Gde je on, je li nam poslao pismo?

– Ne, nije poslao nikakvo pismo. – Dokov ozbiljan glas presekao je bujicu radosti i sledio osmeh na devojčinom licu. Njen otac se upitno zagledao u glasnika. – Na žalost, ne donosim vam dobre vesti – izustio je Dok muklo.

Tajac! Devojka je samo prinela ruke grudima, a domaćin se jedva primetno digao u stolici. – Je li Erni bolestan? – progovorila je devojka posle nekoliko trenutaka. – Je li nešto ozbiljno?

Dok ju je ćutke pogledao. Na njenom licu su se ogledali nada i strah od moguće tragedije. Prešao je pogledom na njenog oca koji je zgrčen sedeo u stolici. – Da nije... možda – jedva je prevaleo preko usana hrapavo izgovorene slogove – zar je... – začutao je ne mogavši da završi od straha koji mu je stegnuo grlo.

Holidej je ćutke klimnuo glavom. Elsvort Melou je klonuo nazad u stolicu. U očima su mu se ogledali bol i neverica. Natali je glasno zajaukala i skljkala se na koljena pored svoga oca. Jecala je očajno i grčevito je stiskala očeve ruke. – O, Erni, zar je to moguće? – mešali su se neprekidno reči i jecaji. – Zar je moguće da Erni više nije živ i da ga više nikada neću videti?

– Na žalost, gospođice – odvratio je Holidej – čovek ne bira kada će umreti. To je tako.

Stari Melou se za pedesetogodišnjaka odlično držao, a sada je ćutke bludio pogledom u daljinu. Pogled mu se lagano šetao sa planinskih vrhova do niskih pošumljenih brežuljaka i ravne travnate prerije na kojoj je paslo malo krdo goveda. Njegovih goveda. Sada je to za njega bilo bez ikakvog smisla i značaja. – Znači, ostali smo bez njega – obratio se kćer-

ki i čvršće je prigrlio. – Sada smo sasvim sami, Natali, ali, ne brini. Tvoj otac se još uvek može poneti sa Hukerom!

– Oh, tata, to je strašno. Može se desiti da izgubim i tebe.

– Prokleti Huker – procedio je gnevno Melou. – On je za sve kriv. On i samo on! Ne mogu da ga krivim za ono što je bilo ranije, ali ovo sada, e, to mu neću oprostiti.

Dok je upitno podigao obrve.

– Pitajte se šta Huker ima s Ernijevom smrću? Ima, itekako ima! Da nije bilo njega, Erni ne bi morao da ode od kuće i sada bi bio živ. – Elsvort Melou je duboko uzdahnuo. – Vidite mister, došao sam u ovaj kraj pre više od trideset godina. Ovde je onda bila divljina. Pustoš! Samo nas desetak naseljenika na razdaljinu od trideset milja i nekoliko koliba na mestu gde je sada Jelou Horn. Naravno da sam zauzeo najbolju zemlju, a uz to i dobar izvor. Ali, to sam skupo platio. – Melou je zastao i pokazao rukom u pravcu jednog šumarka udaljenog stotinu metara od kuće. – Vidite li ono drveće tamo? Tamo leže dva moja sina. Obojica su poginula u borbi sa Sijuksima. Jadni mladići. A najstariji je poginuo u ratu sa Severom, negde u Virdžiniji. Ne znamo ni gde mu je grob. Ja sam izgubio nogu i postao bogalj, a za to sam dobio odlikovanje. Žena mi je umrla kada se Natali rodila. Ali, za sve to nisam krivio nikoga niti sam hulio na boga. Tako je valjda moralo da bude. Ali, za Ernijevu smrt postoji krivac... a to je Huker.

– Ne razumem zašto krivite Hukera, mister Melou.

– Zašto ga krivim? Zato što je on kriv za mnogo toga. Njega kao da je sam pakao poslao ovamo! Došao je posle završetka rata samo sa jednim koferčićem. Nije imao nigde ništa sem zlu, sebičnu dušu. Nije prezao ni od čega da bi se obogatio. Posle nekoliko godina je za male pare kupio veliki komad prerije i osnovao ranč.

– A onda mu je i to bilo malo. Tako obično ide. To je priča koju sam već dosta puta slušao – produžio je umesto njega Dok.

– Naravno! Bacio je oko na rančeve svojih suseda na kojima je bilo više vode. I na moj. Izmislio je da i stari vlasnici treba da plate državi za zemlju koju su zauzeli. Uspeo je da podmiti ili uplaši nekolicinu odbornika, a gradonačelniku je uterao strah u kosti tako da ne sme ni da pisne. Bilo je tu svega. Noćnih premlaćivanja, požara, trovanja stoke i čega sve nije. Krivci nikada nisu bili pohvatani, ali svi smo znali ko stoji iza tih zločina.

– I kako sada stvar stoji?

– Pa, ako hoćemo da dobijemo dokumente o vlasništvu, treba da platimo. Rok za plaćanje je istina već prošao, ali vlasti nas još tolerišu.

– A koliko treba platiti?

– Oko pet stotina dolara, ali, to nikad neću moći da stvorim. Sada kada je Erni mrtav...

Hođeje je čutao duboko zamišljen. Sada mu je postalo jasno šta je Erni Melou tražio u Big Springsu i zašto je onako žudeo da dobije na kartama. U pitanju je bio opstanak njegove porodice. Opstanak, a možda i život oca i sestre Natali. Premišljao je šta da učini. Da li da preda novac Elsvortu i završi sa svojom misijom, što bi inače u svakoj drugoj prilici učinio, ili da ostane i sam obavi formalnosti oko kupovine dokumenata. Dao je obećanje da će odneti novac Natali i to obećanje će ispuniti. Nije ga se ticalo da li u Jelou Hornu postoji neki Bel Huker i da li on pljačka svoje susede. Za to postoji zakon pa neka on trlja glavu sa Hukerom i njegovim smicalicama. Ali, Dok je znao da je takvo razmišljanje u stvari zatvaranje očiju pred stvarnošću. Ako učini samo ono što je obećao, neće pomoći porodici Erni-ja Meloua. Bio je to formalizam, bežanje od odgovornosti, čak kukavičluk. U tom trenutku Natali je digla glavu iz očevoag zagrljaja i njihovi pogledi su se sreli. Dok je tog trenutka do-

neo odluku. Ostaće u Jelou Hornu do kraja. Sve dok ne osigura budućnost ove ljupke i mile devojke. – Što se novca tiče, ne treba da brinete – rekao je Dok.

– Kako to mislite?

– Erni je zaradio dovoljno novca da otkupite vaš ranč. Čak i više od toga!

Rančer ga je zaprepašćeno pogledao. – Otkuda Erniju toliki novac, mister – začudio se stari Melou. – Da se zaradi pet stotina dolara potrebno je mnogo meseci rada.

– Erni je našao brži način kako da ga zaradi.

– Koji način? Za mene postoji samo jedan način da se novac zaradi, a to je rad! Znajte da neću primiti novac koji nije pošteno zarađen. Nije mi potreban.

– Budite mirni, čoveče – odvratio je Dok – taj novac je pošteno zarađen. Nije ukraden niti otet. Je li vam to dovoljno?

– Jamčite li mi to?

– Jamčim!

– Onda mi je lakše. Ali, kako ga je zaradio? Otišao je od kuće pre tri meseca s namerom da pribavi novac za otkup ranča. Ja sam ga odvratio, jer sam znao da za tako kratko vreme ne može da stvori toliki novac. Ali, on je bio tvrda glava i otišao je.

– Ako vas baš interesuje, dobio ga je na kocki. Igrao je fer, to vam tvrdim, i sreća ga je ludo služila. Skoro neverovatno! Zbog toga je i izgubio život! Nije mogao da otpri da ga njegov protivnik nazove prevarantom.

– I pokušao je da odbrani čast?

– Da. Na nesreću, njegov protivnik je bio brži i Erni je pao kao žrtva svoje prevelike sreće... ako bih tako mogao da kažem.

Melou je sagnuo glavu, a Natali je ponovo zajecala.

– Čujte – rekao je Dok – moramo da budemo praktični. Ovaj trenutak to zahteva. Ovde u džepu imam šest stotina dolara koji su pri-

padali Erniju, a sada vama. Šta mislite da učinim sa njima?

Melou je pogledao svoju kćer. – Ja ne znam! Neka Natali odluči o tome. Možda je bolje da odemo odavde i da na nekom drugom mestu počnemo novi život. Negde gde neće biti ružnih uspomena i raznih Hukera.

– Ne, tata! – uzviknula je devojka. – Nećemo to učiniti. Zar da napustimo ranč zbog koga su izginuli moja braća, i gde počiva moja draga mama. Ne! Erni nam to nikada ne bi oprostio!

Holidej je iznenađeno pogledao devojkicu. Njene uplašene oči sijale su fanatizmom i glas joj je odlučno zvonio. Čvrsto stisnute pesnice odavale su nepokolebljivu želju celog njenog bića da ne poklekne u nameri da nastavi započeti put. Dok je sada shvatio zašto Erni na samrtnom času nije pomenuo oca već Natali. Natali je bila motorna snaga porodice, kremen od koga su on i otac kresali iskrinu volje za životom i napretkom. Otac ju je nežno pogledao. – Dobro, Natali, ti si sada sve što imam i učiniću sve što ti kažeš. Otkupićemo tapiju na ranč. Ali, to znači nastavak rata sa Hukerom.

– Neka bude! – uskliknula je Natali. – Ja ga se ne bojim! Umem da jašem i da pucam. Borićemo se zajedno. Ako treba, udaću se za nekog hrabrog čoveka koji će se boriti zajedno sa nama! – Govoreći, Natali se okrenula Doku kao da se obraća njemu a ne svome ocu. Iz celog njenog bića izbijale su odlučnost i nepokolebljivost, kakve on dotada retko da je sreo. To više nije bila skromna smerna devojka, već žena vatrom zapaljenih očiju, lavica spremna na skok, zverka rešena da brani svoju jazbinu. – Zar nije tako, mister? – nastavila je. – Čovek mora da se bori jer samo tako ima izgleda da uspe. Recite da sam u pravu!

Dok je klimnuo glavom. Znao je to iz iskustva. Na um mu je došao njegov prvi kockarski poduhvat, prvi sukob sa proračuna-

tim, hladnim, rutiniranim, iskusnim protivnikom. Igrao je hazardno, ludo, i bez straha. I dobio je! Između njega i ove tek dozrele devojke postojala je neka sličnost. Njegove usne su se izvile u jedva primetan osmeh. Osmeh zadovoljstva. Prvi posle mnogo meseci! Zar je moguće da je u toj devojci bilo toliko životne snage da ga zagreje? – Slažem se sa vama, mis. I pošto ste već odlučili da ostanete ovde, dopustite da ja za vas obavim formalnosti oko pribavljanja dokumenata. Pristajete?

– Kako da ne. To je divno od vas – porumenela je Natali nesvesno povezujući ono što je maločas govorila o udaji, s ovim Dokovim gestom. – Tata i ja se nimalo ne razumemo u zakone i pisanje. – Melou je klimnuo glavom da se slaže sa svojom kćerkom. – Samo, morate računati da se taj vaš postupak neće svideti Hukeru – dodao je. – A on je veoma nezgodan kada nekoga uzme na zub.

Opet Huker. Po drugi put za kratko vreme Holideju su skrenuli pažnju na Hukera. A to nije voleo. Nije mu se svidelo ako mu neko uskraćuje pravo da radi ono što želi i što smatra da je najbolje. – Ne brinite zbog toga. Ako zatreba, mogu taj zub i da mu izvadim. To je deo moje veštine.

Natali se nasmejala. – Duhovito! – rekla je i zagledala se Doku u oči, nastavljajući da se smeši, ali, nekako stidljivije. Sada je opet bila ona devojka koju je upoznao pre četvrt sata. – Recite mi kod koga treba da uplatite novac i uzmete dokumenta? Verovatno kod gradonačelnika.

– Da, kod gradonačelnika. On se zove Rodžer Kensing i drži trgovinu u Jelou Hornu. Dobar je čovek – uputio je Melou Holideja. – Ali, plašljiv.

– To sam već čuo.

– Ipak, znam da je prijateljski raspoložen prema nama i da vam neće praviti smetnje. Uostalom, dokumenta su već napisana i stoje

u opštinskoj kasi. Treba samo da date novac i da ih uzmete. Glase na moje ime.

– Ne brinite, naći ću već načina da se sporazumem s njim – odvratio je Dok ustajući. – Pa, dobro, verovatno ću navratiti večeras da vam donesem dokumenta, a dotle, pričuvajte se.

– Ne brinite za nas.

– Uzgred rečeno – dodao je Holidej penjući se u sedlo – znate li da na vaš ranč motre Hukerovi ljudi. Pokušali su da me zadrže na putu. Biće bolje da se ne udaljavate daleko od kuće – okrenuo se Natali. U toj opomeni bilo je nečeg više od običnog saveta. Natali je jedva primetno pocrvenela. Holidej je blago marmuznuo Miga i konj je brzim kasom napustio ranč. On je dopustio sebi da više ne misli na zasedu već da misli o nečem mnogo interesantnijem. O Natali! Ta devojka iako mnogo mlađa od njega, ipak ga je na neki način privlačila. Bila je nesumnjivo lepa, tek rascvetana i imala je u sebi onaj diskretno izazovni poziv dozrele žene. Pa ipak, čulnost koju je zračila nije utapala njenu urođenu skromnost, tako da se Dok pitao kako je moguće da dva naizgled sasvim različita bića žive u jednoj istoj osobi. Uhvatio je sebe da je zamišlja bliže sebi nego što je hteo, i odbacio je te misli čak malo ljut na sebe. Ne! Čoveku kao on nije dopušteno da bude sentimentaln. Nije mu dopušteno da voli, jer ta ljubav je voljenoj osobi mogla doneti samo nesreću. Dok je jedva primetno klonuo u sedlu. Kao da je na plećima osetio težak teret neumitne sudbine koja ga je usmerila drugim putem, a ne putem sreće i ljubavi. Putem rizika i smrti. Razmišljajući tako, Dok je ujahao u Jelou Horn. Ulice gradića bile su skoro puste i samo je nekoliko dokoličara dremalo na tremu pred salunom. Sjahao je i vezao Miga za prečku, a zatim je ušao u salun. Zapahnu li su ga prijatna hladovina, jedva osetan miris piva, viskija i duvana.

– Brendi – zatražio je prilazeći šanku. Barmen je pobitao da ga usluži.

– Bili ste na ranču? – upitao je barmen Doka.

– Jesam!

– Vi ste baš uporni. Svida mi se to što ne prezate od Hukera. Žarko bih želeo da mu neko dobro stane na žulj. Kada ja već nemam tu hrabrost – dodao je.

– Možda i hoće – kratko je odgovorio Dok – uvek se nađe i nad popom pop, to valjda znate.

– To je u priči, ali, u stvarnosti ne biva kao što kaže poslovice – primetio je barmen mudro. Dok je ćutke otpio gutljaj brendija i zadovoljno pripalio tanku „virdžinija“ cigaretu. Nastavio je da odbija dimove. Barmen se nervozno vrpoltio oko njega kao da ga nešto muči. A onda se okrenuo oko sebe da bi proverio da ga niko ne sluša i tiho je šapnuo Holideju. – Slušajte ser, simpatični ste mi i zato moram da vam kažem, bežite odavde!

Dok je upitno podigao obrve.

– Da, bežite odavde. Vi ste fini čovek ali, nešto vam se sprema.

– Meni? – izbacio je Dok, praveći se nevešt.

– Da, vama. Sigurno da niste primetili čoveka koji je maločas izašao. To je Hukerov traagač Čep. Gde god se on pojavi, posle toga se desi nešto gadno. On je prethodnica nesreće.

– Nisam znao da ima i takvih ljudi – primetio je Dok bajagi naivno.

– Ima, ima. Čep je takav tip. A on se raspitivao o vama.

– Meni? Zašto?

– To vam niko ne bi mogao da kaže, sem njega i Hukera. Ali, čim se on za nekoga raspituje, tome se ne piše dobro.

– Ono što je čoveku zapisano, to je u zvezdama i Čep to ne može da promeni – izgovorio je tiho Dok.

– Jeste, ser, ali, ne treba izazivati sudbinu. I zato je bolje da bežite dok još imate vremena.

– Ne prijatelju, to nikada nisam činio, pa neću ni sada – rekao je Dok mrimo. – Ostaću ovde da vidim šta hoće taj mister Huker.

– Hrabro, ali nije mudro – izgovorio je barmen, s neskrivenim divljenjem. – I što je najgore u celom tom zamešateljstvu, ja neću moći ništa da vam pomognem.

– Naprotiv, moći ćete.

– Kako?

– Ako mi kažete gde mogu da nađem gradonačelnika Kensinga?

– Gradonačelnika? Njega ćete lako naći. Njegova trgovina je pedesetak metara niže u ulici. A zašto vam on treba?

Dok se zagonetno osmehnuo. – Bolje da ne znate.

– Ako mislite da će vam on nešto pomoći, onda unapred mogu da vam kažem da ne računajte na to. Ja ga znam. On je dobar ali plašljiv.

– Znam!

– Neće smeti da vam izađe u susret. A što je najvažnije, obavestiće Hukera šta ste tražili od njega.

– To sam i pretpostavljao.

– I ipak ste rešili da ostanete ovde i da ga potražite – zapitao je s nevericom barmen.

– Da! Ne volim da menjam odluke.

– Svaka vam čast. Vi ste pravi čovek i šteta je što ste sami. Ovako su vam šanse minimalne.

– Tim je sve interesantnije.

– Čujte ser, opet ste me podsetili na neku nepoznatu uspomenu. Mora da smo se negde sreli. Ne verujem da sam se toliko prevario.

– Nije isključeno – odgovorio je Dok nehajno bacivši na šank srebrni dolar, čiji je zvuk zaglušio odjek njegovih koraka. Navukavši šešir dublje na oči, izašao je iz saluna. Napolju je podnevno sunce pržilo jarom, ali, Dok nije morao dugo da hoda da bi našao Kensingovu

trgovinu. Svega pedesetak metara delilo ga je od hotela u kome je odseo. Zastao je pred ulazom, da bi pročitao zvučni naziv firme „Kensingov magazin“ i ušao u poveliku prostoriju iz čijih su punih rafova virile tube platna u raznim bojama, bakaluk, kolonijalna roba, gvozdžurija, oružje, ukrasi i sve što bi se u jednoj relativno siromašnoj sredini moglo prodati. Zvonjenje zvona okačenog iznad vrata objavilo je dolazak kupca i u susednoj prostoriji se začulo neko kretanje. Na vratima se pojavila sredovečna žena. – Molim, šta želite? – pitala je.

– Gospodina Kensinga – rekao je Dok skidajući šešir.

– On trenutno nije ovde, ali, mogu ja da vas uslužim.

– Cenim vašu ljubaznost, madam, ali, meni treba gospodin Kensing lično. Želeo bih da razgovaram s njim.

– Ah, u tom slučaju ćete morati malo da pričekate. Izvolite sedite, odmah ću ga poslati.

Čim se Dok spustio na jednu od nekoliko stolica namenjenih prodaji, čuo je šum koraka iza zavese s indijanskim šarama i u odaju je stupio stariji proćelav čovek, sa prosedim bakenbardima, odeven u pristojno građansko odelo i s ulsužnim osmehom na licu. – Šta mogu da učinim za vas, mister?

– Vi ste Rodžer Kensing, gradonačelnik?

– Da, građani ovoga grada su mi ukazali tu čast.

– Ja sam Džon Holms, prijatelj porodice Melou. Hteo sam da porazgovaram sa vama o jednom poslu.

Pri pomenu imena Melou, gradonačelnik se lako trgao i lice mu se uozbiljilo. – Ah, tako, drago mi je, mister Holmse. U čemu je stvar?

– Hteo sam da isplatim dug za ranč mojih prijatelja. Možete li da primite novac od mene ovde ili moramo da odemo u gradsku većnicu?

– Pa... – počeo je da oteže gradonačelnik – mogao bih, ali...

– Naravno, htio bih da mi odmah izdate uredna dokumenta o vlasništvu – nastavio je Dok. – Te stvari imaju svoj utvrđeni red.

– U tome i jeste stvar, mister Holmse – zamucio je gradonačelnik. – Ne mogu da vam izdam dokumenta o vlasništvu.

Dok se uozbiljio. Upitno je pogledao gradonačelnika. – Kako to? Melou mi je rekao da su dokumenta o vlasništvu već napisana i da treba samo da se plati određeni iznos.

– Da, tako je bilo.

– Pa?

– Pa – skoro je zastenjao Kensing – sada više nije tako.

– Kako to „sada više nije tako”? Šta hoćete time da kažete? – jedva primetno je podigao ton Holidej.

– Hoću da kažem da ja više nemam taj dokument. – Bled u licu, Kensing je unezvereno gledao čas Doka, čas je pokušavao da izbegne njegov oštri pogled. Očigledno da mu je ovaj razgovor bio vrlo neugodan i da nije znao kako da ga završi, jer je osećao da je pred njim čovek koji se neće zadovoljiti polovičnim odgovorima.

– Slušajte čoveče – podigao je Holidej dotada smireni glas – ne igrajte se žmurke sa mnom. Recite kratko i jasno u čemu je stvar?

Kensing je obrisao znoj sa čela. Dan je bio vruć, ali, bez sumnje više se znojio od Holidejeve nepokolebive rešenosti da sazna istinu.

– Evo da vam kažem, kada već nema drugog izlaza. Taj dokument je zaista bio spreman, na ime Elsvorta Meloua. Određen je i rok od tri meseca za uplatu otkupne cene. Trebalo je da Elsvort u tom roku položi pet stotina dolara. Taj rok je prošao pre nekoliko dana.

– I?

– Pošto zakoniti vlasnik nije u roku platio dugovani iznos, svaki građanin koji je htio i

imao novca mogao je da otkupi taj dokument i tako postane poverilac. Tako je sa Elsvortom, a to važi i za ostale vlasnike ranije naseljenih rančeva.

Dok je lagano klimao glavom. Shvatio je igru. – I onda? – upitao je.

– Pa – zamucio je Kensing – pre neki dan došao je Huker i ponudio da plati Elsvortov dug. Nisam mogao da ga odbijem i on je uzeo dokument.

Holidej ga je mračno pogledao ispod oka.

– Naravno – zabrzao je Kensing kršeći ruke – to ne znači ništa. Dokument glasi na ime Elsvorta Meloua i Huker mu ništa ne može. Čim smogne novac, Elsvort će mu platiti dug i...

– Gluposti – prekinuo ga je Dok. – Znaete i sami da nije tako.

– Ali, niste...

– Dosta! – odrezao je Dok ledenim glasom. – Previše ste brbljali i to će neko morati da plati. Niste smeli tražiti od starih vlasnika da plate državi za zemlju koju su zauzeli, jer to je nezakonito. Ali, vlasnici to ne znaju. Još manje ste smeli da pustite u opticaj dokumenta o svojini.

Kensing se previjao kao crv. Naizmenično je brisao znoj sa lica i ruku, ustajao i sedeo, šetao u krug, nastojao da nešto kaže, ali, očigledno nije nalazio reč da se opravda.

– Znaete li šta ste uradili?

– Znam da nije trebalo tako da postupim. Ali, ne znate vi Hukera. Taj je u stanju sve da učini! Vidite, sve što imam uložio sam u ovu trgovinu. Godine mukotrpnog rada. A drvena zgrada se lako zapali i sve u tren oka nestane u dimu, kao što se desilo Entoni Metjusu. Štala mu je izgorela za pola sata i ostao je slepac.

Dok ga je gledao ćutke.

– Da, baš slepac, bez prebijenog centa, i uz to niko nije smeo da mu pomogne. Čak niko nije smeo ni da ga zaposli.

– Kakvi ste vi to ljudi kada puštate da vas jedan čovek tako gazi? – s dozom prezrenja rekao je Holidej.

– U pravu ste, mister, nismo pravi ljudi. Ali, šta вреди biti mrtav heroj? Rekao sam vam kako je prošao Metjus, ali, bilo je i gorih stvari. Ubistava iz zasede, a ubice nikada nisu otkrivene.

– A šerif? Šta šerif radi?

– Moram da priznam da se ne trudi mnogo. Održava red u gradu, to je istina, ali, imam utisak da njegova revnost naglo splasne ako treba da učini nešto što se kosi sa Hukerovim interesom.

– Znači – potplaćen?

– Ne kažem to – odgovorio je Kensing okolišeći.

– Hm, lep sos ste zakuvali svi zajedno. Ali, ne mogu previše da vas osuđujem, jer nije lako boriti se protiv beskrupuloznog tipa kao što je taj Huker.

– Shvatate me? Još kada biste znali sve...

– Ne interesuje me. Znam dovoljno – odgovorio je Holidej sada opet potpuno miran.

– Kako vidim, moraću posao da obavim sam.

– Šta mislite da učinite?

– Ono što bude potrebno – odvratio je Holidej hladno i dodao izlazeći. – Do viđenja! – Zvono na vratima je zazvonilo za njim. Na ulici Dok je žmirmio od bleštavog sunca. Dan je bio vedar, a nebo plavo bez oblaka. Ipak, Doka su opsedale zle slutnje. Činilo mu se kao da je dan nagoveštavao bliski nailazak oluje.

Sačekao je da mine podnevna žega i da laki predvečernji povetarac donese svežinu s okolnih brežuljaka, pa je pojahao svoga Miga i praćen pogledima prolaznika izjahao iz grada. Prethodno je u svojoj sobi proverio da li su mu revolveri puni i da li se lako vade iz futrola. Tamo gde je pošao, lako se moglo desiti da mu zatreba pomoć tih njegovih vernih pri-

jatelja. Nameravao je da poseti Bela Hukera i da od njega uzme tapiju Melouovog ranča. Bio je to poduhvat težak i rizičan. Ali, baš zato je golicao Holideja. To je ulazilo u njegovu sferu života. Rizik! To je ono u čemu je on bio nekrunisani kralj. Umetnik nad umetnicima. Suvereni gospodar. Sa rizikom je počinjao i završavao se svaki njegov dan, sa rizikom je otvarao oči i polazio na počinak. Rizik je bio geslo njegovog života od onog trenutka kada je napustio Boston i pošao na Zapad i zato ga je budući susret sa Hukerom golicao i čak radovao. Zanimalo ga je da ukrsti pogled sa zlim duhom Jelou Horna, jer po onome što je čuo, Huker je bio baš to, skoro davo iz pakla. Jahao je kroz dosta živopisan predeo obrastao retkom šumom i mestimično žbunjem, dakle, predeo veoma pogodan za zasedu. Prešao je tako nekoliko milja i došao do mesta gde se put račvao. Kuda sada? Hukerov ranč je morao biti negde u blizini, ali, nije mu se dopadalo da pogreši put i da se vraća. Osvrnuo se oko sebe i u jednom šumarku na odstojanju od oko dve stotine metara ugledao je kolibu skoro skrivenu lišćem drveća i raznog rastinja. Iz dimnjaka se nije dizao dim, ali je koliba ipak ostavljala utisak da u njoj neko stanuje. Dok je skrenuo s puta i poterao Miga ka kolibi, ali, kada je prišao tridesetak metara, presekao ga je nečiji oštar glas. – Stojte gde ste, mister, i ne mičite rukama!

Holidej je stao i spustio ruke na jabuku sedla.

– Ko ste vi i šta želite?

– Ko sam ja, za vas nije važno, a šta želim to bih vam rekao i da ne držite pušku uperenu u mene – odgovorio je Dok.

Nastalo je kratko ćutanje. – Smatrate da ovakav doček nije baš ljubazan – upitao je zagonetni glas.

– Nije!

– Znam to i sam, mister. Znam da ovakav

doček nije nimalo prijateljski, ali je vrlo koristan. Čovek nikada ne zna šta mu misli drugi čovek, pogotovu neznaniac. Jesam li u pravu?

Dok je klimnuo glavom.

– E pa dobro, pošto smo se složili oko toga, recite šta želite?

– Koji put vodi na Hukerov ranč?

Tajac! Trenutak kasnije u kolibi se začulo komešanje i vrata od grubo istesanih dasaka su se lagano otvorila. Na trem je izašao čovek od šezdesetak godina, prosede kose i čupavih obrva i brade. Bio je obučen u odelo grubo štavljene kože, a u ruci je držao pušku „šarp“ koju su lovci koristili za lov na krupnu divljač, naročito na bizone. Ono što je na tom čoveku najviše upadalo u oči bile su njegove oči, sitne i sjajne, živahne koje kao da su se neprestano smešile nezavisno od ozbiljnosti lica koje su krasile. – Pridite bliže, mister. Gde rekoste da želite da idete? – zapitao je spuštajući pušku.

– Na Hukerov ranč.

– A morate li baš tamo da idete? – merio je starčić Doka.

– Da ne moram, verovatno ne bih došao.

– Znam, znam, osuđenik mora na vešala iako mu to baš nije prijatno – nasmejao se starac šeretski.

Holidej se ovlaš osmehnuo. Stari mu se svideo. Baš kao da je znao njegov položaj.

– Hoću da kažem – nastavio je stari lovac gledajući Holideja ispod oka – kad neko ide na Hukerov ranč ili je hulja i nitkov kao što je i sam Huker, ili je njegova žrtvica.

– A na šta vam ja ličim?

– Na žrtvicu, mister, na žrtvicu – nasmejao se glasno lovac. – Vi očigledno niste ni hulja ni nitkov, iako ste tip-top obučeni, nego obično ovčica namenjena vukovima.

– Vi ste neobičan čovek mister... – zaustio je Holidej.

– Ričard L. Parker, ili kraće Dik Parker, pre-

rijski lovac pre rata, vojni snabdevač mesom za vreme rata, a sada mizerni rančer koji jedva ima čime da se prehrani.

– Lepa perspektiva – progundao je sebi u bradu Dok.

– I zaboravio sam da dodam – produžio je lovac – jedini čovek u Jelou Hornu koji se ne plaši Hukera.

– Istina? To je ovde prava retkost.

– Tačno tako! Ali, Dik L. Parker je ovom puškom mogao na pola milje da pogodi bizona među oči i to svi znaju – ponosno je digao glavu.

– Šteta što drugi nisu kao vi.

– Zaista šteta. Da nas ima više, stvari bi drugačije stajale. Ovako, Huker žari i pali kako hoće.

– Ali, ako biste se udružili?

– Nemate s kim. Nekoliko hrabrih ljudi je odneto na groblje, a ostale su njihove ojađene udovice kao opomena ostalim herojima.

– Kod vas to ne bi bio slučaj, jer koliko vidim, vi živite sami – našalio se Holidej.

– He, he – nasmejao se stari. – Vidim da ste vi šaljivčina. Ali, bio je Dik Parker nekada marka. Ali, ne rekoste mi kako se zovete.

– Ja sam Džom Holms – predstavio se Dok smatrajući da je ta mala laž bezazlena, nikome neće škoditi, a njemu može samo da koristi. – Idem Hukeru da obavim jedan posao za račun vašeg suseda Elsvorta Meloua.

– Jeste li vi beležnik?

– Ne, samo njihov slučajni poznanik.

– Tako sam i mislio. E pa, sada sasvim ozbiljno, mister, ako već idete, onda se dobro pazite. Huker je hulja nad huljama, pseto, nitkov, zlikovac. Lukav je kao kojot, a svirep i surov kao izgladneli vuk ako shvatate šta to znači. Vi sada učinite kako odlučite.

– Ipak ću ići.

– Dobro, kada baš hoćete. Podite putem levo i posle dve milje naići ćete na ranč. To je

Hukerovo imanje. Neka vam je sa srećom! I još nešto, mister. Čuvajte se Šarki Evansa. To je Hukerov revolveraš. Da ste živeli u ovim krajevima ne bi bilo potrebno da vam objašnjavam ko je on. Opasniji je nego što možete i da sanjate. Taj ima na duši više ljudskih života nego vi eksera na čizmama. Za njega je ubiti čovek isto što i otkinuti dugme sa košulje. Takav je to tip.

– Onda ga se zaista treba pričuvati. Kako izgleda?

– Povisok, mršav, upalih očiju. Nosi srebrne mamuze i opasač ukrašen srebrnim pločicama. Oči mu nisam video, a ne bih želeo ni da ih vidim.

– Hvala, po vašem opisu ću ga sigurno prepoznati.

– Prepoznati? Nisam vam ovo ispričao da ga prepoznate nego da ga se čuvate. Ne ulazite ni u kakve razmirice s njim. Nemojte da vas zavara njegov trom izgled. To je varka. On je guja i brže ujeda od zvečarke.

– Pokušaću da se držim vaših saveta, prijatelju. Do viđenja! – pozdravio ga je Holidej ošinuivši Miga uzdama po vratu. – I nadam se da će mo se još videti.

– I ja se nadam – otpozdravio je lovac vrteći glavom sumnjičavo. U duši je verovao da ga više nikada neće videti.

Holidej je međutim mislio sasvim drugačije. Znao je ono što drugi nisu znali i igrao je na kartu iznenađenja. Pokazalo se da je pametno što nije rekao svoje pravo ime. Istina, okolnosti su mu išle na ruku, jer to ne bi bilo moguće tamo gde ga dobro poznaju, ali, sada je to bio adut sa kojim njegov protivnik nije računao. Zbog toga je sasvim mirno gonio konja putem koji mu je stari lovac pokazao, i posle dve milje pred njim se ukazao ranč. Čovek na vratancima sklepanim od tankih oblica samo ga je mutno pogledao i propustio ga da prođe. Očigledno da su ga na ranču očekivali. Jašući

lagano ka pompeznoj kući, Dok je neprimetno otkočio kožni pričvršćivač oroza na revolverima. Uz put je šarao pogledom po obližnjem koralima i krovovima štala, ne bi li otkrio nekog skrivenog strelca. Nije video nikoga. Javno ubistvo na ranču nije dakle bio Hukerov stil. Nije mogao da vidi niti da čuje kada je jedan od četvorice kauboj koji su sedeli na tremu tiho došapnu onome koji se klatio u stolici za ljuljanje. – To je taj, gazda.

– Dobro. Kada dođe, uvedi ga unutra. Hoću bolje da ga osmotrim. – Ne rekavši više ni reč, Huker je ušao u kuću. Holidej je prišao tremu i zaustavio se metar-dva daleko od stepenica. Preleteo je pogledom po prisutnima i odmah prepoznao čoveka koga je jutros video u salunu. – Dobar dan! – pozdravio ih je Holidej učtivo. – Tražim Bela Hukera.

– Gazda je u kući – procedio je jedan kauboj, kroz zube. Praveći se da ne primećuje njegovo ponašanje, Dok je sjahao i vezao konja za privezivač. Zatim je zakoračio na trem. Čep je lenjo ustao da mu pokaže put. Na tremu međutim nije bilo Šarki Evansa. Sledeći Čepa, Holidej je ušao u predvorje iz koga su vrata vodila u nekoliko odaja. Čep je prišao jednima i pokucao. – Gazda, traži vas neki čovek. – Iz odaje se čuo odgovor i Čep se uklonio da propusti Doka. On je ušao u prostrani salon, dosta luksuzno namešten kao u kućama na Istoku. Udobne kožne fotelje, vitrina od tamne orahovine i masivan pisaći sto u duborezu. Za stolom, zavaljen u stolicu sa visokim naslonom, sedeo je Bel Huker sa cigarom u zubima od čijeg je dima prostorija prijatno mirisala. Praveći naivno lice, pokretom ruke ponudio je Doka da sedne. – Cigaru? – ponudio je gosta pružajući ruku ka kutiji od mahagonija.

– Ne, hvala! Kako vidim, vi pušite cigare, a ja više volim svoje cigarete – odgovorio je Dok vadeći srebrnu tabakeru.

– Čemu treba da zahvalim za vašu posetu, mister... – počeo je Huker.

– Holms. Džon Holms, putnik iz zadovoljstva – predstavio se Holidej. – Došao sam kod vas zbog jedne sitnice.

– Recite samo.

– Čuo sam da se kod vas nalazi tapija Melouovog ranča. Jesam li tačno obavešten?

Senka mrštenja preletela je preko Hukerovog lica, ali je rančer odmah navukao masku naivnosti. – Da, tačno ste obavešteni, tapija je kod mene. A zašto vas to interesuje?

– Hoću da je otkupim.

– Da je otkupite? – nasmešio se Huker kao da čuje rđavu šalu. – A ko ste vi uopšte?

– Rekao sam vam.

– Sa kakvim pravom hoćete da otkupite tapiju?

– Istim pravom kao i vi... i malo većim – dodao je Dok.

– Kako to mislite?

– Ja sam prijatelj Melouovih, a vi niste.

Huker se samouvereno nasmešio kao čovek koji drži adut u rukama. – To o prijateljstvu ostavite za drugu priliku, mister Holmse. Sada govorimo o poslu. I zato vam kratko i jasno kažem, nema od toga ništa!

– Zbog čega? Ranč nije vaš.

– Tačno da nije moj, ali, nije ni vaš. Ko zna ko ste vi i kakve su vam namere. Ja sam tapiju uzeo na zakonit način, dao sam za nju novac i ništa me ne obavezuje da vam je predam.

– Hm, tako! Vešt izgovor ste smislili – mirno je primetio Dok, jer je i očekivao da prodaja dokumenta neće ići glatko. – A ako me Melou ovlasti da radim u njegovo ime?

– To je onda nešto drugo – iscerio se šeretski Huker, zadovoljan što je prvu rundu lako dobio. – Donesite ovlašćenje i dobićete dokument. – Zastao je malo. – Naravno, kada platite otkupnu cenu i nastalu štetu.

– Štetu? Kakvu štetu?

– Štetu koju sam imao. Da nisam otkupio Melouovu tapiju, ja bih taj novac uložio u dobar biznis i dosada bi mi se suma duplirala.

– I koliko ste na taj način štetili? – pitao je Dok muklo, sada već ljut.

– Pet stotina dolara, s onih pet stotina to čini ukupno hiljadu!

Dok se uzdržavao da ne plane. Morao je da nastavi igru, a mogao ju je dobiti samo ako se bori istim oružjem kao i njegov protivnik.

– Lepu svotu ste nacistrali – nasmešio se.

– Pa, tako vam je danas, mister. Cene skaču preko noći, a mislim da nije pravo da trpim štetu zbog toga što sam prema Melouovima hteo da se pokažem kao dobar sused.

Dok je klimnuo glavom dajući za pravo svom sagovorniku. – Nego, nešto drugo mi je palo na pamet – produžio je Huker. – Zašto se vi ne manete tog posla? Podite lepo svojim putem i uštedećete sebi glavobolju.

Dok nije odgovorio ništa, samo je hladno odmerio svog sagovornika. Očekivao je šta će Huker dalje reći. Huker je pak njegovo ćutanje shvatio kao neku vrstu kolebanja i pošao je korak dalje. – Šta više, umesto da vaš dolazak u Jelou Horn košta mnogo novca, mogli biste nešto i da zaradite. Putne troškove recimo, ili možda i nešto više.

– Hoćete da me potplatite? – oprezno je izustio Dok.

– Ma ne, ni govora, jednostavno vam nudim naknadu za učinjenu uslugu, to je sve – procedio je Huker pokušavajući da pročita Dokove misli.

– Razmisliću o tom predlogu, mister Hukere – odgovorio je Holidej ustajući. – U svakom slučaju ćemo se videti.

– Ali, nemojte dugo da premišljate. Uslovi mogu da se promene.

– Ne brinite, ni ja ne volim neizvesnost. Brzo ćete saznati šta sam odlučio. Do viđenja, mister Hukere! – Holidej je ćuteći izašao na

trēm i uzjahavši svoga Miga odjahao bez pozdrava. Prolazeći pored stražara na vratancima, pogledao je u nebo. Crn olujni oblak je sakrio sunce i mrakom zakrilio brežuljke na zapadu. Spremalo se nevreme. Trebalo je što pre stići u Jelou Horn. Huker je međutim ostao zadubljen u misli. Šta da učini s ovim strancem čiji se nailazak nije uklapao u njegove planove? Procenjivao je pažljivo svaki njegov pokret i svaku njegovu reč, ali, nije mogao da oceni koliko je taj Holms opasan. Ipak, njegov vučji instinkt mu je govorio da se sa tim čovekom ne treba šaliti. – Čepe! – doviknuo je svom najamniku. Huker je doneo odluku. U njegovim planovima nije bilo mesta ni najmanjoj neizvesnosti.

*

Mig je žustrim kasom grabio ka Jelou Hornu, ali ga je olujni vetar pristizao i prva munja raznela je sivkastu tamu, a odmah zatim jasan tresak groma oglasio je početak oluje. Jak vetar zapljusnuo je prve kišne kapi Doku po licu, i on se osvrnuo levo i desno ne bi li našao neki pogodan zaklon od nevremena. Traženje je srećom urodilo plodom, jer je na nekoliko stotina metara u brdu ugledao stenu isturenu u neku vrstu prirodne nastrešnice. Poterao je Miga u galop i stigao u zaklon baš u trenutku kada se uz prasak groma iz oblaka izlio pljusak. Nekoliko minuta nebo je izlivalo prave bujice kiše, a onda se vetar utišao i kiša je prestala. Kao što obično leti biva, crni oblak je brzo odneo kišu dalje prema istoku, a na zapadu se pojavilo žućkastocrveno sunce, spremno za smiraj. Holidej je sačekao da retke kišne kapi sasvim prestanu, a onda je pojahao konja i nastavio put. Pitao se šta to može da očekuje od Hukera. Svakako ništa dobro. Nije verovao da će mu taj lukavi nitkov prodati tapiju čak i ako donese punomoć i hiljadu dolara koje je tražio. Za njega je bogati izvor na Melouovom ranču vredeo mnogo više. Pljačkaš! Holidej

ipak nije dozvolio da mu ljutnja pomuti zadovoljstvo koje mu je ova šetnja pričinjavala. Po drugi put je uočio da mu ova klima prija. Podigao je pogled prema nebu i zaključio da ga podseća na oči Natali Melou. Spustio je pogled uhvativši sebe da misli na lepu devojku. A onda je ugledao ono! Kratak, jedva primetan odsjaj cevi, refleks zalazećeg sunca na uglačanoj cevi puške. Dok je u magnovenju shvatio šta to znači. Na pedesetak metara od njega, u žbunu je ležao skriveni neprijatelj. Neprijatelj spreman da ubije. Shvatio je da ga od smrti deli možda samo toliko vremena koliko traje treptaj oka i instinktivno se sagnuo, potežući istovremeno. Padajući s konja, nanišanio je santimetar iznad mesta na kome je video odsjaj cevi. U istom trenutku pucanj „vinčesterke“ zaglušio je prasak Dokovog „linkolna“. Srozavši se na zemlju, Holidej se hitno kao mačka otkotrljao u zaklon iza jednog oborenog debla. Ali, pucanj „vinčesterke“ se nije ponovio. Sve je bilo tiho. Dok je i dalje ležao pritajen. Možda je lukavi neprijatelj želeo da ga izmami iz zaklona. Ostao je tako petnaestak minuta, ali, u žbunu se nije ništa micalo. Mig je mirmo počeo da pase. Tišina! Da li je u pitanju igra nerava? Ne, nije bilo mnogo verovatno da napadač čeka pritajen da žrtva učini grešku. Tišina je bila i suviše duboka. U tom trenutku u žbunu je frknuo konj. Zatim još jednom. Začulo se komešanje i lomljenje grana, a onda je na čistinu izašao jedan osedlani dorat, jedan od onih koje je Dok video na Hukerovom ranču. Futrola od puške visila je prazna pored sedla. Konj je zastao, kratko zarzao i pridružio se Migu. Prvi sumrak počeo je da senči podnožje obližnjeg brežuljka. Dok je odlučio. U nekoliko skokova našao se iza jednog stabla u blizini žbuna. Još dva skoka i zaronio je u šiblje. Sem lomljenja grančica i kucanja njegovog srca ništa drugo nije čuo. Korak po korak, Dok je

oprezno prišao mestu gde je trebalo da bude napadač. Još se daljine od desetak metara spazio je siluetu opruženu na zemlji. Doista, to je bio čovek, ali nekako čudno ispružen. S uperenim revolverom, Dok je prišao bliže, ali, pogledavši bolje nepomično ispruženo telo spustio je revolver. Čovek je bio mrtav. Dokov metak pogodio ga je tačno među oči. Smrt je nastupila trenutno, tako da napadač nije osetio ni strah ni bol. Prišavši mu sasvim blizu, Holidej je prepoznao Hukerovog plaćenika Čepa. To je značilo da je Bel Huker želeo rat! Pa dobro, imaće ga. Ali, grč gorčine mu je stegao grlo, jer je znao da će pasti još žrtava u tom obračunu. Ali, nije smeo da dozvoli da ga gorčina savlada. Nikada pa ni sada nije potegao prvi. To ga je umirilo i on je pojahao prema Jelou Hornu. Nije se više zaustavljao sve do štale u kojoj je ostavio konja. Dao je veliku napojnicu i mladić je stalno ponavljao Doku da ništa ne brine za konja. Njemu koji mesto šamara i grdnje nije navikao ni na šta drugo, dolar napojnice izgledao je kao čitavo bogatstvo. Dok je pažljivo pogledao mladića i setio se nečega. – Momče – doviknuo je. – Hoćeš li da zaradiš još pet dolara?

- Ko ne bi, gospodine.
- Onda ćeš nešto da mi pomogneš.
- Za vas je sve besplatno, mister Holmse.
- Dobro, lako ćemo za to. Treba da odneseš jedno pismo. Dođi kod mene u sobu i pokucaj tri puta kratko. Jesi li razumeo?
- Jesam!

Dok ga je potapšao po ramenu i udaljio se. Mladić je blenuo za njim i zamišljao dolare na svom dlanu, pa nije ni primetio čoveka koji mu se približio s leđa. Mladić se trgao i našao se licem u lice sa Stouni Rorkom, građkom protivom i lupežom, za koga se znalo da je Hukerov doušnik. Stouni se nije libio ni da ukrade, i nikada nije bio bez novca. Nije mu bilo važno kako dolazi do njega, glavno je da

ga ima. U razgovoru između Holideja i momka on je naslutio mogućnost da nešto profitira. Znao je da će Hukera interesovati svaki Holidejev korak i nameravao je da to svoje obaveštenje i unovči. – Zdravo, mališa – iskezio se polupijano. – Vidim da ti poslovi idu dobro.

– To je moja stvar.

Stouni je momku opalio šamar. – Nije to tvoja stvar ako je u pitanju onaj smutljivac. O kakvom poslu je reč?

– Ne znam!

Još jedan žestoki šamar pukao je po konjušarevom licu. – Ovo će ti razvezati jezik, nadam se. A ako ne uspe to, imam ja za tebe i druge stvari – pripreto je pokazujući momku stisnutu pesnicu.

– Ne znam, časna reč. Nemojte me tući. Znam samo da treba da odnesem neko pismo.

– Ništa više?

– Ništa!

– I niste se ranije ništa dogovarali?

– Nismo.

– Dobro, da ti poverujem. A sada, slušaj. Ti znaš kako ja mlatim, znaš li?

– Znam – promućao je momak spuštene glave.

– Znaš dakle kako ćeš se provesti ako me ne poslušaš. Otići ćeš kod onog kicoša kao što ste se dogovorili i uzećeš pismo koje ti bude dao, a zatim ćeš ga doneti meni. To si valjda razumeo, jasno?

– Jesam.

– Ali, pazi da nikome ni reči ne kažeš, a najmanje kicošu. Ako zucneš, prebiću te tako da nikada više u životu nećeš valjati – uneo se nasilnik mladiću u lice.

– Neću nikome reći – bespomoćno je skoro kroz suze rekao momak.

– A sada marš i požuri s tim – dreknuo je Stouni udarivši momka nogom u leđa. Uplašeni momčić je potrčao. Svim srcem je želeo da

pomogne strancu koji je bio dobar prema njemu, ali moraće da ga izda. Strah od premalčivanja bio je veliki. – Prokleti bili svi psi i Stouni, Gordon i Huker i ostali, osvetiću vam se jednoga dana – ogorčeno je jauknuo. Pokucao je na vrata Dokove sobe i kada je na Dokovo pitanje gde je dosada, odgovorio da se malo uredio. Dok nije obratio pažnju na njegovu zbunjenu. Pružio mu je komad presavijenog papira koji je trebalo da odnese na ranč Melouovih. – Pismo treba odneti što pre, ali, pošto je sada već mrak, možeš to učiniti i rano ujutru.

– Dobro gospodine, ja i inače rano ustajem.

– Sačekaj da Melou pročita pismo i donesi mi odgovor. Ja ću te čekati sutra prepodne u ovoj sobi. To je sve.

Mladić je pošao prema vratima, ali ga je Dok zaustavio. – Najglavnije smo zaboravili. Evo ti pet dolara – dodao je Holidej pružajući mu jednu novčanicu. – To će nadoknaditi tvoj trud.

– Hvala mister Holmse, ali nije bilo potrebno – zaustio je mladić jer ga je pekla savest zbog izdaje. Doduše protiv njegove volje, ali, ipak je bila izdaja.

Kada je mladi konjušar otišao, Dok se ispružio na krevet i zapalio svoju tanku „virdžinija“ cigaretu. Nije mu se silazilo u salun jer mu je bilo dosta tih neobrijanih lica i prljavih kaubojica koji zaudaraju na znoj. Ustao je, skinuo opasač sa revolverima i otvorio prozor. Holidej je ponovo uhvatio sebe da misli na Natali Melou. Zašto je opet video pred sobom njene zelenoplave oči?

★

Stouni Rork je ubrzo stigao na ranč Bela Hukera. Pošto je uporno tražio da vidi gazdu, a svi su znali da je on njegov doušnik pustili su ga kod Hukera. Huker je bio iznenađen kada ga je video, ali kada mu je predao pismo upućeno Elsvortu Melou, rekao mu je sve bilo

jasno. Dok je čitao pismo, stisnuo je zube i bio očito ljutit. Pošto mu je Stouni Rork ispričao na koji način je došao do pisma, Huker mu je kao nagradu dao trideset dolara i rekao mu da pismo odmah vrati štalskom momku da bi ovaj mogao da postupi onako kako mu je stranac rekao. Naravno, momak će i dalje morati da čuti o svemu i da ga obavesti o ishodu misije, a Rorki će odmah o svemu obavestiti Hukera. Stouni je zadovoljno izašao sa trideset dolara u ruci, preračunavajući koliko će viskija moći da dobije za taj novac, i rošavo lice mu se razvuklo u osmeh.

Štalski momak je pojahao jednog od spremljenih konja i na milju od grada skrenuo putem kojim se posle pola sata zaustavio pred skromnom kućom Elsvorta Meloua. Lajanje čupavog Blekija probudilo je dvoje ukućana i pošto je kroz rupu na vratima proverio ko je došao, Elsvort je naslanjajući se na štake otvorio vrata. Momak, koji se zvao Skef izvinio se Melou za rano buđenje i objasnio mu je da mu je mister Holms predao pismo za njega. Mladić, opterećen svojom savešću što je izdao onako dobrog čoveka počeo je nadugačko da priča kako je došlo do toga da ga Holms angažuje da donese pismo na ranč. Konačno je predao pismo. Elsvort ga je pročitao. Tada je izašla Natali, još uvek rumena od sna i upitala oca šta se dešava.

– Mister Holms me poziva da danas pre podne dođem u Jelou Hom. Kaže da je zbog našeg ranča.

– Ništa više?

– Ne! Je li – obratio se Melou Skefu – kažeš da ti je ovo pismo dao mister Holms?

– Da, baš on.

– Jesi li siguran?

– Kako da ne, odlično ga poznajem.

– I to posle povratka sa Hukerovog ranča – proveravao je dalje Melou.

– Tako je!

– Kada je došao, da li je bio ljut ili raspoložen?

– To ne bih znao da kažem. Znao kakav je on. Na licu mu se ne vidi šta misli, ali, više mi se čini da je bio ljut.

– Je li rekao još nešto?

– Da! Kazao je da mu odgovorite da li ćete doći i kada. On će vas čekati posle deset sati u salunu.

– Dobro! Reci mu da ću doći. Biću tamo u deset sati.

– U redu, mister Melou, preneću mu vašu poruku. Do viđenja.

– Zdravo Skefe, i ne žuri se mnogo.

– Moram. Znao da se gazda ljuti ako nisam rano ujutru u štali.

Melou je pogledao svoju kćer kada je momak otišao. – Izgleda da nešto nije u redu, Natali. Ne shvatam zašto me Holms zove?

– Bojim se, oče. Strah me je da ćeš upasti u neku nepriliku – brižno je rekla Natali.

– Nepriliku? Ne pričaj detinjarije. U kakvu nepriliku može da upadne ovako star čovek, lukavi lisac kakav sam ja. Sem ako ne misliš da ću se u gradu oženiti.

Natali ga je gledala zabrinuto. – Doduše, to sada ne bi bilo teško pošto imam dosta novca – nastavio je da se šali Melou. – Hajde, ne sekiraj se bez razloga, mala moja devojčice – zaključio je rančer milujući svoju kćer po obrazu. – Paziću da me niko ne uvuče ni u kakvu kavgu i biće sve u redu.

– Obećavaš li mi, oče?

– Obećavam! – Ali, u dubini duše bio je ubeđen da će Huker pokušati da izvede neku podvalu. Nije shvatao zbog čega je Holms išao na Hukerov ranč. Da nije i on Hukerov čovek? Crv sumnje ga je zagrizao u srce čim je od Skefa čuo da je stranac bio kod Hukera. Zašto je išao tamo? Zašto je prevalio toliki put i došao da mi donese Ernijev novac, ako nije prijatelj? Ali, da li je uopšte i doneo nekakav

novac? Melou se tek sada setio da im došljak nije pokazao novac. Još manje je ponudio da mu ga da. Kakvu igru igra taj čovek? Melou nije mogao da zna šta se desilo s njegovim dokumentom i šta je Holidej tražio kod Hukera. Svoje sumnje Melou je zadržao za sebe i trudio se da ničim ne uplaši Natali. Upregao je konja u kola i pošto je pripasao opasač sa šestometkom popeo se na sedište. Kod vratanica se okrenuo prema Natali i mahnulo joj u znak pozdrava i veselo doviknuo. – Ako ne spremiš dobar ručak nećeš dobiti slatkiš koji ću ti doneti iz Horna!

Natali mu je odmahнула ali su joj oči bile suzne. Instinktivno je osećala da otac nije tako veseo kao što je želeo da se predstavi.

Ophrvan nedoumicom, Melou je pustio konja da kaska putem koji je vodio kroz vijugavu preriju. Pitao se na šta će izaći cela ova uskovitlana igra. Smrti se nije bojao, ali je brinuo zbog Natali. Ako se njemu nešto desi, ona će biti prepuštena na milost i nemilost raznim prevarantima, podlacima i podvodačima. Iako je bila hrabra i odlučna, ona je ipak bila samo neiskusna devojka. Sada, kada Erni više nije živ, on joj je bio jedina zaštita dok ne nađe nekog čoveka koji će se starati o njoj. Zato je rešio da se za ljubav Natali uhvati u koštac sa Hukerom i celom njegovom bandom. I s onim strancem ako bude bilo potrebno. Stisnuo je zube svestan da ulazi u neravnompravan boj. Zanet u misli nije ni primetio da se granje jednog žbunja jedva primetno pomerilo. Kroz uzak otvor šiblja i lišća ukazalo se iscereno lice uokvireno ridom bradom ispod širokog sombrero šešira. Pakostan osmeh video se samo za trenutak, a zatim se šiblje opet sklonilo. Bilo je to isto mesto gde su Doka presreli Hukerovi ljudi. Melou je mimo prošao. Konj je umorno kaskao jer je bio već islužen, ali, Melou ga je voleo kao starog drugara. Još samo malo, stari moj, mislio je. Kada preguramo ovu nevolju

živećemo mirno i bez brige. Tada je na putu ugledao konjanika. Jahač je sedeo na konju, licem okrenut prema Melou. Sedeo je mirno, ležerno oslonjen na jabuku sedla, pogleda uprtog u Elsvorta. Na licu mu je igrao jedva primetan leden, ukočeni osmeh. Bio je to Šarki Evans. Melou je osetio da mu ledeni žmarci mile niz vrat i grudi. Ali, nije zaustavio kola sve dok stari ridan nije stao sam na metar-dva ispred Evansa. Dva čoveka su pogledala u oči jedan drugom i ostali tako. Evans nije izdržao Melouov pogled. Oborio je oči i sa lica mu je nestao onaj hladan, ukočeni osmeh. – Gospodin Melou je izgleda negde naumio – prevaleo je preko usana. Melou ga je čutke gledao shvativši da susret s Evansom nije slučajna. – Gospodin Melou je izgleda pošao u grad – ponovio je za notu oštrije Šarki.

– Zar vam nije svejedno kuda sam pošao? – pitao je Melou.

– Meni jeste, ali ne i onome ko me plaća – usiljeno se nasmešio Šarki i uputio mračan pogled Elsvortu.

– Šta vaš gazda misli o mom odlasku u grad to mene nimalo ne zanima – rekao je odsečno Melou.

– Eh, nije baš tako mister Melou – cinično se smeškao Evans. – Dobrobit vaših suseda treba da vam leži na srcu.

– Susedi su dovoljno pametni i sami najbolje brinu o svojoj dobrobiti, mister Evanse.

– Možda je i tako – naizgled miroljubivo je nastavio Šarki – zato bih vam savetovao da se vratite svojoj kući.

Melou se zacrveneo. Znao je da ga Evans provocira, slutio je šta taj zlikovac namerava, a ipak, nije mogao da se odupre snažnom osećanju revolta. Užasno ga je vređao nasilnički, samouvereni cinični osmeh Hukerovog revolveraša. Ne obazirući se na njega, pritegao je uzde u nameri da potera kola dalje, ali se Šarki u tren oka našao ispred njega i oteo mu

uzde iz ruku. Skočio je na kola, uneo se Melou u lice i počeo sa vređanjem. – Šta? Mister rančer ne sluša savete. Šta ako te neko malo lupne po tim tvojim smrdljivim prstima od dubreta, šta onda? Smrdljivo, šugavo pseto!

Melou je sevnuo očima i sve ono što je obećao svojoj kćerki zavio je u mrak. Mahinalno je pružio ruku ka pištolju iako je znao da je to korak koji vodi u smrt. Ali, ponos mu nije dozvolio da i dalje trpi uvrede. Na njegovu nesreću, nije bio dovoljno brz. Pokretom brzim kao ujed zvečarke Šarki je potegao revolver i tresnuo Elsvorta po ruci.

– Neću da te ubijem, pseto. Šarki Evans ne puca u jadne smrdljive amatere. Za tebe imam nešto drugo, nešto što tebi više odgovara. Umrećeš nitkove mali, ali, ne kao što si mislio, već jedno, bedno, kao poslednji pas – trzao je Šarki Meloua za okovratnik. Nastavio je da vređa svoju žrtvu, stežući mu sve više okovratnik. Melou se otimao, a najzad mu je bespomoćno pljunuo u lice. Šarki u trenutku nije mogao da shvati šta mu se to desilo, a zatim je otrovno prostrelio Meloua pogledom i revolverom ga tresnuo po glavi. Melou je klonuo. Prošao je skoro minut pre nego što je Šarki obrisao lice. Ne osvrćući se na onesvešćenog čoveka, prišao je ridanu i dohvatio ga za vodice. Poterao je svoga konja u trk i ridan je pokorno pošao vođen njegovom rukom. Na mestu gde je jaruga bila najdublja, priterao je ridana do same ivice i snažno ga ošinuo korbačom. Životinja je poskočila našavši se na ivici ponora i instinktivno ustuknula, ali ju je težina zaletelih kola povukla. Ridan i kola u kojima je ležao onesvešćeni Melou sleteli su u ponor. Sve zajedno, kola i konj kovitali su se niz strmu padinu, udarajući o izbočine stene i retko drveće. Najzad je lomljenje drveta i gvožđa zamuklo. Kola su se zaustavila na dnu provalije, odnosno ono što je ostalo od njih, konja i čoveka koji ih je vozio. Šarki je prišao ivici i pogle-

dao u ponor. U svakom slučaju, Melou neće stići u grad ni danas ni ikada više. To je bilo dovoljno zlikovcu i on se udaljio sa mesta zločina.

Polu milje dalje, na mestu gde je Elsvorta ispratio podrugljivi podsmeh ridobradog lica, u hladovini omorike ležali su Renk i Ramosa. Bilo im je dosadno i bili su žedni. Nije im se dreždalo tu ceo dan jer je već počela žega. Ramosa se odjednom dosetio da bi bilo najbolje da vodu potraže na samom ranču, a tako će imati i najbolji uvid ko tamo eventualno dolazi. Renk se cinično nasmejavao na ovaj predlog. Prihvatio ga je bez komentara. Ramosa je iz opreznosti predložio da Renk pođe pravo prema kući, a on će prići kući s druge strane. Nevaljalci su se razdvojili. Trebalo je sprečiti da ih Elsvortova kćerka primeti. Tek što je prišao na pedeset metara od kuće, pas je zalajao, a odmah zatim odjeknuo je pucanj i veliki „sombbrero“ odleteo je Renku sa glave. — Stanite gde ste i ne mičite se — odjeknuo je iz kuće ženski glas. — Šta tražite na našem imanju?

— Uh, što ste me prepa! — više bajagi nego stvarno uplašen odgovorio je Renk. — Zar vi tako dočekujete putnike namernike?

— Niste vi nikakav putnik već Hukerov čovek — odgovorio je glas. — Nećete me prevariti.

— To što kažete da radim za Hukera tačno je, a nisam ni imao nameru da vas varam — nastavio je Renk nastojeći da dobije u vremenu i omogućiti Ramosi da dođe do zgrade.

— Nego, šta ste hteli? Šta tražite ovde?

— Žedan sam. Hteo sam da uzmem malo vode i to je sve, a vi ste me dočekali kao da sam besan pas — jadao se bajagi razočarano Renk.

— Niste bolje ni zaslužili. Uostalom, eto vam voda u bunaru. Uzmite koliko želite i gubite se. — Završio je malo blažim tonom glas iz

kuće. Renk je sjahao, digao sa zemlje svoj šešir i prišao bunaru. Ispod oka je kradomice motrio na kuću, ali, nije video devojkicu. Jedino je po cevi naperene puške provučene kroz otvor na vratima procenio gde se ona nalazi. Nije video ni Ramosu, ali je slutio da je negde u blizini. Odlučio je da učini sledeći korak. — Mis, budite dobri pa spustite pušku, bojim se da bi mogla da opali. Uostalom evo, ja ću ostaviti revolver — i rekavši to, otkopčao je pojas sa revolverom i prebacio ga preko grane. — Ne mogu da pijem kada mi neko cilja u glavu. — Potrajalo je trenutak, a onda je cev nestala. Vrata su ipak i dalje ostala zatvorena. Devojkica je bila oprezna. Renk je spustio kofu u bunar i počeo da okreće vratilo. Pri tom je krišom pogledom tražio Ramosu i za jedan kratak trenutak mu se učinilo da je iza ugla kuće izvirilo njegovo crmpurasto lice. Trebalo je na neki način izmamiti devojkicu da izađe. Slučaj je išao nevaljalcima na ruku. Pas Bleki koji je do tada lajao na nezvanog gosta, odjednom je besno nasrnuo na Renka. U tom nasrtaju, Renk je video priliku da odigra svoju ulogu. Bajagi uplašeno, ispustio je već prihvaćenu kofu s vodom i pao nauznak, rizikujući da ga pas ščepa za lice. Znao je da devojkica neće moći da ne interveniše. I, nije se prevario. Šip na vratima je škljocnuo i vrata su se otvorila. S puškom u ruci, devojkica je istrčala na trem. — Bleki! Marš! Pusti ga! — To je bilo dovoljno Ramosi koji je vrebao iza ugla. Panterskim skokom se našao pored devojkice i zgrabio je za cev puške pre nego što je ona uspela da nanišani na napadača. Pucanj je resko odjeknuo i metak se zabio u drveni pod trema. Devojkica je pokušala da se otme, a ocenivši da mu je gospodarica u opasnosti, Bleki joj je lajući priskočio u pomoć. Ramosa ga je ućutkao jednim metkom iz pištolja. Pas se zgrčio nekoliko puta, zacvilio i ostao a leži na zemlji. Renk je pritrčao da pomogne Ramosi, i dvoji-

ca nasilnika su brzo savladala devojkicu koja se borila kao lavica. Otimala se, grebala, bacakala nogama, ujedala, ali, sve uzalud. Posle nekoliko uzaludnih pokušaja, Natali je bespomoćno klonula. Nije govorila ni plakala, ni vikala, samo je ubrzano disala od umora. – Tako mala. Vidiš i sama da ne vredi otimati se – progovorio je Ramosa i sam zadihan. – A i ne treba da se otimaš – dopunio ga je Renk. – Mi ti nećemo učiniti ništa nažao – dodao je namigujući svome pajtašu. – Želimo samo da razgovaramo, dosadno nam je u šumarku.

– A i tebi je možda dosadno samoj – dodao je Ramosa lupeški. – Društvo ovakva dva lafa nije za potcenjivanje.

– Naravno da nije. To ćeš tek videti kada nas bolje upознаš. Hajde pozovi nas da uđemo – nastavio je pričanje Renk, gurajući devojkicu u kuću. – Možeš i da nas poslužiš pićem. Tvoj tatika sigurno ima viskija skrivenog u nekom ormanu. Hajde, potraži ga! – mekanim ali zapovedničkim glasom naredio je Ramosa. Nevaljalci su ugurali devojkicu u kuću i pustili je. Osetivši se slobodnom, Natali je ustuknula do drugog kraja odaje. Osvrnula se oko sebe kao ptica koja traži izlaz iz kaveza. Ali, izlaza nije bilo. Put ka vratima blokirao je Renk ležerno naslonjen na dovratak, a prozori su bili čvrsto zatvoreni drvenim rešetkama. – Ne osvrći se, curo – pročitao je njene misli Renk. – Nema te golubice koja može pobeći dvojici jastreba kao što smo mi. Nemoj ni da misliš na to.

– Moj drug ti je dobro rekao mala. Hajde, daj viski. I nasmeši se, jer ne volim namrđene žene.

– Možda će se nasmešiti kada je zagrliš.

Zlikovci su se složno nasmejali. Natali je za to vreme stajala pored zida ne pokazujući želju da ih posluša. Videći to, Ramosa je prišao jednom ormanu i grubim pokretom razvalio vrata. Isto je učinio i sa drugim i prestao je sa pre-

turanjem tek kada je pronašao zapečaćen krčag pun viskija. Iščupao je zapušač i dobro nategao. Brišući usta nadlanicom pružio je krčag Renku. Ovaj ga je prihvatio i posle dugog klokotanja skinuo krčag s usana uz jedno glasno „oooh“ koje je trebalo da pokaže uživanje. Ramosa ga je prekinuo. – Dosta je Renk, ostavi malo i meni.

– Ima dosta za obojicu. Svega dosta – dodao je Renk upirući pogled u Natali. Ramosa se bečarski osmehnuo i ponovo nategao. Ovaj put otpio je dobrih nekoliko gutljaja. A onda je pogledao Natali. Devojkica je nepomično stajala pogleda tvrdog kao stena, očigledno rešena da koliko god je moguće umanjí trijumf bandita. Ali, Ramosi se to nije svidelo. Ljuljajući krčag u ruci pošao je devojkici. – Nije prijatno kada čovek pije sam. Pridruži se gostima kao što dolikuje dobroj domaćici.

Natali je bez reči odmahнула glavom.

– Nećeš? To nije lepo. Oduvek sam mislio da ljudi iz ovog kraja znaju šta je gostoprimitvo. Moraćeš ipak malo da gucneš – dodao je, hvatajući Natali za ruku. Devojkica se trglala kao da ju je zmija takla. Renk se pakosno nasmejao. – Gle, izgleda da joj se ne sviđaš.

Potaknut podrugivanjem, Ramosa je silom povukao Natali k sebi i naslonio joj krčag na stisnute usne. – Pij! – naredio je. Ali, devojkica je još čvršće stisnula usne. Mlaz viskija pocurio joj je po licu i haljini. Razljučen upornim odbijanjem, Ramosa joj je silom rastavio vilicu i tečnost je pokuljala u usta i grlo. Gušeći se od žestine alkohola, Natali je mahinalno gurnula vrč dalje od sebe i Ramosa ga je ispustio. Prasak razbijenog krčaga zvonko je odjeknuo i viski se prolio po podu. Ramosa je pogledao rasute komade krčaga i proliven viski, a onda je čvrsto prigrlio devojkicu – Šteta za viski. Lišila si me jednog uživanja i moraćeš to da mi nadoknadiš – procedio je, crven u licu. Njegova koščata od vetra pocrnela i ograbela ruka

pružila se ka devojčinom grlu, skrivenom naborima zakopčane košulje. Kratak uplašeni vrisak prigušio je cepanje platna i iz ostatka košulje izronile su sveže, nabrekle devojačke grudi. Osetivši miris čistog tela, Ramosa se gladno bacio na Natali.

*

Dok je uzalud čekao Elsvorta Meloua u svojoj sobi. Kada je vreme prošlo, bilo mu je jasno da se nešto nepredviđeno dogodilo. Obukao se i otišao do štale gde je zatekao mladog Skefa. Upitao ga je da li je pismo predao na ranč Melou i da li je još nekom pokazao pismo. Po mladićevim zbunjenim rečima shvatio je da je pismo stiglo prvo do Hukera. Pojahao je konja i tek što je Jelou Horn ostao iza njega, Dok je zategao vodice svog konja. Neočekivano, kao da dolazi iz najdubljih kutova podsvesti na um mu je iznenađajuća došla jedna ideja. Šta ako je sve ovo klopka? Možda je sve smišljeno tako da on upadne u nameštenu zamku. Huker je bezobziran zločinac, ali, pre svega on je lukav i Dok je čvrsto verovao da će njegov ratni plan sadržati u sebi obe komponente. Ako je Melou ubijen, što nije nemoguće, nije li možda za njega određena uloga ubice. Pakleno smišljeno! Čestitam, mister Hukere, pomislio je u sebi. Najverovatnije da je tako. Jednim udarcem dve muve. Melou je mrtav, a on, Holidej, njegov ubica. Savršeno zamišljena drama. Ali, tu zamisao treba i ostvariti. Gde, kad, kako, pitao se Dok. Jedini način dovoljno ubedljiv za građane bio bi ako ga uhvate na delu. Ali kako kada on svakako neće ubiti Meloua? A ako ga neko zatekne pored njegovog leša? Da, tu smo, mister Hukere. Smislili ste da podem u susret Elsvortu i da ga nadem mrtvog, razmišljao je Holidej dalje, a da mene neko zatekne na licu mesta, možda čak i sam šerif. Vešto smišljen plan! Ako sam u pravu, brzo će neko poći za mnom, zaključio je Holidej i osvrnuo se oko

sebe da bi našao pogodno mesto za skrivanje. Na pedesetak metara od puta ugledao je nekoliko žbunova i sakrio se iza njih. Tako pritajen čekao je da vidi šta će se desiti. Posle nekoliko minuta putem su u punom trku projurili šerif i još jedan čovek. Holidej je bio u pravu. Klopka se zatvorila, ali prazna! Sačekao je da se šerif i njegov pratilac udalje, a onda se vratio u grad. Zaustavio se pred Kensingovom trgovinom i skočivši sa konja žurno ušao unutra. Gradonačelnik je bio za tezgom. – Mister Kensing, pođite sa mnom.

– Ja? Zašto? Kuda?

– Da, vi. Potrebni ste mi.

– Ali, vidite da sam zauzet. Kupci stalno nailaze. Ne mogu da ostavim trgovinu.

– Čujte, jeste li vi gradonačelnik ili niste?

– Jesam!

– Onda pođite sa mnom. Trgovinu za neko vreme prepustite svojoj ženi.

– A zbog čega sam vam potreban?

– Kao alibi.

– Alibi? Zbog čega?

– Zbog ubistva.

Kensing se trgao. Njegov duh sitnog trgovčića nije mogao da podnese pomisao da bude upleten u ubistvo. – Nameravate nekoga da ubijete? Slušajte, ako mislite da ću vam ja u tome pomoći grdno se varate. Ja sam...

– Ma ne, nikako – prekinuo ga je Holidej. – Želim samo da izbegnem da budem optužen za ubistvo.

– Kako, zar je neko ubijen?

– Ne znam sigurno, ali slutim da jeste.

– Kako slutite, čoveče. Ne govorite u zagonetkama!

– Dobro, objasniću vam. Slutim da je ubijen Elsvort Melou, a namera je da se smrt pripiše meni.

– Elsvort? – Kensing je prebledео.

– bi to bilo moguće? – A onda je zbunjeno pogledao Holideja. – Ne, ne želim da bu

umešan u to. Pre svega, ne verujem da je Elsvort mrtav. To su samo vaše glupe ideje.

– Ako nije mrtav, utoliko bolje za vas. Ne morate da se zamerate Hukeru. Uostalom – dodao je Holidej hladno – uvek mu možete reći da ne znate zašto sam vas zvao.

Kensing se pokolebao. On je u suštini bio pošten i pravdoljubiv čovek, ali, nije želeo sukob sa Hukerom. – Hajde – hrabrio ga je Dok – budite jednom pravi čovek. I povedite još svedoka. Uzmite recimo šerifovog pomoćnika.

Kensing je stisnuo pesnice. – Dobro, idem. Poslušaću vas. Ali... ništa nisam znao... vi ste me „izigrali“.

– Mudar ste vi čovek, gradonačelniče. – Ceo razgovor trajao je vrlo kratko i već posle desetak minuta grupa od četiri konjanika grabila je putem kojim su nešto pre toga projahali šerif i Stouni Rork. Dok ih je požurivao, jer je želeo da bude što bliže dvojici „lovaca“ i tek što su šerif i Rork stigli do mesta gde su se kola starog Meloua survala u provaliju, dojahala je i trojka predvođena Dokom. Videvši ga, šerif im je pošao u susret. – Oh, tu ste. Hapsim vas, gospodine Holmse.

– Hapsite me? Zašto?

– Pod optužbom da ste izvršili ubistvo.

– Ubistvo? Kada, gde i koga sam ubio, šerife?

– Ne pravite se ludi. Dole leži čovek koji je ubijen, a vi ste ubica.

Holidej je prišao ivici ponora i pogledao dole. Na dnu provalije ležao je krš polomljenih kola i mrtvo kljuse. Melou se nije video.

– Ja vidim samo skrhana kola i zapregu, što ukazuje na nesrećan slučaj. No, nije isključeno da je u pitanju zločin. Ali, šta vas navodi na misao da sam to ja učinio?

– Samo ste vi imali interesa da Melou nestane sa lica zemlje. Kod vas je njegov novac i

vi ste ga zvali da dođe u grad. Prema tome, samo ste ga vi mogli gumuti u ponor.

– Ima nešto u tome što kažete, mada ne znam otkuda vi znate da je kod mene njegov novac. A u koje vreme sam to navodno učinio? – zapitao je Holidej, gledajući šerifa ispod oka.

– Pre pola sata... – počeo je šerif, alil je začutao. – To nije ni važno. Predajte mi oružje i podite sa mnom.

– Čekajte malo, šerife – umešao se gradonačelnik. – Pre pola sata je gospodin Holms bio sa mnom i nije mogao da izvrši nikakav zločin. Da je nešto učinio, ja bih to znao.

– Onda možda ranije, pre jedan sat ili više.

– Ni to nije moguće – umešao se Holidej. – Koliko ste jahali od Jelou Horna dovde, šerife?

– Nešto manje od pola sata.

– Brzog jahanja?

– Dosta brzog – potvrdio je šerif.

– To sam hteo da čujem. Sada je koliko vidim tek dvanaest sati – dodao je Dok vadeći časovnik. – Ako sam od pre pola sata, to jest od pola dvanaest sa gospodinom Kensingom, što on potvrđuje, a ako sam do jedanaest sati bio u hotelu, što će potvrditi mnogi svedoci, kako sam onda za pola sata mogao da stignem iz Jelou Horna dovde, da izvršim ubistvo i da se do pola dvanaest vratim u grad do trgovine?

Šerif je namrgođen začutao. Osećao je da se njegova optužba ljulja.

– Recite, može li se za pola sata štici od Horna dovde i nazad?

– Ne može – odgovorio je šerif muklo, pritešnjen argumentima.

– Prema tome, nemoguće je da sam učinio ubistvo koje mi pripisujete. To vam je sada jasno.

– Jeste, jasno je – procedio je šerif skrivajući ljutnju. Stouni Rork bio je razočaran, šerifov pomoćnik začuden, jer mu igra sa Holidejem nije bila poznata, a gradonačelnik je bio zadovoljan u duši, jer je uspeo da pokvari plan

Hukeru bez opasnosti da za to snosi neke posledice. Ne poklanjajući više pažnju prisutnima, Holidej je sjahao i prišao provaliji. – Mi se zamlaćujemo nepotrebnim, glupim smicalicama, a ne mislimo o važnim stvarima – dobacio je prezirivo. – Onaj čovek dole možda je i živ. Možda mu je potrebna pomoć.

Šerif se trgao. Šta ako je Melou zaista živ? Mogao bi da otkrije pravog ubicu, a to ne bi bilo poželjno. Ali, tu se nije moglo ništa. Ostala je samo nada da Melou nije u životu. Holidej je u međuvremenu već silazio niz strmu padinu, pridržavajući se za kržljivo žbunje i izbočine u kamenu. Posle nekoliko minuta spustio se do dna provalije, gde su razbacani ležali ostaci polomljenih kola. Prišao je gomili iskrivljene gvozdurije i drveta, pored kojih je ležao mrtav riđan sa komadom rude zarivenim u grudi. Jadna životinja, bila je užasno unakažena i na njenu sreću mrtva, tako da Dok nije morao da joj olakšava muke metkom u glavu. Prizor je bio užasan i da nije došao sa ciljem da nađe Meloua, Dok bi smesta otišao, ali nada, iako slaba, da će starog rančera ipak naći u životu, zadržala ga je da ostane. Preskočio je polutrulo stablo na kome se olupina zadržala, prišao je drugoj strani kola i zastao. Mada je očekivao da će naići na mučan prizor, ono što je video izazvalo je u njemu grč mučnine. Pritisnut slomljenim kolima, na zemlji je ležao Elsvort Melou. Olupina mu je svom težinom ležala na grudima i ruci kojom kao da je hteo da se zaštiti. Njegovo telo koje je delimično virilo ispod kola, ličilo je na zgužvanu lutku i jedino što je u svemu podsećalo na starog Elsvorta bilo je lice, samrtnički blede, ali, kako se Doku činilo, s iskrom života u nepomičnim crtama. Dok je priskočio i dodirnuo ga po ruci. Puls je kucao. Slabo, jedva primetno, ali ipak je kucao. Melou je živ! Dok se napregnuo da sa unesrećenog čoveka podigne teret koji ga je pritiskao. S mnogo na-

pora to mu je pošlo za rukom i Melou je jedva čujno uzdahnua. Otvorio je oči i pogledao Holideja pogledom samrtnika. Ipak, Doku se učinilo da u tom pogledu nazire iskru radosti. Grčeći lice, Melou se upinjao nešto da kaže, ali, umesto reči iz grudi se čulo samo hrapavo krkljanje. Holidej se sagnuo i malo ga podigao.

– Šar... ki... Evans... – prevaleo je krkljajući preko usana a odmah zatim glava mu je klonula. Bio je mrtav! Ali, uspeo je da kaže ime svoja ubice. Holidej je stisnuo vilice. On dakle! Šarki Evans! Taj revolveraš, plaćenik, krvoločna zver, hladna otrovna guja! On je uzео život ovom čoveku umornom od tegobnog života i patnji. Dok je stisnuo šake. Žestoko, besno, stisnuo ih je toliko da je osetio da mu se prsti hlade. Spustio je telo na zemlju i skinuo šešir. Odao je poslednju poštu jednom časnom životu. A onda je pošao gore, na put gde su ga još uvek čekali gradonačelnik, šerif i ostali. Nije mogao da ponese Meloua jer je penjanje uz strmu liticu bila prava umetnost i za čoveka bez ikakvog tereta. Sa dosta napora popeo se do vrha i izašavši na put nekoliko puta udahnuo duboko vazduh.

– Šta ste našli? – Nije mogao da izdrži šerif da ne postavi pitanje pre ostalih.

– Ništa!

– Je li Melou živ?

– Ne, mrtav je! – hladno je odgovorio Dok i zagledao se šerifu u oči. Šerif je oborio pogled. Osećaj nelagodnosti prozeo ga je od glave do pete. Ovaj čovek je opasan, zaključio je, iako se to na prvi pogled ne bi pomislilo.

– Da, mrtav je – nastavio je Dok ali sada već mirnim, skoro bezličnim glasom. – Mrtav je i sada je Natali... – Zastao je u pola rečenice. Preleteo je pogledom sa šerifa na gradonačelnika, a onda opet na šerifa, kao da se nečega prisetio. A onda se bez reči okrenuo, skočio na konja i kao da ga gone svi đavoli iz pakla poterao ga ka ranču Elsvorta Meloua.

– Čudan čovek – progovorio je Kensing. – Šta mu je odjednom sinulo u glavi?

Šerif je samo zavrteo glavom. Ovaj došljak mu se nimalo nije dopadao. Bez mnogo reči, cela grupa je pojahala konje i pošla u Jelou Horn. Trebalo je dovesti ekipu koja će iz provalije izvući telo Elsvorta Meloua. Holidej je međutim jahao kao sumanut. U glavi mu se vrtela jedna misao! Natali! Ako je Elsvort ubijen po nalogu Bela Hukera, onda je devojka bila u strahovitoj opasnosti. Sama na ranču, ona je bila primamljiv plen za svaku protuvu ili nevaljalca. Pri tome manje je zazirao od prolaznika koje je put slučajno mogao da nanese, nego od Hukerovih ljudi koji su se vzmali oko ranča. Setio se odvratne riđobrade njuške i podmuklih očiju čoveka indijanskog lika. U ovom trenutku njih dvojica su predstavljali glavnu opasnost za devojku, jer su znali da je sama. A možda su čak učestvovali i u ubistvu njenoga oca, što bi značilo da su spremni na svaku gadost. Dok su mu se u glavi kovitlale svakojake misli, gonio je Miga i šapatom ga preklinjao da pohita, jer je svaki trenutak mogao da bude skup. A Mig, kao da je razumeo misli i šapat svoga gospodara, grabio je svom snagom kao da beži od prerijskog požara. Na domaku ranča nešto kao da je prostrelilo Holideja. Ono od čega je strepio dogodilo se. U dvorištu ranča stajao je vezan konj riđobradog. Drugog konja nije video, ali je i on verovatno bio negde u blizini. Možda je njegov vlasnik vrebao negde u zasedi? Možda, ali za proveravanje nije bilo vremena. Morao je ići na rizik. Uostalom, rizik je bio njegovo zanimanje. Ne usporavajući trk, Holidej je na zemlji ispred kuće spazio mrtvog Blekija ispruženog u krvi već usahloj u suhu zemlju, i pušku ostavljenu na podu trema. Devojka je verovatno pokušala da se brani. Da li je živa? Vrata kuće su zjapila otvorena, ali unutra nije video nikoga. Ipak nešto mu je govorilo da se

u kući nešto događa, da nije sve tako mirno kao što je na prvi pogled izgledalo. Nije imao strpljenja da zaustavi konja ispred kuće, a još manje da ga veže za prečku. Skočio je iz sedla dok je konj još bio u trku i jurnuo je prema kući. Učinilo mu se da iz kuće dopire neki šum, prigušeni jauk ili stenjanje, nešto što je podsećalo na uzdah samrtnika. Kao bez duše, Dok je pretrčao poslednjih nekoliko metara koji su ga delili od kuće ranča i u dva skoka preskočio trem. Tog trenutka se našao oči u oči sa riđobradim Renkom. Kauboj je stajao pored vrata, malo povučen u odaju, sa pištoljem uperenim u Holideja. Crna metalna cev preteći je vrebala kao zver razjapljenih čeljusti i Dok je u magnovenju video ono ubistveno dizanje oroza. Munjevito, da preduhitri smrtonosni ujed metka, on se bacio na pod.

Držeći Natali čvrsto u zagrljaju, Ramosa je pokušavao da je poljubi. Devojka se očajnički otimala i u tom rvanju njihovi pogledi su se sreli. Natali se zgrozila, jer je iz Ramosinog crvenog lica i usjaktelih očiju izbijala životinjska, gadna pohota. Zažmurila je u nadi da će se probuditi iz groznog sna ali, na žalost, nije sanjala. Poživinčene, pijane Ramosine oči i velika od strasti zabalavljena usta bila su stvarnost. Ramosa joj se sve više približavao, privlačio je rukama snažnim kao čelik i stiskao je u prljav, životinjski zagrljaj. U tom beznađežnom rvanju, Ramosa ju je oborio na pod i pritisnuo ju je svom težinom. Natali je osećala da je kraj blizu. Snaga joj je bila na izmaku i još samo neki trenutak delio ju je od pakla nasilja. Bespomoćno, pogledom punim molbe pogledala je Renka. Taj pogled vapijeo je za pomoć, ali pomoć nije došla. Renk je stajao naslonjen pored vrata i kao začaran posmatrao rvanje Natali sa Ramosom, borbu mužjaka i ženke. Nije mu ni na kraj pameti padalo da zaustavi svoga druga. Naprotiv, uživao je u bespomoćnom grčenju devojčinog tela i naslađi-

vao se mišlju da će i on za koji trenutak uživati u njegovoj toplini. Žmirnuo je od zadovoljstva kada je Ramosa jednim snažnim pokretom zderao sa devojkice ostatak odeće i upio svoje ljigave usne u njeno obnaženo telo. Natali je jeknula jedva čujno, duboko, uzdahom smrtnika. U tom trenutku Renkovu pažnju dotada zaokupljenu prizorom razbuktale strasti, privukao je šum koji je dopirao iz dvorišta. Bio je to topot kopita i bat koraka u trku. Renk je izvirio i na čistini pred kućom ugledao nikoga drugog, nego čoveka koji ga je dan ranije razoružao na putu. On! Sevnuo je Renk očima i njegovo biće je preplavila plima želje za osvetom. Pomislio je da ni sam pakao nije mogao udesiti bolji čas za osvetu. Vratit će mu mило za drago, i dodatak uz to! Dodatak u vidu vrelog kuršuma. Izvukao je pištolj i povukao se korak dublje u odaju. U tom trenutku Holidej je pretrčao poslednjih nekoliko metara dvorišta, u dva skoka preskočio trem i našao se s njim oči u oči. Taj susret pogleda trajao je samo delić sekunde, ali, činilo se da traje čitavu večnost. Zlobno se smešeći, Renk je pritismo oroz. Odaju je potresao pucanj. Trenutak ranije, Dok se bacio na pod potežući u padu revolver. Pucanj pištolja zaglušio je ogromni prasak „linkolna”. Renk je poskočio kao gromom pogođen i rušeći u smrtnom grču delove nameštaja, grunuo je svom težinom na suprotni zid. Kroz dim baruta, Dok je na podu ugledao Ramosu opruženog preko Natali koja je još pružala poslednji otpor. Ne razmišljajući, upravio je revolver na njega, ali je zastao. Mogao je pogoditi devojkicu. A tada, kao da se prenuo iz sna, Ramosa je odskočio i mašio se pištolja. Učinio je baš ono što je Dok želeo. Pružio mu je šansu. „Linkoln” je po drugi put grunuo. Ramosa se trgao kao ranjeni bivo i, odmah se srušio na pod. Više se nije pomakao.

Holidej je odahnuo i spustio revolver.

Pogledao je Natali koja je polunaga ležala na podu. Devojkica je vapijući pružila ruke ka svome spasiocu, a onda se prisetila da je naga. Ciknula je od stida i skočila, skupljajući oko sebe delove pokidane odeće. Zamršena bujna plava kosa skrivala joj je ramena i grudi. Iako u jadnom položaju, izgledala je božanstveno lepa. Shvatajući njene muke, Holidej se okrenuo i izašao na trem. Trebalo mu je dosta vremena da se pribere. No, kada je Natali potpuno odevena ustežući se izašla iz kuće, on je stajao naslonjen na ogradu trema i pušio svoju omiljenu cigaretu. Naizgled, bio je potpuno miran, ali mu je puls još uvek ubrzano kucao. Izbegavajući da pogleda devojkicu u oči.

Natali je progovorila. – Ne znam šta bih učinila da vi niste naišli. Ubila bih se da sam doživela sramotu.

– Sada ne mislite na to. Važno je da ste ipak dobro prošli.

– Jesam, ali ne znam šta ću reći tati kada se vrati. Ne mogu da sakrijem od njega ovaj događaj.

Holidej ju je pogledao. Tek sada se prisetio da Natali ne zna za očevu smrt.

– On će primetiti da se nešto desilo – nastavila je Natali. – Pre svega videće da nema Blekija. A onda ova dva mrtva čoveka.

Dok je i dalje čutao. Tek tada do devojkice svesti doprlo je saznanje da nešto nije u redu. Prisetila se da je Dok pozvao njenog oca u grad i da je neobično što je on ovde a njenog oca nema. Uzdrhtala je od neke zle slutnje. – Gde je tata? Trebalo bi da je sa vama... – zaustila je i prvi put pogledala Doka u oči.

– Na žalost, nije sa mnom.

– Kako? Pa vi ste ga pozvali, zar ne? Zar vas nije našao?

– Ne, nije... U putu mu se desila nesreća i... kako da vam kažem... – Holidej je skrenuo pogled, jer nije mogao da podnese izraz bola u Natalinim očima. Natali je nema klonula i

pridrжала se za ogradu trema. Nije plakala niti je na bilo koji drugi način pokazivala svoj bol. Samo je ćutala, skrhanu i jadnu. Holidej joj je prišao korak bliže.

– Ne tugujte! Vaš otac je uvek želeo da vi budete srećni i nemojte ga razočarati prevelikom tugom. Zamislite da vas on odnekud gleda.

I, Natali je učinila jedan korak ka Doku i naslonila mu se na grudi. Nesvesno, impulsivno, ispunjena osećanjem nemoći i potrebom da od nekog jačeg traži zaštitu. Holidej ju je prigrlio. Nije to hteo ali, nije mogao da izbegne taj zagrljaj koji mu je, uprkos njegovom svesnom odbijanju, bio vrlo prijatan. – Budite hrabri – težio ju je – niste sami.

Natali je nemo klimnula glavom. Bujna plava kosa se rasula po Dokovoj košulji. – Moramo biti praktični, Natali – prvi put ju je oslovio po imenu i sam se tome začudio. – Ne možete noćas ostati ovde. Suviše je opasno.

– Ne znam kuda bih mogla da pođem. Nemam nikoga u okolini.

– Nije važno. Poći ćete sa mnom.

– Kuda?

– U grad! Privremeno ćete se smestiti u hotelu, a posle ćemo videti.

– Kako da vam zahvalim? – Natali je pogledala Doka u oči. – Šta bih uradila bez vas?

– Snašli biste se nekako. Čovek se uvek snađe kada mora. Spakujte najpotrebnije stvari, a ja ću dotle videti šta mogu da učinim s ovom dvojicom.

Natali je ušla u kuću, a Holidej se osvrnuo po dvorištu. Renkov konj je stajao pored bunara, ali Ramosinog nije video. Potražio ga je iza kuće i sledeći napadačev trag našao ga je na stotinu metara dalje u šumarku. Poveo ga je sa sobom i posle dosta muke pošlo mu je za rukom da obojicu ubijenih natovari na leđa njihovih konja. Dotle je i Natali izašla, noseći u

ruči omanji zavežljaj sa najneophodnijim stvarima za prvo vreme. Sve je ostavila, verujući da će njeno odsustvovanje trajati kratko vreme. Pošto na ranču nije bilo drugih kola sem onih koja su Meloua odnela u smrt, Natali je uzjahala jedinog preostalog tovarnog konja, na koga je Dok natovario i njene stvari. Renkovog i Ramosinog konja Dok je poveo do mesta gde su ova dvojica obično sedela u zasedi, a onda ih je pustio da idu, znajući da će životinje poći uobičajenom maršutom. I zaista, konji su se bez zadržavanja uputili ka Hukerovom ranču.

Dolazak Natali Melou i Holideja u Jelou Horn izazvao je čuđenje i dok su prolazili glavnom ulicom, dvoje konjanika pratila su upitni pogledi diskretno skrivenih radoznalaca. No, prvi nepredviđeni incident dogodio se po dolasku u hotel, kada je Dok zatražio sobu za svoju saputnicu. Dugouhi portir je prepoznao kćerku Elsvorta Meloua. – Nemamo više slobodnih soba – odgovorio je trepćući.

Holidej je podigao obrve. – Nemate?

– Nemamo – ponovio je portir glasom koji je postajao sve tiši. Dok se nagnuo preko pulta i uhvatio ga rukom za mašnu. – Šta to znači? Znam da je soba do moje prazna.

– Jeste, ali je rezervisana za specijalne goste.

– Kakve specijalne goste?

– Pa, ako bi gospodin Huker slučajno...

– Dosta više sa Hukerom! – planuo je Holidej. – Daj taj ključ ili ću ti odrezati te tvoje magareće uši.

Dugouhi je pokorno pružio ključ. Pri tome je besno gledao Doka.

– Ne bulji u mene, nego ponesi dami prtljag i reci heka joj se u sobu donese topla voda. I – doda je Dok – račun ću platiti ja... ali, ne unapred!

Portir je zaustio da nešto kaže u znak protesta, ali mu je od Dokovog pogleda reč zastala u

grlu. Stav tog čoveka ulivao je poštovanje pa čak i strah, i dugouhi je nevoljno poslušao, zadržavajući u dubini duše potajnu želju da mu se kad tad osveti. Holidej pak, nije imao vremena da dalje razmišlja o portiru. Morao je da nađe rešenje za novonastalu situaciju. Melou je bio mrtav i nije nogao da ga ovlasti za otkup tapije, a to nije mogla ni maloletna Natali. Trebalo je, dakle, postaviti devojci staratelja, a taj posao verovatno obavlja gradonačelnik. Ne gubeći vreme, Holidej je po drugi put toga dana prekoračio prag Kensingove trgovine. Videvši ga, Kensing je mahinalno učinio pokret kao da želi da pobegne, ali je ipak hrabro ostao, shvatajući da je sticajem okolnosti upao u vrzino kolo iz koga se ne može iščupati. Misleći da dolazi zbog Meloua odmah je počeo. – Stari je prenet u kapelu. Sve formalnosti oko sahrane...

– Nisam došao zbog toga – prekinuo ga je Holidej. – U pitanju je nešto drugo.

– Drugo? U čemu je stvar? Rado ću vam pomoći.

– Meni pomoć nije potrebna pošto se i sam dovoljno dobro snalazim. Pomoć treba jednom vašem građaninu.

– Kome to?

– Natali Melou.

– Ah, da, nisam se setio toga. Dobro ste učinili što ste je doveli ovamo. Samoća bi joj teško pala i...

– Nije to razlog što sam je doveo, ali, o tome ćemo kasnije. Treba joj postaviti staratelja.

– Tačno – složio se Kensing. – No, to nije hitno. Što se tiče smeštaja...

– Hitno je – opet ga je prekinuo Dok. – Potrebno je završiti posao oko otkupa tapije.

Gradonačelnik se zablenuo u Doka. Ni na kraj pameti mu nije bilo da će se posle udesa sa Melouom, stranac i dalje interesovati za tapiju. Pretpostavljao je da je Melouova smrt Hukerovo delo kao i druge slučajne pogibije

koje su se ranije dogodile u Jelou Hornu, a smatrao je da će i stranac biti toliko pametan da pretpostavi isto. Zbog toga nije bio načisto da li da Holidejevo insistiranje pripiše njegovoj gluposti ili neuračunljivoj hrabrosti. – Slušajte gospodine, za imenovanje staratelja je nadležan sudija. Kada on dođe.

– Ne, u hitnim slučajevima ste nadležni vi gradonačelnike. Znam to pouzdano – zaigrao je Dok na blef.

– Tačno – snuždio se Kensing. – Ali, koga da postavim?

– Mene – kratko ga je presekao Dok.

– Vas? Nemoguće! Staratelj može biti samo iz ovoga grada i to čovek za koga će garantovati dva ugledna građanina.

– Zaista?

– Kunem vam se. Znam to slučajno, jer smo u poslednje vreme imali takvih slučajeva. Prema tome, vi ne dolazite u obzir. – Gradonačelnik je pokunjeno pognuo glavu.

– Odvratno! – gotovo sa gađenjem je nastavio Dok. – Ceo grad drhti pred jednim čovekom. Ugledni građani kao prave šonje trpe da ih čvrka po nosu jedan bezobrazan nitkov i niko nema hrabrosti da mu se suprotstavi. Odvratno!

– Na žalost, vi ste u pravu. Ne ljutim se što nas sve vredate. Mi smo jadni gmizavci, šonje, ništarije. Ali, svima su nam ruke vezane onim što imamo. Vi to ne razumete.

– Mislite? – odmerio ga je Dok prezrivo. – Mislite da ja ovo radim iz zadovoljstva? Varate se! Ja samo znam da odmeravam vrednosti stvari. Ima nečeg za šta treba i vredi rizikovati život. Ali, svejedno, snaći ću se ja već i sam. – Tresnuvši vratima izašao je na ulicu. Zvono je za njim sumorno zazvonilo. Izašavši na ulicu, Dok je zastao. Podne je već davno bilo prošlo, ali, on nije osećao glad. U glavi je imao ideju gde da potraži pomoć i u duši je gajio slabu iskru nade da mu pomoć

neće biti uskraćena. Pojahao je Miga i uputio se kolibi Ričarda L. Parkera. Jahao je dosta brzo, nestrpljiv da učini kraj neizvesnosti. Ovog puta stari lovac ga nije dočekao sa uperenom puškom već prijateljski nasmešen. Izašao je na trem da pozdravi Doka i doviknuo mu dok je ovaj bio još daleko. – Kakvo prijatno iznenađenje, mister. Dvostruko prijatno. Najpre što vas vidim, a zatim što vidim mudrog čoveka.

– Tja – osmehnuo se Dok ganut iskrenom ljubaznošću starog lovca. – Otkuda znate da sam mudar?

– Mudri ste jer slušate savete mudrog čoveka, odnosno moje.

– A otkuda znate da ste vi mudri? – pitao je Dok.

– Vi ste dokaz. Živi ste zahvaljujući tome što ste poslušali moje mudre savete, je li tačno?

– Pa, recimo da je tačno. No, ne pitate me zašto sam došao?

– Verovatno da zatražite neki mudar savet.

– Ne, sasvim obrnuto. Došao sam da zatražim da učinite jednu ludost.

– He, he – nasmejao se lovac i šeretski zakiljio očima. – Vi mi laskate. Odavno je za mene prošlo vreme ludovanja.

– Ko zna! Katkad čovek čini ludosti i u dubokoj starosti. Uostalom, u ovom slučaju za ludost postoji dobar razlog.

– Koji?

– Natali Melou.

– Eh, mister – stari lovac se znalački nasmešio – taj razlog je izvanredan za mladog čoveka kao što ste vi, ali za mene, koji mogu da joj budem otac... – Parker je zastao sumnjičavo vrteći glavom.

– Kako ste pogodili? – začudio se bajagi Dok. – Baš to treba da joj budete.

– Da budem otac Natali Melou? – Parker je podozrivo odmerio Doka. – Da vas nisam procenio kao pametnog čoveka sada bih

pomislio da ste ludi. Pa i sami znate da ona ima oca.

– U tome i jeste stvar. Više ga nema.

Parker je ozbiljno pogledao Doka. – Šta? Nema oca? Šta time hoćete da kažete?

– Hoću da kažem da je Elsvort Melou mrtav.

– Mrtav? – ponovio je tiho lovac. – Znači, još jedna žrtva. Huker naravno, zar ne?

– A ko bi drugi mogao da bude?

– Znam! – huknuo je umorno lovac. – Ljudskoj pohlepi nema granica.

– To je istina, ali tu granicu mogu postaviti drugi ljudi. Ljudi od savesti – rekao je Dok. – Zato sam i došao kod vas.

– Šta hoćete?

– Da budete staratelj Natali Melou.

Lovac se zamislio. Pogledao je Doka pravo u oči, a onda mu je pogled odlutao negde daleko. Bilo je jasno da se koleba. – Mister Holmse, vi ste mi simpatični, dosada smo se lepo šalili i sve je bilo dobro, ali, ovo je nešto sasvim drugo. Budimo jasni. Vi od mene tražite da izvršim samoubistvo!

– Pa – priznao je Dok – takav bi potez bio skopčan sa velikim rizikom.

– Rizikom? Jeste li se rvali sa grizlijem? Niste! E pa, ovo što mi predlažete je otprilike to. Nema tu rizika, čoveče, to je sigurna smrt. – Rekavši to, Parker je počeo da se šeta po tremu. – Ne, uprkos poštovanju koje sam gajio prema Elsvortu i gneva prema Hukeru, to ne mogu da prihvatim. Shvatate, ne bih imao nikakve šanse! – Onda se okrenuo Doku. – Ni vi nemate nikakve šanse!

– Znači, odbijate?

– Da, kada bih verovao da postoji makar i jedan procenat nade da pobedimo Hukera, bog mi je svedok da bih zagazio u rizik. Ali ovako, ne mogu. Na njegovoj strani su Džek Gordon i Šarki Evans. Nema tu nade.

– A kada bi se našao neko bolji od njih?

– Onda možda! Ali, zasada ne vidim niko-
ga ko bi mogao da im se suprotstavi.

Holidej se osmehnuo žalosno. Shvatio je da
će morati da radi sam. Ali, neće to biti prvi put,
i ranije mu se dešavalo da prihvati rizik za
druge, zbog nečega što ga se nije neposredno
ticalo. Pozdravio je Parkera lakim klimanjem
glave i okrenuo konja. Minut kasnije zašao je
iza šumarka koji je zaklanjao put ka Jelou
Hornu.

*

Nešto pre toga ka ranču Bela Hukera jahao
je Stouni Rork. Po povratku sa mesta pogibije
Elsvorta Meloua, zaključio je da će nagli
strančev odlazak interesovati rančera. Razlog
Dokovog odlaska, nije znao, ali je naslućivao
da žurba kojom je otišao ima nekog osnova.
Sem toga, trebalo je obavestiti darežljivog
poslodavca da je Elsvort Melou „slučajno“
poginuo i da je mali ranč sada bliži njegovim
čeljustima nego ikada ranije. Razmišljajući
tako, prešao je drvene vratnice i stigao do
trema zgrade, gde je kao i uvek dočekao
podsmehljivim dobacivanjem. Ne obraćajući
pažnju na neslane šale, Stouni je ušao u
Hukerov salon.

- Šta je Stouni, kakve mi vesti donosiš?
- Mešane, mister Hukere.
- Šta to znači?
- Elsvort Melou je mrtav, ali, stranac je us-
peo da izbegne zamku.
- Kako?
- Lukav je taj tip, lukaviji nego što ste mis-
lili. Nanjušio je šta mu se sprema.
- I šta je učinio?
- Umesto da na mesto nesreće dođe pre nas
i to sam, došao je posle nas i poveo sa sobom
gradonačelnika.
- Onog šeptrlju?
- Da, i pored njega i šerifovog pomoćnika.
- Tako je sebi obezbedio potpuni alibi.
- Hm, vidim. I šta je posle bilo?

– Posle toga je kao bez glave odjurio na ranč
Melouovih.

- Zbog čega?
- Ne znam, ali odleteo je kao sumanut.
- Dobro, to ćemo saznati. Idi sada i evo ti
pet dolara za piće – otpustio ga je Huker pruža-
jući mu zelenu novčanicu.

Rork je gramzivo dograbio novac i pošao ka
vratima. U tom momentu na tremu se začula
galama i glasno dozivanje. Sa cigarom u zubi-
ma, rančer je dokonim koracima izašao na
trem, ali je zbog onoga što je ugledao pre-
grizao vrh i besno pljunuo. – Prokletstvo! Šta
je ovo?

Svi su ćutali pogleda uprtih u beživotna tela
Ramosa i Renka, mlitavo prebačena preko
konjskih leđa. Iznenadenje je bilo toliko veliko
da je ćutanje potrajalo dobar minut. U tišini se
čulo samo švičkanje repova kojima su se konji
branili od muva.

– Kako su se ovi konji našli ovde? – upitao
je najzad Huker.

– Došli su sami – odgovorio je jedan od
kauboj. – Video sam ih izdaleka i učinilo mi
se da su bez jahača. A kada su prišli bliže...

– Došli su iz pravca Melouovog ranča –
primetio je drugi. Bio je to Džek Gordon.

– Znam odakle su mogli doći – brečno se
Huker.

– Možda to ima veze sa... – zaustio je
Stouni.

– Hm, da – preteći je klimnuo glavom Hu-
ker. – E pa, sada si prevršio meru, gizardi pri-
jatelju. Ovo ćeš mi skupo platiti.

– Mislite da je kicoš sredio Renka i Ramo-
su, gazda? – upitao je Džek.

– Nego šta! Ko bi drugi?
– Zar Renka i Ramosu? Onaj nalickani? To
je nemoguće!

– Nemoguće? Znaš da ih jednom već raz-
oružao.

– Jeste, tako su rekli, ali mislim da je to bilo samo pravdanje.

– Možda ih je smakao s leđa – primetio je neko.

– Možda! Proverite gde su pogodoeni.

Dva kauboja su prišla Ramosi i Renku i sa konjskih leđa skinuli sumorni teret. Letimični pogled ih je uverio da su obojica pogodoeni spreda a ne s leđa, mučki, kako su se u jednom trenutku ponadali.

– Da li je moguće da je nalickani obojicu sredio sam? U to ne mogu da verujem – prozborio je najzad Džek.

– Sam ili sa još nekim svejedno mi je. On će platiti ceh – ljutito je zaključio Huker. – Zovite mi Šarkija.

– Gazda – upitao je Džek – pustite mene da se obračunam sa kicošem.

– Zašto?

– Želim da s njim izravnam jedan račun.

– Tvoji računi nemaju veze sa mojim računima, Džek. Nisam siguran da si mu dorastao.

– Zar ja? – iznenadio se Džek.

– Ne skači! Video si kako je udesio Ramosu i Renka. To ne bi mogao da izvede bilo ko. A pre toga smirio je Čepa.

– Bilo ko ne bi mogao, ali sasvim prosečan strelac je lako mogao da ih sredi – začuo se jedan promukli glas i na trem je zakoračio Evans Šarki. – Ramosa i Renk su obični naduveni revolveraši, to sam vam odavno tvrdio.

– Ne ide ti se u Jelou Horn? – zapitao je Huker.

– Daleko od toga, ali mi se ne ide zbog jednog običnog šarlatana. Obračun s njim mi je ispod časti. To je posao za Džeka, gazda, a ne za mene.

– Ja te plaćam – malo nadmeno je primetio Huker.

– Plaćate me, tačno. Ali da radim, a ne da se dosadjem. Od kako sam ovde, nisam se

ogledao ni sa jednim pravim kalibrom. Nameštali ste mi sve neke smetenjake.

– Evo ti prilike. Holms je stranac, a izgleda da nije šaljivčina.

– Opet vi sa tim Holmsom. Ako tako nastavite, moraću da tražim dodatak na dosadu. Pošaljite Džeka, gazda, taj čovek me ne interesuje. Pozovite me kada budete imali neku pravu ribu. – Rekavši to, Šarki se okrenuo i udaljio. Huker je ljutito pogledao za njim, a onda je pogled vratio na Džeka. Nije mu preostalo ništa drugo nego da prihvati Džekov predlog. Uostalom, bilo mu je svejedno ko će smiriti stranca, a Džek je bez sumnje bio dorastao tom poslu. Osmehnuo se kiselu i rekao. – Dobro, pođi. Znaš kako treba da radiš. Moje ime ne sme biti spomenuto.

– Ne brinite gazda, nije mi prvi put.

– U redu, za javnost to je tvoj lični obračun. Kada završiš, dobićeš... – Huker je zastao. – Znaš već...

– I bez toga... Ponekad čovek može da radi iz zadovoljstva. Kicoš mi se zamerio i to će da iskija. – Rekavši to, zadovoljno je pojahao konja i odjurio u galopu. Stenli i Medž su pošli kao dva lešinara za čoporom vukova.

*

Sunce je još bilo visoko, ali dužina senki nagoveštavala je skori dolazak večernje hladovine. Holidej je pripasao opasač sa revolverima i rutinski proverio da li se lako vade iz futrole. Dodirom prsta okrenuo je doboš i video da je pun, i onda je lagano pošao u salun. Natali je po njegovom savetu ostala zaključana u svojoj sobi i pošto ju je kroz vrata zapitao da li joj nešto treba i dobio negativan odgovor, Holidej je sišao dole. Znao je da će u kratkom roku neprijatelj morati da povuče sledeći potez i ostalo mu je samo da čeka. Tek što se na dnu stepenica ocrtala njegova vitka figura, žagor u salunu je zamukao i sve oči su se okrenule ka njemu. Zapazio je da u salunu ima više sveta

nego što je uobičajeno za to doba dana, a koliko je znao, taj dan nije bio nikakav praznik. To je značilo da se u gradu pročula vest o događaju na ranču i da, obavešteni nevidljivim kanalima o predstojećoj odmazdi nad strancem, ljudi žele da budu u blizini kada se to desi. Jer, za građane učmalog grada na Zapadu, svaki događaj je i takav, razbijao je ubitačnu monotoniju. Holidej je prišao šanku i ljudi su mu skrivajući poglede napravili mesta. Barmen se odmah našao pored.

– Brendi – odjeknuo je salunom Dokov mimi glas. Barmen ga je uslužio toliko brzo kao da je piće već čekalo natočeno. – Šta je to danas? – zapitao je Dok praveći se nevešt. – Zar je neki praznik?

– Nije – odgovorio je barmen posle kraće pauze.

– Vidim mnogo ljudi.

– Tja, ožednели su – opet kao uzgred odgovorio je barmen. Pri tom je netremice gledao Doka kao da želi nešto da mu kaže. To mu je posle izvesnog vremena i pošlo za rukom. Došapnuo mu je prilazeći, da niko od prisutnih ne pročita šta mu govori. – Gospodine, spremna se zlo za vas. Na vašem mestu, ja bih se izgrbio odavde.

Holidej je na to otpio dobar gutljaj brendija. – Pokazali ste da ste hrabri i to je dosta. Možete pobeći, a da to ne umanjí vaš ugled.

Dok je smešeći se odmahnuo glavom.

– Onda je vaša sudbina zapečaćena. Huker nikome ne bi oprostio gubitak svoja tri najbolja čoveka. Ali, bar ste ga dobro nagazili – do dao je barmen zadovoljno.

Dok ga je s interesovanjem pogledao.

– Samo, ipak je šteta za vas. Nekoliko takvih ljudi smirilo bi onog nitkova. Da ste se pojavili pre pet godina, on se ne bi dočepao vlasti.

– Svaki čovek ima svoj životni put – sleg-

nuo je ramenima Dok. – Došao sam kada me je vetar doneo.

– Znam to i baš zato mi je žao. Bili ste mi vrlo simpatični.

– Bio?

– Izvinite, ja sam vas već otpisao, a ne mora tako da bude – utešno je rekao barmen. – Samo, ako dođe Šarki Evans onda...

Monoton topot konja prekinuo je barmena. Svi su učutali i pretvorili se u uvo. Dolazilo je najmanje tri konjanika. – Neće biti da je Šarki Evans – otelo se zadovoljnom barmenu. – On uvek jaše sam. Možda vam se ipak sreća smeši, mister Holmse.

Trenutak kasnije, pred salunom su se zaustavila tri konjanika. Džek Gordon je skočio sa konja i bacio uzde svojim pratiocima, dok je sam zakoračio na trem i pun samopouzdanja odmerio je one koji su se tu našli. Namešteno krupnim koracima prišao je vratima saluna i širom ih otvorio. Videvši Holideja, žmirnuo je pretećim pogledom i korak po korak ušao unutra. Lagano, kao da mišicama valja čitave planine, naslonio se na uglačani šank. Za tren oka, prostor između njega i Holideja ostao je čist. Nekoliko dokoličara koji su pijuckali viski ili pivo, bez reči su se povukli u stranu ostavljajući protivnicima dovoljno mesta za ukrštanje pogleda.

– Gle, pa vi ste još uvek u našem gradu, mister – počeo je opet istim lažno učtivim glasom Džek. – Baš sam ja srećan čovek.

Holidej ga je mirno pogledao. Huker ga je očigledno potcenio. Utoliko gore po Džeka Gordona. – Izgleda da zadovoljstvo nije obostrano, mister. Ili se možda varam? – šeretski se nasmešio Gordon. – Odmah ćemo to da proverimo. – Pucnuo je prstom barmenu. – Viski, gazda! Treba da izmirim jedan dug od preksinoć. Ali, ovaj put donesi onaj viski kojim si mene poslužio. Ne onaj bolji.

Barmen je nevoljno poslušao i stao u stranu,

spreman da zagnjuri glavu ispod šanka. Džek je uzeo flašu i jednu čašu i pošao ka Holideju. Zastao je na metar ispred njega. – Gde smo ono beše stali? Oh, da, kod čaše viskija. Znači, prvo ovo – pričao je kao za sebe Džek, prosipajući po podu ostatak brendija iz Dokove čaše. – A onda ovo – nastavio je pružajući svojoj žrtvi čašu punu viskija.

– Ne pijem viski.

Kao da se vajka zbog neke velike nesreće, Džek je nekoliko puta žalosno klimnuo glavom. – Eto, vidite, kaže da ne pije viski – počeo je da nagvažda osvrćući se oko sebe, a obraćajući se u stvari Holideju. – Ne pije viski iako je viski ponekad lekovit. Da, da, gospodo moja, lekovit, vrlo lekovit.

– Džek, ti govoriš isto kao moj otac – oglasio se Medž – i on je tvrdio da je viski lekovit, zato je uvek bio pijan. – Medž se nasmejao kao lud. Stenli mu se pridružio.

– Tvoj otac je bio pametan čovek ako je to govorio. Jer, i ja to kažem. Viski je lekovit. Leči mnoge bolesti, a ponekad spase čoveka od smrti – procedio je preteći.

– Ne znam da spasava od smrti – lupnuo je Medž – ali znam da je moj otac umro kada ga je previše popio.

– Da, spasava. Evo na primer, ova čaša viskija može ovog gospodina da košta života, samo što on to ne zna. Dakle – obratio se opet Holideju – pijete li ili ne?

– Rekao sam vam već dva puta da ne pijem!

Džek je stisnuo vilice. Bes mu je sledio crte lica, a pogled mu je palio vatrom mržnje. – Pij! – procedio je. – Ili ćeš dobiti čašu u lice! – Rekavši to, pružio je Doku čašu sa viskijem.

Dok ga je pogledao u oči, pogledom dugim, dubokim, čak malo žalosnim. Džek Gordon je bio napasnik, nasilnik, možda i zločinac, ali, Dok ga više nije mrzeo. Gledao ga je kao neprijatelja, ali, u njegovom srcu više nije bilo mržnje. Osećao je samo da ga kao bujica

nosi neminovnost kojoj ne može da pobegne. Pogledao je pruženu čašu i učinio rukom pokret kao da će je uzeti. A onda je sadržinu čaše pljusnuo Gordonu u lice. Učinio je ono što je Gordon nameravao da učini njemu.

Gordon je za trenutak nemo zinuo. Zatim je jauknuo od bola i besa. Viski mu je palio oči, ali mu je uvreda žešće pekla srce. Zamahnuo je pesnicom da udari Holideja. Bikovska ruka sa pesnicom kao malj spustila se ka Holidejevom licu, ali ga nije pogodila. Prsti snažni kao klešta prihvatili su zamah pesnice i skrenuli ga na drugu stranu. Za tren oka, Džek se našao okrenut Doku leđima, ruke savijene na plećima. Majstorskim džudo zahvatom Dok je odbio udarac i nogom gurnuo Gordona u leđa. Naizgled slab udar odbacio je Džeka do suprotnog zida gde se nasilnik sručio, rušeći oko sebe stolove i stolice. Trenutak posle toga u salunu je vladao tajac. Gordon je ustao, ne govoreći ni reči i ne skidajući pogled sa Doka. Odgurnuo je nogom oborenu stolicu koja mu je smetala i glasom koji je više ličio na režanje besnog psa nego na reči ljudskog bića, dobio je Holideju. – Potegni, pseto!

Dok je napeto čekao. Nije hteo da potegne prvi. Nikada to nije činio. Njegovi verni „linkolni“ pucali su samo u samoodbrani, onda kad nije bilo drugog izlaza. I sada je čekao da bude prisiljen da se brani. Čekao je, motreći mačjim pogledom čoveka na suprotnoj strani, vrebajući onaj pokret ruke koji donosi smrt. I, ugledao ga je! Džek nije izdržao igru nerava. Grč na licu, jedva primetan ali jasan iskusnom oku, odao je njegovu nameru. Ruka mu je pošla ka dršci pištolja. Brzo, brzo ali kratko.

U magnovenju, skoro nemerljivom za ljudsko oko, Holidej je potegao revolver. Pucanj je zatresao prostoriju. Džek je odskočio kao odbačen sa opruge i svom težinom gurnuo je vrata koja nisu mogla da ga zadrže.

Prostreljenog srca, srušio je prečku za vezivanje konja i pao mrtav na prašnjavu ulicu.

U ušima prisutnih tek što je zamro tresak od koga zaglušuju uši, barmen se razdrao. – Znam! Sada znam! – povikao je pola radosnim, a pola izbezumljenim glasom. Sve oči su se uprle u njega. Niko nije shvatio nagli izliv mahovitosti inače mirnog čoveka. – Setio sam se! – trijumfalno je vikao barmen, gledajući netremice Doka Holideja – I to kada sam video kako ste potegli revolver. Vi niste Džon Holms! Vi ste... vi ste Dok Holidej!

Tajac! Udar groma bio bi manje iznenađenje za prisutne nego reč koju je izgovorio barmen. Dok Holidej! Slavni kockar, džentlmen i revolveraš, čovek o kome su širom Zapada kružile legende.

– Da, siguran sam da se ne varam. Pre četiri godine slučajno sam se našao u Dalasu i video sam obračun sa Gonzalesom. Vaš lik mi se tada urezao u sećanje i nisam ga zaboravio. To ste vi, smem glavu da dam da ste to vi. Recite da sam u pravu!

Holidej je ćutao. U ruci mu je još bio revolver. Gledao je barmena kao da razmišlja šta da učini. U tom trenutku su se vrata otvorila i čuo se nečiji glas. – Je li tačno to što ovaj čovek kaže? Jeste li vi zaista Dok Holidej? – Bio je to šerif. Dok je odmerio šerifa pogledom i umornim pokretom vratio revolver u futrolu. – Da, ja sam Džon Holidej ili kako me zovu Dok Holidej. – A onda je nastavio. – Onaj čovek što leži napolju potegao je prvi. Pucao sam u samoodbrani.

– Može li neko da potvrdi? – pitao je šerif.

– Može! Može! Ja! Ja! – zagrajali su sa svih strana. – Džek je prvi potegao, to smo svi videli!

– Dobro, ako je tako, onda niko ne može da vas optuži. Napisaću izveštaj, a vi ćete ga potpisati, mister Holideje – naglasio je šerif poslednju reč. U tom trenutku, kao privučen

magnetom, Dok se okrenuo. Na polovini stepeništa naslonjena na ogradu, stajala je Natali. Pogled joj je počivao na Doku, preplašen, unezveren, ali, reklo bi se, s iskrom radosti što ga vidi živog i zdravog. Videvši je, Dok joj je pošao u susret i prišao sasvim blizu, tako da ih je delio samo jedan stepenik. Pogledi su im se sreli i devojka je učinila pokret kao da će da ga zagrlji. Ali, ruke su zastale ukočene i zagrljaj je ostao negde u srcu, željen ali ipak uskraćen. – Oh – rekla je smušeno. – Hvala bogu živi ste!

– Kao što vidite.

– Kada sam čula pucanj pomislila sam da ću vas zateći mrtvog.

– Ne, ja ne ginem tako lako.

– Ipak sam se bojala. Hukerovi revolveraši su ubice, a vi...

– Vidite da nisu opasniji od mene.

– Vi se šalite, ali, meni su ovi trenuci dok sam došla iz sobe dovde bili dugački kao večnost.

– Za mladu devojku dobro je kada stekne iskustvo kao da je doživela večnost.

– Opet se šalite. Više bih volela da nemam to iskustvo.

– Verujem! Ali ovo što ste sada stekli, neće vam škoditi. No, ostavimo sada to. Vratite se u svoju sobu! Ovo nije mesto za pristojnu devojku.

Natali se bez reči okrenula i pošla niz hodnik. Dok ju je ispratio pogledom. Pred vratima sobe, Natali se okrenula i on je u njenom pogledu pročitao poruku potpune, bezrezervne ljubavi. Nije mogao da zna da je i ona u njegovom pogledu pročitala isto. Holidej je zamišljeno sišao u salun. Žagor uzavrelih glasova malo se stišao, ali, čim se on naslonio na šank, galama se nastavila. Iz uglova saluna do njegovih ušiju dopirali su odlomci razgovora u kojima su hvaljene njegove hrabrost, prisebnost, veština u gađanju i druge osobine koje ni sam nije znao da poseduje. Ispredale su se

priče o njegovim podvizima mnogostruko uvećanim, tako da se pitao da li je on u tim događajima učestvovao.

– Likvidirao je celu bandu u Dodžu – tvrdio je jedan brkajlija u uglu. – Lično sam video.

– A ono kad je smakao Emerija, to nisi video ali, to je bio još veći podvig.

– Sve je to ništa. Tek ćete videti šta će taj čovek da uradi – umešao se treći – ako ga Šarki Evans ne sredi.

– Šarki? Ma, Šarki mu nije ni za mali prst, videćeš kada ti kažem.

– Bogami, Šarki je brz kao davo. Znaš li ti da je on ohladio Edi Krauna. A Edi Kraun je bio najbrži revolveraš u celom Nju Meksiku.

– Bio! Bio! Vrlo važno što je bio. Ja ti kažem da je Edi bio samo izvikan. Uostalom, da se kladimo.

– Kako misliš?

– Dajem dvadeset dolara na tvojih deset da će Dok Holidej skresati Šarkija!

– Važi! Ali, šta ako se njih dvojica ne sukobe?

– Šta pričaš? Sada, kada je Džek mrtav, Huker mora da pošalje Šarkija, inače je propao. Čudi me da do sada nije još došao. – Njihova rasprava izgubila se u plimi galame koja je odjednom preplavila salun zbog dolaska grupe kaubojica s okolnih rančeva. Svi su želeli da čuju šta se desilo, tako da od opšte galame niko nikoga nije dobro čuo. No, svi su odmah shvatili da je u gradu Dok Holidej i da je pre četvrt sata u dvoboju ustrelio jednog Hukerovog revolveraša. Po njihovom držanju moglo se zaključiti da im to nije krivo. S vremena na vreme su krišom bacali poglede divljenja u pravcu slavnog kockara, a svi zajedno su na Barmenovo zadovoljstvo ispijali velike količine piva i viskija, kao da je nacionalni praznik. U jednom momentu, ovaj je zadovoljnih lica prišao Holideju.

– Mister Holideje, znate li šta ste vi?

Holidej je kratko odmahnuo glavom i otpio gutljaj brendija.

– Čudotvorac! – lupnuo je barmen rukom po šanku.

– Zaista, ne znam zbog čega tako mislite?

– Vi ste jednim pokretom prsta okrenuli tumbe Jelou Horn! – likujući je rekao barmen.

– To niko drugi ne bi mogao.

– Mislim da preterujete.

– Preterujem? A znate li da su za poslednjih pola sata cene nekretnina trostruko skočile? Vidite, ovaj moj salun? Još juče nisam mogao da nađem čoveka koji bi ga kupio, a sada mi za njega nude velike pare.

– A u čemu je to moja zasluga?

– Vi ste Hukeru potkresali rogove. Ljudi su ga se bojali i želeli su da odu odavde. Sada ga se ne boje, jer ste im vi pokazali da je on samo obično strašilo.

– Jeste li sigurni da je tako?

– Jesam. Sudeći po opkladama, većina daje prednost Šarki Evansu, ali, ja verujem da ćete ga vi srediti.

– A ja bih voleo da do toga ne dođe. Možda će Huker ipak shvatiti da postoji pravo i pravda. Uostalom, možda ovaj događaj nema nikakve veze s njim.

– Ne zavaravaj se. Huker je poslao Džeka kao što će uskoro poslati Šarkija. Videćete.

– U tom slučaju, moraću da budem spreman za taj susret.

– Spremni ste vi, to ne brinem – začuo se iznenada neki poznati glas. Holidej se okrenuo i njegov pogled se sreo sa živahnim očima lovca Dika Parkera. Parker je stajao nedaleko od ulaza isto onakav kakvog ga je Dok zatekao u njegovoj kolibi, samo što je sada njegovo bradato lice bilo razvučeno u široki osmeh.

– Gle – iznenadio se Holidej. – Otkuda vi?

– Došao sam da vam ponudim svoje usluge.

– Otkuda to iznenada? Danas ste govorili sasvim drugačije.

– Tačno, ali danas ste i vi izgledali drugačije. Odnosno, ja sam vas drugačije gledao.

– Zar je to toliko važno? – upitao je Dok shvatajući šta stari lovac ima na umu.

– Naravno! Jedno je kada vas u okršaj pozove neki neuki varošanin po imenu Holms, a drugo je kada vam je saveznik slavni Dok Holidej.

– Znači li to da biste sada prihvatili starateljstvo?

– Bih! Sa Dokom Holidejem pored sebe, čovek ima neke šanse. A to je sve što sam tražio.

– Priznajem da ste baš to rekli. Pa dobro, onda da završimo tu stvar. Hajdemo kod gradonačelnika da date izjavu da vam se izda propisno overen dokument – zadovoljno je završio Holidej.

– Čekajte malo – prekinuo ga je barmen. – Kako mi se čini, nije dovoljan samo jedan građanin.

– Ah, da – prisetio se Holidej. – Potrebno je da još dva čoveka garantuju Parkerovo poštenje. To sam sasvim smetnuo s uma. Uostalom, valjda neće biti problema da nađemo dva čoveka.

– Hm, ne znam. Očigledno da su vam ljudi naklonjeni. Ali, strah od Hukera je još uvek veliki. Pogledajte opklade. Skoro dva prema jedan u korist Evansa.

– Šta vam to govori?

– Ne verujem da ćete naći još dva dobrog voljca koji će jamčiti za Parkera. Evo, ljudi su tu. Pitajte ih sami.

Dok je ozbiljno pogledao barmena, a onda je pogledom obuhvatio prisutne. Barmen bi lako mogao da bude u pravu. Šta ako je Parker jedini čovek koji u ovom trenutku sme da se odupre Hukeru? – Parkere, vi najbolje poznajete ljude – obratio se Dok lovcu – objasnite im šta nam je potrebno.

Parker se oslonio na šank i malo pridigao da

bi ga prisutni mogli bolje videti i glasno je rekao. – Ima li ovde još nekoga sem mene ko se ne boji Bela Hukera?

Sve oči su se upravile ka Parkeru. Niko nije odgovorio na postavljeno pitanje. Holidej je ćutke pogledao barmena. Izvadio je časovnik iz džepa na prsluku i počeo da se igra lančićem. Taj pokret otkrio je dršku njegovog niklovanog „linkolna”.

– Zar ste svi kukavice? – ponovio je izazovno Parker. – Zar među vama nema nijednog pravog čoveka?

Ćutanje! Holidej je pogledom šarao po salunu sa jednog čoveka na drugog, ali, svi su obarali pogled kao da se osećaju krivim. Posle nekoliko minuta razočarano je klimnuo glavom. – Ništa! Izgleda da ste bili u pravu – obratio se najzad barmenu. – Znači, treba učiniti još nešto.

– Šta mislite da preduzmete?

– Baš razmišljam o tome. Ima li ovde neki kauboj sa Hukerovog ranča?

– Ne vidim nijednog.

– A ko je onaj čovek koji ispija viski na kraju šanka? Je li to onaj što je danas bio sa šerifom? – upitao je Dok ciljajući pogledom na Stouni Rorka.

– Stouni Rork? Da, on je danas bio sa šerifom. Hukerov pas kao i Čep. Večeras će Huker čuti sve što se ovde desilo.

– To sam baš želeo da znam. Sasvim mi odgovara što je takav.

– Ne razumem vas.

– Moram da ubrzam razvoj događaja, prijatelju. Parkere, molim vas recite tom čoveku da pride ovamo. Ne volim da vičem.

Parker se smesta okrenuo ka Rorku i izdrao se na njega. – Hej, protuvo, dođi ovamo. Mister Holidej želi nešto od tebe.

U salunu je nastala tišina. Rork je skoro zinuio od iznenađenja. Na licu su mu se ogledali strah i nedoumica. Strah je ipak preovladao, i

on je prilazeći Holideju snishodljivo skinuo šešir. Zbunjeno je zurio čas u Parkera čas u Holideja.

– Ti si danas bio sa šerifom? – upitao je Dok.

– Jesam, mister Holideje.

– To bi trebalo da znači da si čovek od poverenja.

– Pa – kolebao se Rork ne znajući da mu Holidej možda ne sprema neku zamku – ljudi me poznaju...

– Baš dobro! To znači da i ti poznaješ ljude, je li tako?

– Znam skoro svakoga – klimnuo je glavom Rork.

– A znaš li Šarki Evansa? – upitao je tiho Holidej.

– Znam! – promućao je Rork.

– I ne bi se moglo desiti da ga zameniš za nekog drugog?

– Ne, ne bi se moglo desiti – ponovio je ponizno Rork.

– Onda ćeš otići da mu odneseš jednu poruku.

– Kako vi kažete, mister Holideje.

– Kazaćeš mu da je smrdljivi, plašljivi kojot – odrezao je kao nožem Holidej. – Jesi li me dobro razumeo? Smrdljivi, plašljivi kojot!

– Razumeo sam, mister Holideje.

– I reci mu da ću ga čekati sutra u deset sati... pred salonom.

– Učiniću kao što kažete, mister Holideje.

– Pođi sada i sutra ujutru ćeš mi reći da li si predao poruku. Hajde, gubi se – naredio je Dok.

Saplićući se, Rork je izašao iz saluna. Zašavši u mrak bacio je ka salunu pogled pun mržnje i stisnutom pesnicom pripreto nekome. Nije bilo sumnje na koga se to odnosilo. Dok nije video taj pogled i preteći stisnutu pesnicu, ali, i da ih je video ne bi se iznenadio. U svojoj karijeri kockara i pustolova,

sreo je mnogo ljudi kao što je Stouni Rork i znao je da takvima ne treba verovati. Ispio je svoj brendi do kraja, stavio novac na šank i klimnuvši glavom, pozdravio Parkera.

– Videćemo se sutra – a onda se obratio barmenu. – Večeru za mis Melou pošaljite gore. Ako me neko traži, biću u svojoj sobi. – Gipkim koracima popeo se uz stepenice. Tek što je njegova vitka figura nestala u hodniku, u salunu su nastali neopisiva gužva, žagor glasova i zveket čaša. Jelou Horn je najzad izronio iz dugotrajnog mrtvila. Predstojao je spektakularan nesvakidašnji događaj, koji će mesecima biti hrana duhovima učmalim od dosade.

*

Ne paleći svetlo, Dok je zatvorio vrata za sobom i obučen se pružio na krevet. Kroz otvoren prozor u sobu je prodirala svežina, a na zapadu se rumeni odsjaj potonulog sunca postepeno gasio u tamnom plavetnilu junske večeri. Udobno opružen, osetio je da ga, uprkos svemu što ga je očekivalo, obuzima duboki spokoj. Odluka je bila doneta i sada više nije bilo neizvesnosti koja mu je uvek najteže padala. Istina, učinio je nešto što do sada nikada nije učinio, nešto sasvim suprotno njegovim načelima, izazvao je protivnika, ali, drugačije nije mogao. Nije smeo da dozvoli da Huker bira mesto i vreme obračuna. Ubrzao je, dakle, ono što bi se ionako desilo i zbog toga nije osećao grižu savesti. Nije mogao pobeći od onoga što je poredstojalo. Onda, neka to što mora biti, dođe što pre... Zapalio je cigaretu i odbio nekoliko dimova. Čuo je šum koraka u hodniku, kucanje na vratima Nataline sobe i glasno izgovorene reči „večera“. Zatim užurban razgovor u susednoj sobi i nekoliko trenutaka kasnije nervozno kucanje na njegovim vratima. Tek što je izgovorio „slobodno“ u sobu je banula usplahirena Natali. – Je li istina? – izgovorila je skoro bez daha.

– Je li istina, šta? – upitao je Dok ustajući.
 – Da ste izazvali Šarki Evansa.
 – Ko vam je to rekao?
 – Konobar. Doneo mi je večeru i sve mi je ispričao. Uzgred mi je objasnio da ste vi čuveni revolveraš Dok Holidej i da ste imali već bezbroj okršaja.

– I šta ako je rekao i nešto istine? – upitao je Dok pažljivo motreći devojkicu.

– Ne znam, ne razumem se mnogo u to ko je čuven a ko nije, samo znam da je Šarki Evans nemilosrdna zver i da na duši nosi mnogo života. Tako kažu oni koji ga bolje poznaju.

– Verovatno su u pravu.

– A vi, mister Holmse, ili kako reče konobar da se zovete... – Natali je zastala kao da premišlja – Holideje, je li tako, zar ste baš morali, mislim, zar nije bilo moguće da izbegnete sukob s onim ubicom? Zašto ste... nadala sam se... – reč joj je zastala u grlu.

– Nadali ste se... šta?

– Ne znam! – Natali je zbunjeno oborila pogled a na licu joj se pokazalo očajanje. – Sve je to grozno. Kada pomislim da je do svega ovoga došlo samo zbog ljudske pohlepe. Zašto su neki ljudi tako nezasiti? – zapitala je pogledavši Doka u oči.

– Zato što ne znaju da sreća nije u novcu, u običnom materijalnom bogatstvu.

– Oh, to je istina, za pravu sreću je potrebno veoma malo. A vi – pogledala ga je puna očekivanja – da li i vi tako mislite?

– Da, i ja tako mislim – odgovorio je Dok prihvatajući njen pogled koji mu je prijaio i grejao ga poput prolećnog sunca. – Ali, ljudi se zanesu na čim što je u suštini sitno. Zaborave da je sve na ovom svetu prolazno, sve sem... – zastao je, jer ga je žar devojčinog pogleda iznenadio.

– Sem... – gledala ga je Natali žedno, poluotvorenim očima.

– Sem... – Dok je zaustio da kaže reč koju su oboje želeli da izgovore, reč koja bi im otvorila vrata čarobnog sveta ljubavi, ali je zastao shvativši da to ne bi vodilo ničemu. Ne, to nije mogao. Njegovo ime bi uvek privlačilo samo ubice i lovce slave i ljubav koju bi on ponudio ne bi bila ovenčana ružama. Uzdahnuo je i nastavio... – Sem pravog prijateljstva. Ali, to ćete i vi tek kasnije shvatiti. A sada, pođite na počinak, jer nas sutra čeka dug i težak dan... i nadam se, dan sa srećnim završetkom.

Natali je razočarano klonula rukama. Njeno srce je očekivalo nešto drugo. Pogledala je Doka kao da će zaplakati i brzo je izašla iz sobe. Dugo posle toga, činilo mu se da čuje njeno prigušeno jecanje i u brzim otkucanjima svoga srca kao da je osećao kucanje njenog. Zapalio je svoju cigaretu i prišao prozoru, nastojeći da uguši nemir i čežnju koji su ga ispunjavali. Pogledao je tamno zvezdano nebo, nemo i zagonetno kao nedorečeno proročanstvo. Iako ga je mnogo puta gledao, sada mu se činilo lepše i blistavije nego ikada ranije. Možda ga je takvim činila blizina moguće smrti. Odjednom, iz nekog udaljenog sazvežđa svodom je preletela zvezda i nestala u tami horizonta. Da li je to bila njegova zvezda?

Ne, to nije bila njegova zvezda. Nije znao zašto, ali, čvrsto je verovao da će doživeti i sledeći zalazak sunca. Sa tim uverenjem mirno je zaspao, uljuljkan nežnom melodijom pesme „Amores muerte“ koja te večeri nije zvučala tužno.

*

Blag jutarnji povetarac ljuškao je zavesu na prozoru i donosio u sobu miris sasušene prerijske trave. Činilo se da dan neće biti topao kao prethodni, ali, uprkos tome, na ulici se nije čula uobičajena živost koja prati početak radnog dana u stočarskom gradu. Naprotiv, glasovi koji su dopirali do Holidejevog uva izgledali

su tiši i oprezniji, kao da se nešto preteće i nepoznato tiho prikrada i iz prikrajka vreba neopretnu žrtvu.

Pola sata ranije, Stouni Rork je obavestio Doka da je njegova poruka predata. Nije rekao ništa o tome kako ju je Šarki primio, ali je odgovor glasio da će revolveraš doći u određeno vreme. Uostalom, nije bilo ni razloga sumnji da će Šarki prihvatiti izazov. Dokaz tome bile su opklade koje istini za volju nisu baš bile naklonjene Doku, ali, uprkos tome, on je ostao miran. Verovao je u stvar za koju se bori, u sebe i u svoje revolvere. Prišavši ogledalu doterao je svilenu mašnu i pogladio se rukom po licu, zadovoljan glatko obrijanom bradom. Proverio je da li se revolveri lako vade iz futrole, uvežbanim dodirrom prsta okrenuo doboš. Začulo se hladno metalno klik-tanje. Svi meci su bili na mestu. Holidej se još jednom pogledao u ogledalo, zadovoljan svojim izgledom i izašao iz sobe. Na stepeništu ga je dočekalo nekoliko ljubopitljivih pogleda, a barmen ga je pozdravio usiljeno veselim glasom. – Dobar dan, mister Holideje. Želite li piće?

– Ne, hvala, neće biti potrebno.

– Ljudi obično uzmu nešto da se ohrabre.

Holidej je odmahnuo glavom. – Pozajmljena hrabrost kratko traje. Bolje je bez toga. – Zatim je izvukao posetnicu i pružio je barmenu. – Ovo je moja adresa u Bostonu... za svaki slučaj – dodao je smešeći se.

– Nadam se da nam to neće trebati. Ne znam da li je Šarki ostavio Hukeru svoju – pokušao je barmen da se našali. Umesto odgovora Dok je selgnuo ramenima. Prošao je laganim koracima kroz salun i prišao vratima. Na tremu je nekoliko osoba stajalo u iščekivanju, a mnogi drugi su ćutke osmatrali iz hladovine tremova ili sakriveni iza spuštenih zavesa na prozorima. Predstava je mogla da počne. Arena, publika i gladijator su bili spremni. Izvadiвши

odmerenim pokretima cigaretu iz srebrne tabakere i pošto je punim plućima povukao sladunjavi ukus, stavio ju je u zube. Fosforna šibica je glasno planula i salunom se proneo prijatan miris tog duvana. Holidej je odbio nekoliko dimova dok je iza njegovih leđa tišinu remetila samo poneka sasvim tiho izgovorena reč. – Gledaj ga – šapnuo je neko – kao da ne ide na obračun sa Šarkijem.

– Obrijan je i namirisao kao da je izašao iz berbernice.

– Bojim se da mu to ne presedne. Šarki nije barska dama.

– Ne brini. Ima taj iza sebe najmanje dva tuceta obračuna. Vidiš, nije ni najmanje uplašen.

– Nije čak ni nervozan. Mirno puši kao da ga se sve to ni najmanje ne tiče.

– Voleo bih da mogu da vidim Šarkija – nastavio je tiho neko od prisutnih.

– Da, to bi bilo interesantno – prihvatio je drugi.

– Nije ni on mamina maza. Šarki je prvi revolveraš u državi.

– A Dok Holidej je poznat na celom Zapadu. Videćeš da će srediti Šarkija.

Holidej je stajao na ulazu u salun, praveći se da ne čuje šapatom izgovorene komentare. Uostalom, nisu ga ni zanimali, jer ih je već mnogo puta čuo, i reči koje su mu dopirale do uva podsećale su ga na često slušanu dosadnu melodiju. Ljudi su, izgleda, svuda bili isti. Radoznali do surovosti kada se događalo nešto što se ne tiče njihove kože. Na kraju ulice začuo se topot i sve oči su se okrenule u tom pravcu. Ovoga puta dolazio je samo jedan konjanik. Dok je izvadio časovnik iz džepa prsluka i pogledao. Kazaljke su pokazivale deset sati. Šarki Evans je bio tačan. Holidej je odgurnuo vrata i izašao na trem. Nekoliko posmatrača uklonilo se u stranu da mu napravi prolaz i nastojeći da to ne izgleda upadljivo,

povuklo se u zaklon. Iza uglova zgrada i iz otvorenog saluna sijale su oči radoznalih gledalaca, a ponegdje se iza malo pomaknutih zavesa na kućama moglo uočiti i neko lice osobe lepšeg pola. Ceo Jelou Horn želeo je da vidi sudar dvojice džinova.

Na tremu je ostao samo Holidej. Oko njega nije bilo nikoga. Svi ti ljudi, koji su zbunjeni i zbijeni u mišje rupe zurili kao muve oko lešine, bili su daleko od njega, van mogućnosti da se osloni na njih. Taj osećaj beskrajnje usamljenosti ga je ubo kao žaoka. Bio je opet sem na tremu pred salunom u Jelou Hornu i činilo mu se sam na čitavom svetu! Sam, suočen sa smrću! Kao i uvek, morao se osloniti samo na sebe. Na sebe, i vernog prijatelja koji ga dotada nikada nije izneverio. Na sebe i svoj revolver! Nastojeći da više ne razmišlja o svojoj usamljenosti, zakoračio je na ulicu i sjajno uglačana cipela zaronila je u prašinu. Zastao je i otresao cipelu. Da li će kroz nekoliko trenutaka ležati mrtav u toj prljavštini od koje se grozio? Odagnao je malodušnost jer u trenutku kada se nad njim nadvijala opasnost, nije smeo da bude slab. Morao je da se koncentriše na protivnika koji se približavao. To je i učinio. Od tog trenutka pred njim je bio samo jedan živi stvor, Šarki Evans.

Šarki Evans je zaustavio konja na pedesetak metara od saluna i sjahao. Sve vreme, čak i dok je vezivao konja za privezište, gledao je Holideja. Pogled njegovih očiju skrivenih duboko u dupljama, naterivao je jezu kao ponoćni vetar groblja. Skoro čitav minut stajao je tako ne skidajući pogled sa čoveka o kome je mnogo slušao, a onda je sporim pokretom ruke proverio da li mu je pištolj na mestu i navukavši šešir niže na čelo, tromim koracima pošao u susret svom protivniku.

Holidej je sačekao da Evans učini prvi korak, a onda mu je pošao u susret. Zapazio je sporost njegovih pokreta i setio se upozorenja

starog lovca. Varka! Očigledno da je ta tromost bila sračunata da kod Šarkijevog protivnika izazove utisak samouverenosti i sigurnosti. Šarki je hteo da uspava žrtvu kao što zmija pogledom hipnotiše plen.

Nećeš! Neće me prevariti tvoja surova igra. Ulog je i suviše veliki da bih sebi smeo da dopustim takvu grešku, razmišljao je Holidej. Ne smem da izneverim Natali, dodao je u sebi i ta misao ga je podstakla da se maksimalno koncentriše. Bio je sasvim spreman. Pošao je nekoliko koraka u susret Evansu, držeći u vidnom polju svaki njegov pokret, svaki najsitniji mig, jer, kod protivnika kao što je bio Evans, nikada se nije znalo šta prethodi potezanju. Holidej se napregao ispod senke šešira prateći igru Šarkijevih očiju, ono karakteristično širenje zenica koje otkriva nameru. Trebalo je dobiti bitku za onaj sudbonosni delić sekunde, koji je mogao da znači život ili smrt. Ali, oko Šarki Evansa nije otkrivalo ništa. Bilo je hladno i ukočeno kao oko mrtvaca, i ostalo je tako, bezizrazno, nemo, nedokučivo, sve dok se protivnici nisu približili na desetak metara jedan do drugog. A onda je u Šarkijevom oku žmirmula kratkotrajna jedva primetna iskra, i on je u hodu, rukom hitrijom od munje, potegao revolver. Crni metalni otvor zinuo je prema Holideju. Istog trenutka kada je više naslutio nego video ubilački sjaj u Šarkijevim očima, Dok je potegao svoj „linkoln“. Dva pucnja su grmnula skoro istovremeno. Šarki je zastao malo raširenih nogu kao da traži čvršći oslonac, pogleda ukočenog i bezizraznog kao sekund ranije. Prst mu je počivao na obaraču, a cev pištolja se podigla prema Dokovim grudima, spremna da bljune drugi hitac. Holidejev „linkoln“ je još jednom grnuo pre nego što je Evans u samrtničkom grču pritisknuo oroz. Padajući, opalio je još dva puta i meci su se zarili u tlo ispred njegovih nogu. Zatim se srušio u prašinu i umirio.

To je bio kraj revolveraša Šarki Evansa.

Holidej je klonulo opustio ruke niz telo. Ni je bio pogođen, ali je smrt prošla blizu, veoma blizu pored njega. Metak iz Evansovog revolvera prošao mu je kroz sako i zagrebao kožu na levoj strani grudi. Činilo mu se kao da i sada oseća njegov neprijatno vreo dodir. Ovoga puta izmakao je za dlaku, jer je Šarki zaista bio vrlo brz. Možda najbrži revolveraš koga je uopšte sreo. No, i to se završilo onako kako je u dubini duše osećao. Bacivši jedan pogled na Evansa oko koga su se već okupljali svedoci dvoboja, spustio je revolver u futrolu. Trebalo mu je dosta vremena da se sasvim pribere i razazna lice oko sebe. Ljudi su se tiskali oko njega i gledali ga s divljenjem, skoro prijateljski, kao da su stari znanci. Ali, Holidej ih je samo površno osmotrio i pogled mu je odmah kliznuo iznad njihovih glava ka prozoru hotelske sobe na kome je stajala Natali, radosnog izraza lica. Očiju blistavih od sreće, mahnula mu je rukom i u tom spontanom pozdravu Dok je našao nagoveštaj prisnosti o kojoj je ponekad sanjario. Onda je povetarac zalepršao zavesom i zaklonio devojkicu, a kada se zavesa ponovo otvorila, Natali više nije bilo.

– Mister Holideje – prenuo ga je neki glas – izveli ste pravi podvig. Pobili ste Šarki Evansa.

Holidej je zagledao čoveka koji mu je govorio, i u njemu prepoznao nasmejanog i raspoloženog barmana. – Sada vidim da ono što sam o vama slušao nisu gole priče – nastavio je. – Potegli ste toliko brzo da niko nije imao vremena ni da trepne.

– Niko sem Šarkija. A za mene je bilo dovoljno i to – primetio je Holidej.

– Jeste, on je bio brz, ali, vi ste ga nadmašili, to je jasno. Jelou Horn će ući u istoriju Divljeg zapada. Ali, najvažnije je od svega da će ovde sada biti više reda – brbljao je i dalje barman.

Prisutni su odobravajući zagrajalili.

– Pošto ste Hukeru izvadili otrovne zube ništa vam ne stoji na putu da ostvarite ono što ste hteli – nije prestajao barman. – Svi aduti su u vašim rukama. Huker može samo da se nemoćno praćaka kao riba na pesku.

Holidej ga je pogledao. Uprkos nekoj neodređenoj mučnini koja ga je pritiskala, nije mogao da ne oseti zadovoljstvo. Mada je često slušao hvalospевe i reči divljenja, nije mogao, a da se za izvesno vreme ne preda slasti trijumfa. Uživao je što je živ i što ga greje toplo junsko sunce.

– Zašto me gledate? – čudio se barman ne svhatajući šta se zbiva u Doku – Zar vam nije jasno da ste jednim potezom prsta srušili Hukerovo carstvo. Evo, to će vam potvrditi i Parker. Je li tako?

– Jeste, mister Holideje. Sve je svršeno. Nema više Čepa, Ramosa, Renka i Evansa. Ta četvorka bila je Hukerov oslonac. Da ne govorim o Gordonu.

– Huker je sada nemoćan kao kornjača prevrnut na leđa – dodao je barman. – To treba iskoristiti, inače će on prikupiti nove ljude i počće sve po starom.

– Ne verujem da je to moguće – nije se složio Parker. – Njegov ugled je srušen jednom za svagda. Eto, uveren sam da neće biti teško da nademo dva građanina koji će jemčiti za mene. Uostalom, uverite se i sami. Pitajte prisutne i videćete šta će vam reći. – Ne očekujući da im se Holidej obrati najmanje desetorica prisutnih su se ponudila da pomognu. Odjednom su umesto mučnog obaranja pogleda, Doka dočekali osmesi i otvorena srca. – Tu smo da uradimo sve što treba. Huker nam se popeo na vrh glave. Ako treba, prisilićemo ga da preda tapiju.

– Ne, nećemo nikakvo nasilje – prekinuo ih je Holidej. – Zbog nasilja je i došlo do svega ovoga. Mi nećemo da se služimo istim meto-

dama kao i Huker. Postoji zakon i njega se treba držati.

– A žrtve Hukerovih revolveraša? Šta je sa njima? Ko će da odgovara za njihovu smrt?

– Ako je Huker kriv za nečiju smrt za to postoji sud – podigao je glas Dok kada je video raspoloženje građana i da se ono okreće u nepovoljnom pravcu.

– Mister Holideje – prešao je Parker na drugu temu – predlažem da odemo kod gradonačelnika. Kada budem imenovan za staratelja Natali Melou, poći ćemo kod Hukera da obavimo posao.

– Slažem se – pristao je Dok. – Ko će još poći sa nama?

– Mislim da će Vilks i Armstrong moći da zadovolje. Šta mislite? – obratio se Parker kovaču i sedlaru.

– Slažemo se. To je najmanje što možemo da učinimo za jednog Elsvorta – pristao je kovač Vilks.

– I ja se slažem. Pošto nema opasnosti, prihvaću da garantujem za Parkera. Možemo odmah da pođemo. Uostalom, evo gradonačelnika.

Kensing je prešao ulicu i prišao grupi koja je okruživala Doka. Iza zidova njegove trgovine video je dvoboj i ocenio da je opasnost prošla. Raspoloženiji nego što je bio za poslednjih nekoliko godina, veselo je oslovio Doka. – Čujem da se ovde pominje moje ime. Šta mogu da učinim za vas, gospodo?

– Zna se šta. Da obavite formalnost oko imenovanja staratelja – spremno ga je dočekao Dok.

– Zašto da ne. Kada hoćete? Odmah?

– Odmah, ako nemate ništa protiv. Dok vi završite, ja ću otići do svoje sobe. Čekaću vas pred salunom.

– Okej, mister Holideje. Odmah ćemo biti gotovi.

Dok je ostavio svoje nove prijatelje i uputio

se prema sobi. Prošao je kroz salun gde je gomila građana galamila i uz viski prepričavala događaj. Svako je nastojao da ostalima nametne svoju verziju događaja tvrdeći da je bio na mestu odakle se dvoboj najbolje mogao videti i u tom takmičenju Dokova veština baratanja revolverom, hladnokrvnost i hrabrost dobijali su dimenzije herojskog podviga. Dvoboj sa Šarki Evansom obećao je da postane legenda. Ne obazirući se na priče i poglede pune divljenja, Holidej je prošao kroz salun i popeo se do svoje sobe. Zastao je pred vratima i shvatio da unutra nema šta da traži. Ono što ga je dovelo ovamo bila je Natali! Prišao je vratima njene sobe i pokucao. Pre nego što je pomislio da bi neko mogao da odgovori „slobodno“ vrata su se naglo otvorila i Dok je ugledao Natali rumenu od uzbuđenja. Očigledno da ga je devojkica nestrpljivo očekivala.

– Oh, došli ste! Sada je sve svršeno, zar ne?

– Ne baš sve. Ostalo je da još odem do Hukera i uzmem tapiju vašeg ranča. A to ću učiniti iz ovih stopa.

Natali se smračila. – Mislila sam da se više nećete izlagati opasnosti.

– Neće to biti opasno. Hukerovi revolveraši su uklonjeni, a on sam nije opasan. Uostalom, neću ići sam.

– Čuvajte se! Ne mogu da podnesem pomisao da bi nešto moglo da vam se desi.

– Neće mi se ništa desiti – nasmešio se Dok. – Nastojaću da živ i zdrav doživim veče. – Rekavši to, Dok se na vratima okrenuo i mahnuo devojkici rukom. Pred salunom ga je čekao Parker držeći uzdu svoga konja i Dokovog Miga. – Završili smo posao kod gradonačelnika, ali su Vilks i Armstrong odbili da pođu sa nama na ranč. Još uvek ne smeju da mu pogledaju u oči.

– Nisu nam ni potrebni. Sem toga, imam bolju ideju.

– Šta to?

– Nateraćemo šerifa da pođe sa nama. Njegov prisustvo može da nam bude od koristi.

– Da li će hteti da pođe?

– Da li će hteti? To nećemo ni da ga pitamo. Hajdemo. Poslednja runda tek treba da počne.

Parker je spremno skočio na svog konja, a Dok je ležerno pojahao Miga. U prolazu su zastali pred šerifskom stanicom gde se šerif odmarao zavaljen u udobnu stolicu. Ne silazeći s konja, Dok ga je hladnim glasom pozvao da pođe s njima.

– Ja da pođem sa vama? Šta vam pada na pamet, čoveče?

– To što čujete. Hajdete, nemamo vremena za gubljenje.

– Slušajte vi, mister – narogušio se šerif. – Ako ste Dok Holidej to ne znači da meni možete da naređujete.

– Slušajte vi, mister – presekao ga je Dok – ako smesta ne pođete kazaću gradonačelniku da vas smeni. Dakle, polazite li ili ne?

– Polazim – omekšao je šerif naglo. – A ku-da idemo?

– Na Hukerov ranč.

– Na Hukerov ranč? Jeste li vi ludi? Šta ćemo tamo?

– Ovaj čovek je staralac Natali Melou. Pošao je na Hukerov ranč da otkupi tapiju Melouovog imanja, a ja ga pratim. Potrebno je da i vi prisustvujete kao predstavnik zakona.

Šerif se zamislio. Nije mogao da izvrda, jer ga je ovaj stranac držao u šaku. Ali, kada već mora da pođe, paziće šta radi. Zar ne bi mogao da igra dvostruku igru? Praviće se da prihvata Holidejeve naredbe a onda... ko zna? Postupiće kako situacija bude nalagala! Pogledao je ispod oka dvojicu jahača. – Pa dobro, kada ste baš navalili. Ali, ne očekujte od mene da vas štitim. Ja vas nisam terao da tražite vraga – tim rečima šerif je prekinuo razgovor. Pošto je po-

jahao konja koji je čekao kod privezišta, sva trojica su se uputila ka Hukerovom ranču. Uobičajeni stražar na vratancima bez reči ih je pustio i minut kasnije našli su se u salonu. Kao i prvi put kada je primio Doka, Huker je sedeo zavaljen u udobnu fotelju sa visokim naslonom, obavijen gustim pramenovima duvanskog dima. Dočekao ih je sedeći i bez dobrodošlice, jednostavno im je rukom pokazao da sednu. Od ranije nameštene ljubaznosti nije bilo ni traga. Gledao ih je ispod oka, neprijateljski, pogledom punim mržnje. Taj pogled nije promakao iskusnom Dokovom oku i on je zaključio da se Huker neće predati lako. – Došli ste po tapiju ako se ne varam – prešao je odmah na stvar.

– Tako je. Gospodin Ričard L. Parker je staratelj Natali Melou s ovlašćenjem da radi u njeno ime, a...

– A ko je potvrdio ovlašćenje? – prekinuo je Huker Holideja.

– Gradonačelnik – odgovorio je Dok, prelazeći preko Hukerove neučtivosti. – Šerif je na našu molbu pošao da spreči eventualne incidente, kao što vidite, sve je po zakonu.

– Gradonačelnik! – prezrivo je zavrteo glavom Huker. – Svi kojoti su izašli iz svojih jazbina. Misle da je stari vuk Huker izgubio zube i da više ne može da ujeda. – Huker je nastavio prezrivo da se smeška. Holidej nije skidao pogled s njega, pokušavajući da sa njegovog lica pročita šta taj nitkov smjera. – Dobro, pošto je tako, onda nemam drugog izbora. Predaću vam tapiju. Možete se svuda hvaliti kako ste Bela Hukera saterali u tesnac. I to u njegovoj rođenoj kući. Ali, izdržaću i tu sramotu. – Govoreći to, Huker je polako povukao fioku teškog stola kao da otuda hoće da izvadi dokument o kome je reč. Međutim, osmeh koji je u tom trenutku zaigrao na njegovom licu otkrio je nešto drugo. U tom osmehu nije bilo ni senke očajanja zbog

poniženja koje je bajagi preživljavao, već samo podmuklog trijumfa. Holidej je u mag-novenju potegao svoj „linkoln“ i prasak se prolomio prostorijom. Huker se zaneo, odbačen na stolicu udarom iz blizine ispaljenog hica, zamlatario rukama kao da se upinje da održi ravnotežu. U desnoj ruci grčevito je stezao revolver. Metak ispaljen iz pištolja izvučenog iz fioke odleteo je uvis i zario se u tavanicu. Bio je to poslednji metak koji je Huker u svom životu ispalio. Rančer je mlitavo sedeo na stolici, iskrivljen na stranu, desne ruke oklembesene skoro do poda na kome je ležao ispušteni pištolj. Bio je mrtav!

– Nije mogao da preživi rušenje svoga carstva – izustio je Holidej vadeći iz otvorene fioke tapiju zbog koje su došli. – Odlučio je da se bori do kraja.

– Alal vam vera, čoveče! – potapšao je Parker Doka po ramenu. – Da niste procenili šta smeru, nas dvojica bismo sada ležali ovde mrtvi. – Ali, kako ste smeli? Moglo se desiti da umesto revólvera iz fioke izvuče dokument. U tom slučaju, ovo što ste učinili bilo bi ubistvo.

– Znam, ali, to je bio sračunat rizik. Uostalom, rizik je deo moga života – umorno je dodao Dok.

Šerif je sve vreme nepomično stajao. Sada više nije imao potrebe da razmišlja na kojoj je strani. Bel Huker bio je mrtav i ostalo mu je jedino da se pridruži pobednicima.

– Hajdemo – rekao je. – Naš posao je završen.

Podnevna dilažansa je stigla po redu vožnje i Holidej je imao samo toliko vremena da na brzu ruku spakuje svoje stvari i oprost se s osobom zbog koje je došao u Jelou Horn. Na njegovo kucanje, vrata su se odmah otvorila. Natali ga je dočekala ljupka i tužna, a po

crvenilu očnih kapaka Dok je zaključio da je plakala.

– Zar već? – otelo se devojci. – Mislila sam da ćete možda...

– Ne, Natali, ako čovek reši da ode, onda put ne treba odlagati.

– Ali, zar baš morate da otputujete? Zar ne biste mogli da ostanete u Jelou Hornu? Učinili ste mnogo za Jelou Horn... ljudi vas vole – zastala je kao da će se zagrcnuti. – Ja vam dugujem toliko mnogo...

– To je nemoguće. Kroz nekoliko dana u ovaj grad bi pohrlili revólveraši željni slave, s ciljem da se odmere sa čovekom koji je pobedio Šarki Evansa. Kao i uvek gde se pojavim. Vi ne znate kakav je to pakao. Na žalost, to više ne mogu da izmenim čak i kada bih želeo. Zato moram da odem, ali, možda ću nekog lepog dana ako me vetar nanese i ako me dotle ne pogodi metak nekog novog Šarki Evansa, opet svratiti u Jelou Horn. No, dotle ćete me vi zaboraviti – rekao je i predao joj je novac koji joj je brat poslao.

– Nikada vas neću zaboraviti jer... – žarko je počela Natali, ali je zastala u pola rečenice – ... jer ste vi drukčiji od svih ljudi koje sam do sada srela.

Dok je stajao pred njom i svim silama se upinjavao da se savlada. Plima osećanja ga je nosila ka toj milookoj devojci i neodoljiva želja da je zagrlj raspinjala mu je grudi. Ali, uzdržao se. Nije smeo da je dodirne, jer njegov zagrljaj nije mogao da joj donese radost, već samo neizvesnost, očajanje, a možda i smrt. Pružio joj je ruku koju je ona željno prihvatila. Oči su im se srele, sjajne i pune žudnje i oni su se zagrlili pogledima, strasno i vatreno kao da je taj zagrljaj živa stvarnost.

A onda se Holidej okrenuo i izašao. U holu je mahnulo rukom barmenu, a ovaj mu je pozdravio sa – Do viđenja, mister Holideje!

Bez zadržavanja je uskočio u diližansu koja je čekala. Vozač je pukao bičem i zaprega je žustro krenula. Holidej se zavalio u sedište i naslonio glavu na kožni naslon. Bio je umoran, ali, više od fizičkog umora tištala ga je tuga.

Dolazeći u Jelou Horn nije ni slutio da će mu odlazak tako teško pasti.

Zbogom Jelou Horn, zbogom Natali, zbogom deliću sreće koji mu je život možda mogao pružiti.

KRAJ

NAJLEPŠE BASNE SVETA

Bogato ilustrovane knjige u boji, formata 24 x 33 cm

OSAM RAZLIČITIH NASLOVA

MARKETPRINT DD, 21102 Novi Sad, poštanski fah 20
Telefon: (021) 613-045

SVAKOG MESECA NOVI NASLOV
★ ENIGMATIKA ZA DECU ★

**Slagalice, osmosmerke, lavirinti,
bojanke, razne zagonetke i pitalice**